

NOVA DOBA

Cena 25 din

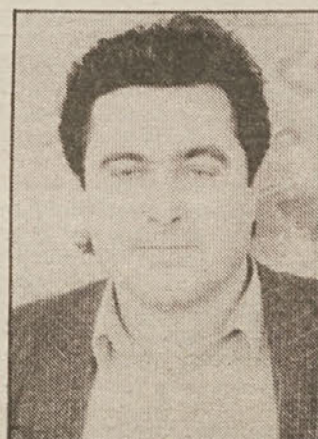
sreda 17. julij 1991

št. 27 – leto XXV

PATER ROBERT IZ ŠVICE:

SLOVENSKI MESIJA

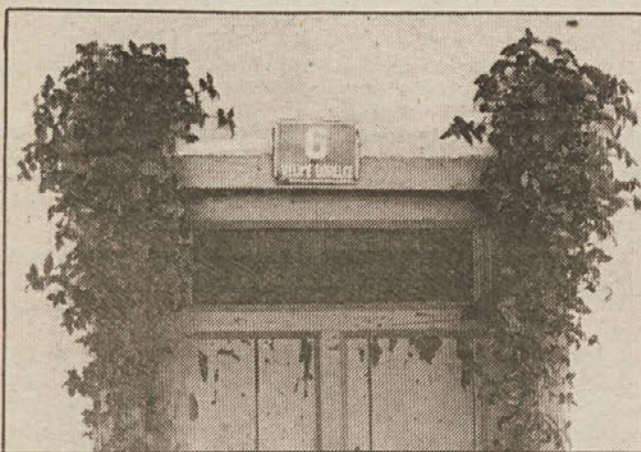
POSLANEC FRANC POTOČNIK:

TO JE KAPITULACIJA

SLOVENSKA BOJEVNIKA DOLF IN DARE

PRI FANTIH V BELEM MANASTIRU

DRUŽINSKA TRAGEDIJA:

OČE UBIL SINA

Trgovsko podjetje d.o.o.

SIAL

Dobojska 16 (Hudinja),
Celje
tel.: (063) 38-011
tel.-fax.: (063) 31-193

UGODNO
MOŠKA
GORSKA
KOLESA
7.500,00

Delovni čas od 7.00
do 15.00
ob sobotah – zaprto

POVOJNA EKONOMIJA:

SVINJSKO BOMO JEDLI

Dobimo se na barikadah

HUDIČARIJE

Don Kihot

Vsak porod je krvav. To naravno, neizogibno dejstvo, kot kaže, velja tudi pri rojstvu novih držav. Vsaj realisti med nami so tako mislili. Večina Slovencev pa je vse do 25. junija upala, da nam bo suverenost in neodvisnost uspelo doseči brez preliivanja krvi.

Bilo pa je to donkijhotstvo, pa ne v tistem socialistično-orientalskem smislu, ki plemiča iz Manche zasmehuje kot zmešanega starca odtrganega od realnosti in nosilca (nesprejemljivih) romantičnih iluzij, pač pa donkijhotovski v izvornem Cervantesovem pomenu, torej kot vzor plemenitih hotenj in zlahtnih dejanj.

Zanimivo, da tudi opozicija slovenski vladi ni očitala plemenitih namenov pri osamosvajanju, pač pa je nenehno trdila, da je slovenska osamosvojitev preuranjena, ker da nihče ni izračunal, koliko nas bo to stalo v ekonomskem pogledu.

Realisti pa niso pričakovali, da nam bo »obljubljena« Evropa naše osamosvajanje celo plačala. Bili bi zadovoljni, če bi Slovenija svojo suverenost in neodvisnost ter priznanje dosegla že brez ene kaplje krvi. In če bi naši sedanji oblasti to uspelo doseči, bi ji lahko oprostili vse dosedanje spodsrljaje, kajti saj za takšen nekrvavi cilj nobena cena ni prevelika.

A očitno brez krvi ni šlo. Prihrumeli so tanki. Slovenci so se uprli. Padle so žrtve. Na obeh straneh. A Evropa in z njo svet nas Slovencev še vedno noče priznati. Torej so bili tisti, ki so dejali, da brez krvi ne bo šlo, vendarle Don Quijoterji!

A kaj potemtakem Evropa in svet hoče od Slovenije?? Hoče še več krvi?? Hoče tisoč, desetisoč, stotisoč mrtvih?? Kje je tista krvava meja, da bo »humani« Evropejec milostno pristal v priznanje Slovenije??

Tretji dan agresije na Slovenijo, takrat ko nam je Slovenecem po prvih uspehih začela naraščati samozavest, sem v šali pomislil, da se poslej Ruplu, Peterletu ali Kučanu pač ne bo več treba truditi po svetu za priznanjem, pač pa bo moral zdaj priti v Ljubljano sam Gianni de Michelis (ki ga priznanje neodvisnosti Slovenije očitno najbolj moti) in naše velemože prositi, da bi priznali njegovo Italijo. In takrat se mi je posvetilo: druge države nove države priznajo takrat, ko se jih začno bati! Pravzaprav gre za začaran hudičev krog. Suverene države novonastale države nočejo priznati, ker se bojijo, da bi ta novo nastala država utegnila to priznanje smatrati, kot da se je tisti, ki jo priznajo, bojijo, zato jo priznajo šele takrat, ko se je zares bojijo. To je pač logika diplomatskih mlinov na veter.

In zato se zdi, da smo Slovenci prezgodaj pristali na pogoje evropske trojke. Spopad med jugoslovansko armado in Slovenijo je namreč spominjal na dvoboj med težkokategornikom in peresnolahkim boksarjem. A ko je peresnik zbil težaka na tla, evropska trojka kot sodnik ni začela grogirani armadi šteti do deset, pač pa je dvoboj odložila za tri mesece. In ker je slovenski parlament pristal na takšen potek boja v ringu, lahko priznanje brionske deklaracije z naše strani ocenimo le kot hučo nepoznavanje mednarodnih (tudi evropskih) pravil. Zavedati se moramo, da bi k nam ne dopotovala nikakršna mirovna trojka, če bi armada mimogrede pobila nekaj sto ali tisoč teritorialcev in civilistov ter v nekaj dneh pokorila Slovenijo. Res, bilo bi nekaj protestov, celo diplomatskih, ampak to bi bilo tudi vse...

Ampak Slovenci ne bi bili Slovenci, če ne bi prav po donkijhotovski (spet v zlahtnem pomenu te besede), se enkrat naskočili diplomatski mlin na veter in se enkrat poizkusili prepričati Evropo naj nas prizna, ne da bi bilo treba jugoslovansko armado (vsaj v Sloveniji) povsem uničiti. In upajmo, da bosta Evropa (in svet) spoznala, da Slovenija ni nikakršen pohleven novorojenček, ki steguje roke po Trstu, Istri, Koroški in Porabju, ampak da zares misli enako kot največji slovenski pesnik, ki je prerokoval »ne vrag, le sosed bo mejak«.

In na to smo Slovenci, kljub nelagodju ob priznanju Brionskega diktata, vseeno lahko ponosni.

MED NAMI

Časnik

V sredo mi sredi dopoldneva sporočajo z ulic in trafik: Nove dobe zmanjkuje, prodaja jo članek o gospodu Jelku Kacinu, ki je v zadnjih treh tednih postal slovenska medijska zvezda številka ena. Hvala, gospod minister Kacin. S kolegi v redakciji smo malce samovšečno zadovoljni, da smo zadeli žebličko na glavico, fantje iz prodaje pa samo zmigujejo z rameni in pravijo: Lepo, ampak ta denar bomo videli šele čez dva meseca. Enemu uide, da bi se bilo treba »zahvaliti« še kakšnemu drugemu ministru. Finančnemu naprimer. Ker nas Marković izloča iz primarne emisije denarja, obenem pa je ukinit nekater bankovce, bo vsaj v Sloveniji v mesecu ali dveh prišlo do pomanjkanja gotovine. Tako bomo od tega, da vsaj trg časopisov tudi v ne vojni-ne miru deluje v popolnosti, imeli bore malo koristi. Plačniki bodo še dlje odlagali dolgove. Guverner slovenske narodne banke napove možnost vzoredne uporabe bonov, ki jih je Slovenija stiskala v Cetisu. Koliko bonov bo stala Nova doba? Heretično vprašanje, če vzamemo, da Nova doba ni le slovenski časopis.

V četrtek običajna improvizacija v redakciji. Načrtujemo nekaj bralnih tem, po telefonu z nekaterimi najboljšimi slovenskimi mojstri peresa dogovarjam analitične komentarje za pričujočo številko. Vzoredno se pojavljajo druge teme, ki jih bralci najraje prebirajo. Novinarika se zgrožena vrne z ekspedicije na podeželje, kjer se je pred nekaj dnevi zgodila družinska tragedija. Ključem oficirja za tisk pri pokrajinskih teritorialcih, če je kaj novega. Ni ga več, poslali so ga domov, napetost v Sloveniji se vsaj navidezno umirja. Hvala, minister Janša.

V petek skušam izslediti dva prostovoljca iz Velenja, ki sta se že prvi dan okupacije prijavila teritorialcem v popolni bojni opremi. Uradni krogi nočejo pomagati, zato gre naša ekipa sama na teren. Skupaj izberemo gostilne, v katerih bi veljalo malo povprašati, poudarim, da pristajam tudi na popolno anonimnost, če fanta najdemo in bosta to želela, ostalo je novinarska rutina.

V soboto izvemo, da je skupina slovenskih staršev odpoštovala prejšnji dan k svojim fantom, ki služijo vojaški rok v JA v Belem Manastiru. Mrzlično iščemo zvezo, potem se oglasi sodelavka iz Maribora. Prijetno presenečenje. S fotoreporterjem je bila na istem avtobusu, članek prihaja.

V nedeljo lezejo iz faksa kilometri tekstov. Medvojni nemški kabli poštarjem še vedno nagajajo, tajnica bo imela vrh glave dela s pretipkovanjem.

V ponedeljek po običaju mrzlično zaključujemo redakcijo. Spet bruhla faks kilometre papirja, vmes nekaj nenajavljenih toda odličnih člankov. Menjamo tretjino časopisa, zvečer pa zlikamo končno podobo. Opolnoči je redakcija zaključena, za jutraj ostane le še tale tekst.

Ob sedmih v torek moram biti v tiskarni. Večna dilema. Bomo z izidom ujeli tudi ta teden najprikladnejši ton aktualnih dogodkov?

LJUDJE

Pater Robert Stran 3
Franc Potočnik Stran 7
Slovenska bojovnika Stran 11
Lady v črnem

JUGOSLOVANSKI LONEC

Gremo v Beograd Stran 6
Samo, da so živi Stran 8
Glasovanje za vojno Stran 8
Trebušasti Slovenci Stran 9
Vojni plen Stran 22
Svinjsko bomo jedli

ODMEVI VOJNE

Končno na svobodi Stran 9
Kdo bo popravil tanke

KRIMINAL

Oče zabodel sina Stran 14
Besede so meso postale Stran 15

KULTURA

Galerijica v žepu Stran 18

POLETNO BRANJE Z VSEGA SVETA

Strani 15, 17, 19, 20, 21,

ŠPORT

Jadrnica v vinogradu Stran 16
Milijonske kupčije
Olimpija hoče 500 tisoč DEM Stran 17

ALGE SPET STRAŠIJO KOPALCE

Nezaželeni gostje

Po dveh letih dokaj čistega morja so se spet pojavile. Biologi in drugi izvedenci skoraj ne morejo verjeti vestem o prekomernem bohotenju alg v Severnem Jadranu. Čeprav ribiči pravijo, da je cvetenje vsakoleten pojav, je v zadnjih letih le to dobilo takšne razsežnosti, da smo bili pričr prvim znakom atrofizacije. Do sedaj so biologi menili, da so prekomernemu bohotenju botrovale predvsem neugodne vremenske razmere z milimi zimami in odsotnosti zimskih in pomladanskih neurij, ki niso dovolj premešale morske vode. To pa ne velja za letošnjo zimo. Razlage s katerimi so nas do nedavnega prepričevali, letos ne držijo več. Vzroke bo potrebno poiskati drugje.

Verjetno bo potrebno resnici pogledati v oči in priznati, da je glavni krivec ponavljajočega pojava onesnaženost in porušeno ekološko ravnovesje v morju zaradi prekomernega ribolova.

Prvi toplotni val je tako prinesel turističnim delavcem v slovenskem, hrvaškem in italijanskem primorju dodatne skrbi. Z otplitvijo se je začel, najprej na morskem dnu, nato pa tudi na morskem gladini, obnavljati znani proces cvetenja morja. Pojav so

najprej opazili na področju Srednjega Jadrana (Ancona, Rimini, Riccione) nato pa še v Kvarnerskem zalivu. Z morskimi tokovi se je začela želatinasta masa pomikati proti Tržaškemu zalivu, kjer so že prejšnji teden opazili posamezne bolj ali manj goste »otočke« alg.

Strokovnjaki in izvedenci za morsko biologijo so se spet podali na strokovno križarjenje, kjer bodo analizirali primerke morske vode in stopnjo okuženosti z algami. Delovna skupina je sestavljena iz izvedencev severnojadranskih laboratorijev za morsko biologijo, iz Barkovelj, Pirana, Rovinja in Benetk.

Pred plavajočo vegetacijo so kopališča na slovenski obali ogradili z zaščitnimi mrežami.

BALKANSKE IGRE 1991

NOVA DOBA

Glavni urednik: Janez Sever
Odgovorni urednik: Brane Piano
Pomočnik odgovornega urednika: Peter Tomaž Dobrila
Uredniki: Marjana Arnšek (kronika), Jana Štrlekar (reportaža), LucaS (fotografija)
Tehnični urednik: Janez Herle
Trženje: Roman Hriberšek (vodja), Jure Černetič, Aleš Matjaž, Matevž Cene (prodaja), Nives Seničar (tajnica).
Izdaja Prese d.o.o., direktor: Janez Sever, namestnik Brane Piano, pomočnica direktorja Valerija Glavač, tiska Družbeno podjetje Delo - Tisk časopisov in revij, p.o. Naslov uredništva: Celje - knežje mesto, Aškerčeva 15, tel. (063) 27-606, 25-331, fax (063) 29-845. Dopisništvo Koper, Cankarjeva 83, tel. (066) 21-533, fax (66) 51-702. Cena 25 din, mesečna naročnina 90 din. Žiro račun pri celjski SDK št. 50700-603-31455. Oproščeno prometnega davka po pristojnem sklepu republiškega sekretariata za informiranje. Izhaja ob sredah. Rokopisov ne vračamo.

TURISTIČNA PATRULJA

PATER ROBERT: JELKO KACIN ZA ŠVICARSKE SLOVENCE

Slovenski mesija

»Zadnjih 15 dni je telefon v moji pisarni v Zürichu zvonil 24 ur na dan. Telefaks je bruhal cele kupe informacij, ki jih je Slovenski misiji pošiljal resor za Slovence po svetu pri slovenski vladi, ljudje iz domovine so me neprestano klicali in mi pravili, kaj se v Sloveniji dogaja, po drugi strani pa so me s klici zasuli švicarski Slovinci, ki so le od mene lahko izvedeli, kaj se v Sloveniji resnično godi. Bilo je strašno. Tako, kot ste bili vi v domovini osamljeni, tako smo bili osamljeni tudi mi v Švici,« pripoveduje pater Robert, voditelj Slovenske misije v Švici, ki že tri leta posebej slovenstvo v tej alpski državi. Sedaj pa je kot prvi Slovenec iz Švice odpotoval domov.

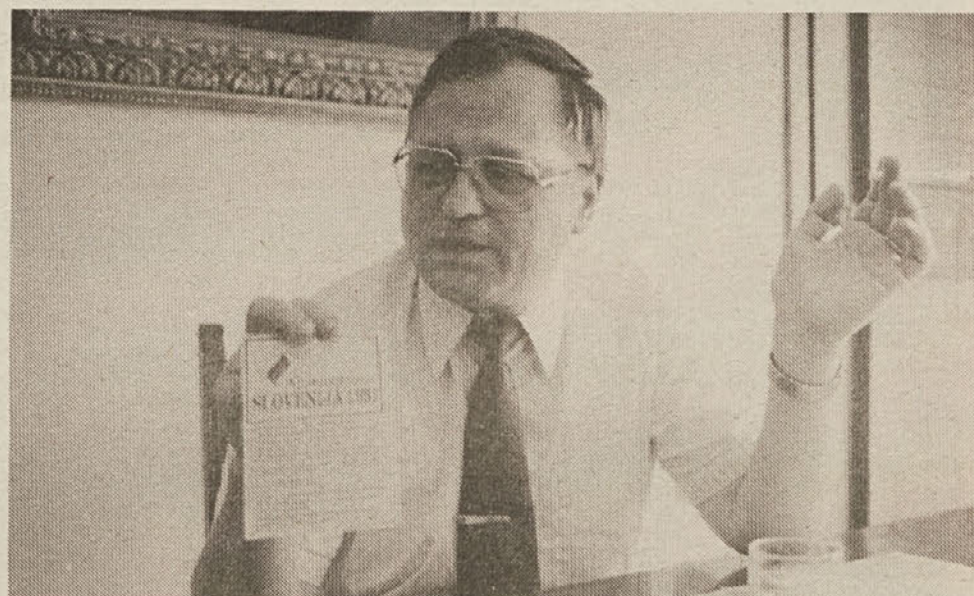
Prvič v zgodovini so Slovenci zborovali v Švici, ob teh tragičnih trenutkih pa se je to zgodilo kar dvakrat. Prvič so zborovali v Zürichu skupaj s Hrvati, kasneje, 6. julija, pa so se Slovenci ponovno zbrali na mirovnih demonstracijah v organizaciji pater Roberta pred vladno palačo v Bernu, kjer so — kljub skromno odmerjenemu času v švicarskih poročilih — poželi kar lep uspeh. »Bilo je ganljivo,« pravi pater Robert: »Ker zaradi okupacije nismo mogli dobiti novih slovenskih zastav in grbov, so ljudje sami šivali in risali zastave. Majhni fantki so nosili transparente, njihovo delo, z napisi Slovenijo Slovenecem, tako da so se nam nazadnje pridružili še drugi ljudje.« Pater Robert je v Bernu tudi prvič nastopal na kakšnih demonstracijah, za začetek demonstrantske kariere pa je imel tudi govore. Iz obeh shodov so poslali peticijo švicarskemu zunanjemu ministru, prvič skupaj s Hrvati, nazadnje pa sami. V svoji peticiji so predlagali, da Švica prizna samostojno in neodvisno Republiko Slovenijo po preteku trimesečnega moratorija; ob uporabi sile na to majhno državo na sončni strani Alp, pa zahtevajo takojšnje priznanje. Peticija se zavzema tudi za navezavo diplomatskih odnosov med Švico in Slovenijo po 1. oktobru, ko naj bi potekel trimesečni moratorij. Pozvali so tudi tukajšnjo javnost, da ob 700-letnici ustanovitve konfederacije pokaže razumevanje in dokaže svojo povezanost z narodi, ki

stremijo k svobodi, miru in blagostanju v Evropi. O kakšnih večjih reakcijah na peticijo še ni bilo slišati, pater Robert pa je povedal, da so Švicarji sedaj pripravljeni priznati slovenske potne liste, ugodili pa naj bi tudi delavcem na začasnem delu v tujini, da se jim po preteku delovne vize ne bo treba vračati v tako nesigurne domove, le, da jim dovoljenja za delo kljub temu ne bodo več izdali.

»Obveščali smo naše ljudi, pomagali smo jim navezati stike z domovino in informacijskimi centri, da so lahko izvedeli, kje so njihovi svojci in če je z njimi vse dobro. Podpisovali smo peticije, zborovali, s tem pa se naše akcije še niso končale. Razen protestov, namenjenih svetovni javnosti, ki mirno gleda, kako to ljudstvo pod Triglavom krvavi pod orožjem, ki so ga desetletja kupovali za njihov denar, smo se zavedli, da naša domovina potrebuje tudi finančno pomoč. Zato sem skupaj z vabilom za mirovno zborovanje na 1600 naslovov po vsej Švici poslal tudi številke tekočih računov, kamor lahko naši zdomci nakažejo svoje denarne prispevke.

Zraven sem priložil tudi denarne nakaznice za tiste, ki bi denar želeli nakazati preko Slovenske misije. Največji strah naših ljudi je pa prav ta, da bi tudi ti denarni prispevki, namesto v Sloveniji, ostali v Beogradu, in bi s tem naše žrtvovanje izgubilo svoj smisel. Predlagal sem, da bi zdomci kot pomoč namenili svoj enomesečni osebni dohodek po obrokih, kakor pač vsakdo zmore in upam, da naši ljudje ne bodo predolgo premišljevali,« opisuje svoje napore pater Robert in se s solzami v očeh spominja dogodkov, ki so se v Sloveniji zgodili nekaj dni nazaj. »Skušal sem pač pomagati, kolikor morem. Uspelo mi je dobiti originalni govor Adžića, katerega sem prevedenega poslal vsem vodilnim švicarskim medijem, da bi imeli pristno informacijo.

Dobil sem tudi preveden govor v angleščini in sem ga poslal na 300 naslovov v Ameriko, da bodo naši ljudje tudi tam vedeli, kaj se pravzaprav dogaja in bi tudi oni apelirali na svetovno javnost. Naša dejavnost pa se s tem ni končala. Sedaj je v Švici nekakšno politično zatišje, ljudje hodijo na dopuste, zato bomo z dejavnostjo začeli ponovno takoj, ko se sredi avgusta zopet vrnem na svojo župnijo, ki je skoraj tako velika kot cela Slovenija. Takrat bomo začeli zbirati podpise za neodvisno, samostojno in suvereno Republiko Slovenijo, ker imajo takšni overjeni podpisi v demokratični Švici tudi velik pomen.«

»Čutim dolžnost, da se vsaj pisno zahvalim avstrijski televiziji, ki je tako skrbno spremljala dogodke v Sloveniji,« razmišlja pater Robert, vodja Slovenske misije v Švici.

»Sicer pa je Švica za neke Slovence izvedela šele sedaj. Prej je mislila, da je to vse Jugra, zato so tudi na delovnih mestih nekateri Slovenci poželi simpatije, kajti Švicarji so občutljivi na demokracijo in se jim ta okupacija tudi zdi nekaj zelo krutega,« pojasnjuje in se hujuje nad švicarskimi mediji, ki so Sloveniji v teh najbolj hudih dneh odmerjali le po nekaj vrstic: »Če ste se v Sloveniji res hudo streljali, potem so mogoče dodali še kakšno vrstico. Sicer pa so te informacije tako in tako bile enostranske, saj so jih prevzemali po Tanjugu. Ker je slišnost slovenskega radia zelo slaba, le ob desetih zvečer se nekako da poslušati slovenska poročila, smo se najbolj posluževali avstrijskih medijev, ki so poročali res zelo korektno. Sicer pa sem ljudi seznanjal tudi pri mašah, na shodih, po telefonu in kjerkoli smo se srečali.

Mislím, da so se Slovenci po dolgih letih spet zavedli svojih korenin, saj je po napornem

delu slovenstvo pravi luksuz, če si pa nekateri slovenstvo le privoščijo, pa je to omejeno le na konec tedna, ko se nekateri zberejo pri slovenski maši.«

Švicarska uradna javnost medlo reagira na dogodke, ki se dogajajo v Sloveniji. Ker je v Švici več kot milijon tujih delavcev, od tega pa je nad 70 tisoč Srbov, 60 tisoč Hrvatov, 40 tisoč Albancev in približno 3 tisoč 500 Slovencev, se Švicarji najbolj bojijo, da bi se konflikti začeli dogajati tudi na njihovih tleh. Ker pa je vse več prisilcev za politični azil prav iz jugoslovanskih držav, ministrstvo za pravosodje in policijo napoveduje obvezne vize za jugoslovanske državljane, ki jih bodo najverjetneje uvedli v jeseni; Jugoslovani so se namreč povzpeli na prvo mesto med prosilci za politično zatočišče.

Da se Švicarji resno bojijo, da se bo mednarodna mrznja prenesla tudi na njihova tla, dokazuje prva reakcija švicarske katoliške skupnosti za

vprašanja tujih delavcev, ki je poklicala predstavnika srbske pravoslavne cerkve, odgovornega za hrvaško dušno pastirstvo in pater Roberta kot vodjo Slovenske misije, da so dali skupno izjavo. V njej, ki je a la brionska deklaracija, so pozvali vse rojake na sožitje, mirno reševanje sporov in mir. Izjavo so potem posredovali javnosti.

»Da se tudi v Švici nekaj dogaja med našimi izseljenci, je znano tudi Slovencem. Tudi sredi Zürichu prihaja do takšnih dezinformacij kot je ta, ki mi jo je posredovala predstavnica Ljubljanske banke, sicer srbskega rodu, da hoče Nemčija ponovno okupirati Jugoslavijo. Slišal sem tudi to, da naj bi slovenski specialci ubili 30 tisoč srbskih vojakov, z neresnicami pa polnijo tudi otroke v dopolnilnih šolah, kjer učijo, da bomo do samostojnosti prišli. Kljub vsemu moramo biti optimisti, vendar le na trdnih tleh.«

POSLANEC FRANC POTOČNIK PROTI BRIONSKI DEKLARACIJI

To je kapitulacija

Franc Potočnik, republiški poslanec in župan Šmarja pri Jelšah, je v republiški skupščini glasoval proti sprejetju tako imenovane brionske deklaracije. Povabili smo ga na pogovor.

Med redkimi ste v republiški skupščini glasovali proti brionski deklaraciji. Lahko to pojasnite?

Franc Potočnik: »Mir. To je bila v govorih poslanec in poslanec največkrat omenjena beseda in razlog, zaradi katerega je večina razpravljalcev podprla to deklaracijo. Če bi nam deklaracija ta mir zagotavljala, bi kljub vsemu, kar z deklaracijo izgubljam, glasoval za. Ker pa nam tega ne zagotavlja, sem pač glasoval proti. To je namreč zelo ohlapna zadeva, brez vsakršne garancije za mir. Kot vemo, se jugoslovanska armada noče pogajati, tudi zvezni izvršni svet se noče. S kom naj bi potem sploh dosegli mir? Poleg tega pa ti dve instituciji še vedno vodijo ortodoksni komunisti, za te pa vemo, kako so prihajali na oblast; s prevaro ali pa s fizično likvidacijo svojih političnih nasprotnikov. ZK-Gibanje za Jugoslavijo je nada-

ljevanje takšne politike in če poznamo načrt BEDEM, potem jim ne bi smeli verjeti. Boli me tudi, da kljub okupaciji slike maršala, ustanovitelja te okupatorske armade, še visijo na mnogih mestih. Istočasno pa me težijo še druge stvari in so tisti, ki menijo, da nas deklaracija varuje pred vojno, v zmoti. Jugoslovanska armada se krepi, mi pa naj bi našo teritorialno armado deaktivirali in s tem naj bi bilo nevarnosti konec. To je samo čas, v katerem si bo naš nasprotnik opomogel, mi pa bomo na slabšem. Zato sem glasoval proti deklaraciji.«

Menite, da je naše vodstvo, ki se je pogajalo na Brionih, storilo vse, da se jugoslovanska kriza ne bi reševala na balkanski način?

Franc Potočnik: »Jaz vem, da je bila delegacija na Brionih v zelo težkem položaju. Evropa se pravzaprav distancira od naših problemov, njej gre za

enotno Jugoslavijo. Tu je stvar jasna, zato so postavili tudi takšne pogoje. Pravijo, da naj rešimo notranje probleme s pogajanjem. Vendar nasprotna stran tega noče, zato v deklaraciji ni nobene garancije.«

Kaj bi se zgodilo, če resolucija ne bi bila sprejeta?

Franc Potočnik: »Pravzaprav se skoraj vsi zavedajo, da deklaracije ne bo možno izvrševati in verjetno vsaka stran upa, da bo drugi označen za kršitelja, da se bo lahko kršila z obeh strani.«

Ste proti deklaraciji glasovali v svojem osebnem imenu ali v imenu baze volilcev, katere zastopate?

Franc Potočnik: »To je zelo težko reči, da glasujem v imenu baze. Mi smo se namreč na poslanskem klubu s težkim srcem odločili, da bi pač glasovali za deklaracijo. Jaz sem se proti odločil po svoji vesti. Da sem glasoval v imenu baze, ker se pravzaprav z bazo nisem mogel o tem veliko pogovarjati, ne bi mogel reči, pogovarjal pa sem z nekaterimi pripadniki TO

Franc Potočnik

v naši občini in vsi so to razumeli kot kapitulacijo Slovenije.«

Pa vendarle je bila deklaracija sprejeta. Narod vseeno upa, da bo Evropa pomagala reševati to skoraj nepremagljivo krizo?

Franc Potočnik: »Razumljivo. V vojni vsakdo išče najmanjšo bilko rešitve. Samo bilka, ki ni trdna, se ravno tako izpulji in z njo vred greš na dno.

Ze pred koncem razprave sem vedel, da bo resolucija sprejeta, čeprav so več ali manj vsi z grenkobo, s težkim srcem rekli, da to podpirajo.«

Kaj se bo zgodilo v teh treh mesecih moratorija?

Franc Potočnik: »Jaz sem sicer po naravi velik optimist, ampak tudi trden realist. Mislim, da bomo po teh treh mesecih na slabšem, kot smo bili

na začetku. Vseeno naj to pri ljudeh ne povzroča malodušja, ker moramo delati, moramo živeti, moramo se pripravljati tako, kot da bo šlo na boljše. Upam, da bo enkrat začelo iti na boljše, ampak v teh treh mesecih prav gotovo ne. Sigurno je pred nami sedaj vprašanje časa in seveda poti in cene, da bomo do samostojnosti prišli. Kljub vsemu moramo biti optimisti, vendar le na trdnih tleh.«

Pa ni z deklaracijo prizadeta tudi slovenska suverenost?

Franc Potočnik: »Gre za to, da se pač v teh treh mesecih vrne vse na staro. Mi pa vemo, kako smo se za to borili in sedaj, v času moratorija, mora vse priti na pozicijo kot je bilo pred 25. junijem. Vojska na mejah, carina v zvezni proračun itd. Po treh mesecih bomo pravzaprav na začetku poti, s tem, da bo naš nasprotnik v teh treh mesecih veliko močnejši.«

Verjamete, da je Stipe Mešić resnični vrhovni komandant JA?

Franc Potočnik: »Formalno je res. Vendar, če upoštevamo, da se sedaj vsi sprenevedajo, kdo je dal ukaz za napad na Slovenijo, potem res ne vemo, kdo je vrhovni poveljnik, saj se armada obnaša, kot da ima poveljnika v svojih vrstah. Mislim, da moramo biti pripravljene na ponovno agresijo; če bo do nje prišlo, bo hušja kot sedaj. Na žalost.«

STOPITE BLIŽE, SLOVENSKI VOJAKI

PISMA

Stopite bliže

V številki 25 od 3. 7. t. l. Vašega časopisa »Nova doba«, ki je izšel v tako pretresljivih in usodnih dneh za našo domovino, se mi zdi – milo rečeno – skrajnje neokusna in žaljiva slika na str. 4 pod naslovom: »Stopite bliže, slovenski vojaki«.

Ali bi to sliko lahko pokazali v tolažbo materam, ki objokujejo svoje padle sinove?!

V imenu mnogoštevilnih bralk:
OLGA PRINC, profesorica,
Celje

Odprto vprašanje

g. Ivanu Pfeiferju, strokovna služba za stanovanjsko in komunalno gospodarstvo – Gledališka 4, Celje

Blagajnike hišnih svetov, ki vam vsak mesec prinašajo v vašo blagajno od stanovalcev pobrani denar za stanarine, ob koncu leta velikodušno nagradite z enkratnim zneskom za njihovo vsekar zaslužen delo. Čigav je ta denar? Blagajnikom namreč stanovalci ob pobiranju stanarin vsak mesec plačajo skromen znesek za njihovo delo. Tako imajo blagajniki pravzaprav dva plačnika. Čemu te igrice s plačili blagajnikom? In zakaj blagajniki prejmejo plačilo za letoletno delo šele ob koncu leta?

TONE LESKOVEC, Okrogarjeva 5, Celje

Ljubljanski dnevnik Darija IV., ali zahtevam demilitarizacijo Slovenije

Ljubljana, 30. 06. 1991 – vojna, vojna vojna!!! Tukaj v centru Ljubljane se nič ne dogaja. V bistvu ni res. Joint je šel skozi moja pljuča in Nataša Kraljica Emocij je z mano. To je pa res pravi luksuz. Sprehajava se po ljubljanskih lokalih (Romeo, Ljubljanski dvor, Galerija ŠKUC, Sax-pub).

»Če je stvar oblasti, da producira vojno in rešuje probleme, je stvar državljanov, da živijo mir.« Trenutno to ni lahko. Disco klubi so zaprti. Kino dvorane ne delajo. Povsod so barikade. Na trenutke imam občutek, da so te

barikade namenjene nam, da nas prepričajo, da je vojna, da nam ustvarijo vojno psihozo, sovražstvo do okupatorja. Fuck you barikade!

Kaj je naredila slovenska vlada? Osvobodila je Slovenijo samo na simbolični ravni, tisto najpomembnejše pa je pustila nedotaknjeno (ekonomija, denar, vojna...). Ni čudno, da so bili ekonomisti proti takemu projektu. Jaz bi se celo upal misliti, da je slovenska vlada zavestno izzvala vojno, da bi sprovcirala simpatije Zahoda ter priznanje nove države, ki se zdaj formira v narodnoosvobodilni vojni. Opravičujem se, ker ne mislim kot večina vendar nočem, da me kdo indentificira z politikom, ki je pripravljena žrtvovati človeška življenja za lastne politične ambicije, in ki se noče zavedati daljnoročnosti svojih dejanj. Slovenija ni zdaj nič bolj samostojna kot je bila tri dni prej. Niti za ped.

Da se razumemo; jaz ne opravičujem Markovića ali JLA. Za Markovića je bil poskus okupacije slovenskih mej življenjsko neumna poteza. On točno ve, kakšen srbofilski imidž ima JLA v Sloveniji in kakšni histerični nacionalisti so Demosovci. Dejstvo pa je, da je prvo oboroženo agresijo izvedel Marković in s tem sprovciral vojno. On teoretično nima nič proti samoopredelitvi narodov, vendar se do nje ves čas obnaša represivno (razen v Krajini) z izgovorom, da je to enostranska odločitev. Ker mu je cilj obstoj zvezne vlade in lastne pozicije pa dogovor preprečuje sam. S svojim delovanjem objektivno pomaga srbski politiki, ker je ne sila v opredelitve in dogovarjanja. Sele vojna je izsilila konstituiranje zveznega predsedstva, katerega pa očitno nihče ne spoštuje več. Konec je suverenosti federacije. Le-to so pokončali Slovenci s svojim bojevanjem in od tega ne bodo odstopili. Za koeksistenco se bodo morale dogovoriti novonastale države. Problem je edino v tem, da Slovenci nimajo enakovrednostnih pogajalcev – ostalih suverenih republik.

Če se bodo ostale suverenosti proizvajale po slovenskem principu (z vojno) bo prišlo do zelo krvave civilne vojne. Zato mora slovenska politika najti način in princip, ki bosta veljala za vse enako. Dogovori ne smejo pripeljati do republiških armad temveč do demilitarizacije Jugoslavije. Prvi korak mora biti odhod JLA (okupatorja) in demilitarizacija Slovenije (ob garanciji Zahoda in priznanju neodvisnosti Slovenije).

Ponedeljek, 01. 07. 91. Z Natašo sva prespala prvi alarm za zračni napad. Cel dan poslušava novice in glasbo z Radia Student. Iz čistega dolgčasa iščem argumente za odstranitev Demosa

z oblasti. Prepričan sem, da Demos ne more izpolniti moje zahteve po demilitarizaciji Slovenije. Preveč je obremenjen z reakcionarno ideologijo (retrogardna reakcija na propadli levičarski projekt). Krščanska religija je z idejo enakosti pred bogom utemeljitelj evropskega humanizma. Toda to ni razlog, da bi zaradi tega živel z uzakonjenimi predsodki srednjega veka. Francoska revolucija je uzakonila enakost ljudi pred zakonom. Socialistična revolucija je hotela uzakoniti enakost pogojev za življenje ljudi. Toda očitno to ni bil realen projekt. Najbližje rešitvi je trenutno zahodna demokracija, ki uporablja elemente socialne države in socialnega darwinizma kot regulativo v ekonomskem razvoju. Očitno življenje ne prenese nasilja ideje nad realnostjo. Toda prepričan sem, da daljnoročno tudi nasilje realnosti nad duhom časa ne zdrži. Upam, da bodo Slovenci znali pravilno uporabljati volitve in dojeti oblast kot svoj management ter ob pravem času umaknili nacionalne jastrebe (ki jih uporabljajo za osamosvojitve) in na oblast postavili politike socialne države. Trenutno je levica ideološko dosti manj obremenjena (njena ortodoksnost se je sesula v prah in tega se zaveda) in je zaradi tega veliko bolj demokratična ter ekonomsko sposobnejša.

Torek, 02. 07. 1991. Vojna se nadaljuje. JLA (generali) je ponorela. Z Natašo Kraljico Emocij in Malo Sireno Nino (Natašino in zdaj tudi mojo sedemletno hčerko) gremo v Švico. V Ljubljani se na mirovni projektih ne da delati, pa tudi žurati je vedno težje (danes smo cel dopoldan čepeli v zaklonišču). Upam, da bo v Švici bolj zanimivo, drugače pridem nazaj.

DARIO SERAVAL, Ljubljana

Prošnja odgovornim

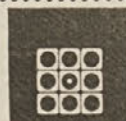
V smislu zadnjega upanja se na Vas obračamo z vero, da nam boste pomagali. Že okoli dve leti skupaj s stanovalci Glavnega trga 1 nekateri delavci Umetnostne galerije v Mariboru doživljamo neverjetne stvari s strani našega rdečega direktorja, katerega samovolja presega že vse meje.

Z družbenim denarjem, z denarjem Staninvešta, so mu sezidali restavracijo, za katero pravi, da bo galerija za nam neznanе usluge, ki jih je naredil prejšnji garnituri. Zraven tega bo vse sedanje službene pozicije še naprej izkoriščal v svojo korist.

Prosimo Vas, da nam kot Vašim volilcem pomagate ter preprečite besede direktorja po volitvah, da boste kmalu »odplavalili«. Verjamemo v Vas ter vas prosimo, da nas ne izdate!«

Vdano Vas prosimo, da zrinkkate opisane svinjarije!

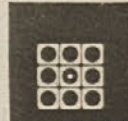
PRIZADETI BRALCI, Maribor (naslov v uredništvu)

finomehanika

DO ZA VZDRŽEVANJE, PROGRAMIRANJE IN PRODAJO BIROTEHNIČNE IN DRUGE OPREME TER RAČUNALNIKOV, p.o.

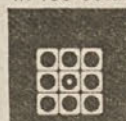
63000 CELJE, Vodnikova ul. 9, tel.: (063) 27-911, 27-932

finomehanika

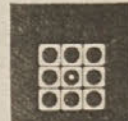
PODJETJE FINOMEHANIKA CELJE VAM V PRODAJNEM SALONU V KOCBEKOVI ULICI 3 (NASPROTI AVTOMOTORJA) NUDI IZREDNO PESTRO IZBIRO ŠOLSKIH POTREBŠČIN. MOŽNOST OBROČNEGA ODPLAČEVANJA PO TRENUTNO NAJNIŽJIH CENAH

Nudimo še elektronske pisalne stroje, fotokopirne aparate, register blagajne, kalkulatorje in vso ostalo pisarniško opremo.

finomehanika

Ne zamudite priložnosti, v Finomehaniki vas pričakujejo!

finomehanika

Prošnja Slovincem

Spoštovani,
v sedanjih ultimativnih razmerah in v pričakovanju morebitne še hujše norosti kot je bila agresija preteklih dni – maščevalnega udarca armade, celo z blagoslovom predsedstva Jugoslavije – lahko mladi, neodvisni državi Sloveniji ogromno pomaga čimprejšnje mednarodno priznanje njene legitimitete. K temu cilju je usmerjena naša mednarodna dejavnost in seznanjanje svetovne javnosti z dogajanjem pri nas.

K temu lahko veliko prispevajo tudi osebni in prijateljski stiki naših ljudi z znanci v tujini.

Pripravili smo pismo, ki naj ga Slovenci, ki imajo stike s tujino, pošljejo svojim prijateljem in znancem. Prosimo jih naj zastavijo svoj vpliv za čimprejšnje priznanje Republike Slovenije kot neodvisne in suverene države.

JELKO KACIN,
Minister za informiranje RS

Dragi prijatelj!

Mogoče poznaš in spremljaš tragedijo, ki jo doživlja moja domovina Republika Slovenija. Takoj, ko smo razglasili svojo samostojnost 25. junija letos in tako udeležili plebiscitno odločitev velike večine prebivalcev Slovenije, je jugoslovanska armada z brezobzirnim napadom skušala preprečiti, da bi se mlada država Slovenija trdno zasedla na zemljevidu evropske in svetovne demokracije.

Za ta korak se je jugoslovanska armada, oz. njeno vodstvo odločilo samovoljno, brez ustavne podlage in mimo volje legitimnih političnih oblasti. Ne le to, prav malo so ji mar prizadevanja mednarodne skupnosti za mirno rešitev, ne zmeni se za nasvete treh ministrov evropske skupnosti, ki so kot misija dobre volje celo dvakrat obiskali Beograd in Zagreb, ne upošteva opozoril ameriškega in nemškega zunanjskega ministra, naj v politične probleme in spore ne posega z vojaškim nasiljem.

Nasprotno, doživeli smo nerazumen, nečloveški napad tankovskih in letalskih enot, ki je terjal mnogo življenj mladih fantov v armadi, slovenski vojski in med civilnim prebivalstvom, ter ogromno materialno škodo. Toda najodgovornejšim v jugoslovanski armadi še ni dovolj: grozijo še z grozljivejšimi ukrepi, množičnimi bombardiranjem in pobijanjem.

Gotovo razumeš našo stisko. Zato te prosim, da nam skušaš pomagati po svojih močeh! Uporabi ves svoj vpliv med svojimi prijatelji in znanci ter pri vseh drugih, ki lahko pomagajo preprečiti še večjo katastrofo, ki nam grozi in ki lahko pripomorejo, da bo mednarodna skupnost čimprej priznala Slovenijo kot samostojno, suvereno in neodvisno državo.

S. O. S. IZ POSTELJE

Na vprašanja bralcev
odgovarja seksolog amater,
g. Anton Koritnik

Spoštovani,
star sem petintrideset let, moja žena prav tako. Poročena sva že nekaj let in moram se pohvaliti, da sva kar dober par. Ujemava se v vsem, še posebej v seksu. Najin problem je ta, da je moja žena kar precej glasna v postelji, če veste kaj hočem reči, midva pa stanujeva v bloku. Otrok zaenkrat še nimava in jih verjetno tudi ne bova imela, saj ne čutiva kakšne posebne potrebe po njih. Sosedje se vtikujejo v najino intimo, sprašujejo naju, zakaj nimava otrok in podobne neumnosti. Najdlje je šel neki sosed, ki me je direktno vprašal, zakaj se moja žena tako dere. Mene osebno prav nič ne moti, če moja žena bolj na glas uživa med seksom, toda ti sosedje, ki se muzajo vsakič, ko naju vidijo, mi gredo že resno na živce. Kaj nama je storiti? MIRAN

Dragi Miran,
na žalost ti moram priznati, da popolnoma razumem tvoje sosede. Mlad slovenski par, ki nima otrok pa bi jih lahko imel, je v teh hudih časih že sam po sebi ideološko sumljiv. Predstavljam si tudi, kako se počutijo od letalskih alarmov izmučeni sosedje, ko takole, v nedeljo dopoldan v vajinem stanovanju zajezdiš ženo, ona pa vklopi sireno da je joj. Nič ne rečem, tudi jaz imam rad če babišče pod mano malce pojamma, toda vsaka stvar ima svoje meje. Ali misliš da žene naših najvišjih predstavnikov tulijo med seksom? Ne. Pa veš zakaj? Zato, ker ti možje opravljajo to delo mirno in dostojanstveno. Zgledujta se po njih, dragi moj Miran, malce samodiscipline ne bo škodilo, veš, so pač takšni časi, da se mora vsak posameznik prilagajati višjim, plemenitejšim ciljem. Če vaje iz obvladovanja ne bodo pomagale tvoji ženi pa ji lahko natakneš na glavo zaščitno masko, ki bo verjetno zadušila večino neprijetnih zvokov.

Trgovsko podjetje p. o.

"Savinjski magazin Žalec"

Šlandrov trg 35 - 63310 Žalec

40 let

**AKCIJSKA PRODAJA
MIKROVALOVNIH PEČIC**
– made in Japan

**POSOJILO NA ŠEST MESECEV
BREZ POLOGA IN BREZ OBRESTI**

Informacije: prodajalne Savinjski magazin Žalec

40 let 40 let 40 let 40 let 40 let 40 let

MERX

TRGOVSKO IN PROIZVODNO PODJETJE, p. o. CELJE

AVTOTEHNIKA

Bežigrajska 13

**MI SKRIBIMO, DA SE BOSTE TUDI VI PRI VOŽNJI
POČUTILI KOT DOMA!**

Sprejemamo vplačila za vozila RENAULT, CIMOS, VOLKSWAGEN IN ŠKODA.

Vozila CIMOS AX 14 TGD 270.000 din, DOBAVA TAKOJ.

Vozila ŠKODA PO UGODNIH CENAH, DOBAVA TAKOJ.

ODLIČEN SERVIS ZA VOZILA RENAULT, CIMOS, IN ŠKODA.

ROČNA IN AVTOMATSKA PRALNICA.

Informacije tel. 063/37-131 ali 063/38-511
Tx: 38-725

ZAUPAJTE TUDI V PRIHODNJE AVTOTEHNIKI CELJE

MERX BANKA

**NOVE, VIŠJE
OBRESTNE MERE**

Vrsta naloge letna obrestna mera

VLOGE NA VPOGLED 10. 7. 91 55%

VEZANE VLOGE S 15. 7. 91

na 1 mesec 80%

nad 3 mesece 85%

nad 6 mesecev 90%

nad 12 mesecev 95%

Če pa imate na vpogledni vlogi vsaj 30.000,00 din več kot 6 mesecev, vam za celotno vlogo pripadajo 90% letne obresti.

Obresti vam bomo obračunali in pripisali ob koncu meseca, v katerem je preteklo 6 mesecev.

FOTOREPORTAŽA

Avtobuse in tovornjake so nam na barikadah povozili tanki. Kako bomo prišli do Beograda in potem v Evropo?

S PRAVIMI SOGOVORNIKI DO SAMOSTOJNOSTI

Gremo v Beograd

Ko so evropski novinarji odhajali iz press-centra v Cankarjevem domu, so se poslavljali z obljubami, da se vrnejo najkasneje čez tri mesece. Očitno ne pričakujejo, da bodo jugoslovanske republike znale in hotele izkoristiti posredovanje Evropske skupnosti v dogovornem reševanju sporov in očitno ne verjamejo, da se bodo hotele pogajati s federacijo – z organi države, ki je praktično ni več.

Za Slovenijo je v tem času bistveno to, kar je tukajšnje politike najbolj skrbelo še pred pristankom na Brionsko deklaracijo: varnost v trimesečnem prehodnem obdobju in mednarodno priznanje Slovenije po njem.

Prvega ne more jamčiti nihče. Evropska skupnost zato ne, ker je zaradi zapletene porazdelitve moči med državami, kot so Nemčija z Avstrijo in Švico na eni ter Francija, Italija, Španija in Anglija na drugi strani, k temu razmerju pa je potrebno pristeti še interese ZDA in SZ, ki je z nedavnim obiskom svojega visokega predstavnika dala vedeti, da pri oblikovanju meja nove Evrope noče preprosto stati ob strani, situacija skrajno občutljiva, strah pred obnavljanjem nekakšne modernizirane Avstroogrske pa še bolj razumljiv. Poleg »sebičnih« interesov posameznih držav se Evropa ne more aktivno vključiti v razpletanje jugoslovanske krize z neposredno pomočjo tudi zaradi tega, ker Slovenija, ki ni mednarodnopravni subjekt, za takšno pomoč ne more zaprositi, ostala Jugoslavija pa tega seveda ne bo naredila, saj ji internacionalizacija konflikta nikakor ne ustreza – predvsem Srbiji ne, saj bi se v Evropi nezaželjena komunistična oblast, ki ji dokazane kršitve človekovih pravic jemljejo še zadnje ostanke privida demokratičnosti, težko pogajala o mejah s Hrvaško, Albanijo ali BiH.

Evropa bo za Slovenijo tako stala predaleč stran, da bi si ta lahko od nje obetala kakšne pomembnejše koristi. Mehanizem, za katerega tudi Milan Kučan ve, da je edini, ne pa tudi dovoljšen garant varnosti, ki ga je Evropa pripravljena posredovati, so torej tuji opazovalci, ki bodo več ali manj budno pazili, katera stran bo sprožila prva. Ker se tudi sami opazovalci zavedajo, da je ob razsežnostih srbsko-hrvaškega spopada to, kje je počila prva puška, pomembno le za morebitne zgodovinske učbenike, je njihov obisk namenjen predvsem Sloveniji. Ta republika je torej nekakšen preizkusni kamen mirnega reševanja sporov. Če bodo tuji opazovalci ugotovili, da je njihova prisotnost že dovolj za preprečitev vojne, bodo to taktiko uporabili tudi za ostale republike.

Podcenjujoče do srbskih strategov bi bilo pričakovati, da se tudi oni niso dokopali do enakega sklepa. Zato z vedno večjim diplomatskim zaostrovanjem in netenjem oboroženih spopadov v mejnih naseljih skušajo dokazovati, kako nemočno in nekoristno je evropsko mesijanstvo. Hkrati s tem bi seveda radi pokazali, kar se je do zdaj skrivalo za izjavami srbskih poslancev, češ da bo prišlo do tretje svetovne vojne le v primeru, če bo tako hotela Srbija – bolj ko Slovenija skuša svoj problem internacionalizirati, bolj Srbija veča nevarnost vojne. S takšnim izsiljevanjem Srbija prav lahko doseže, da se evropski diplomati vrnejo v svoje prestolnice, iskanje izhoda pa prepustijo domorodcem. S tem bi bila zmaga Srbije že vnaprej zagotovljena. Evropa seveda ne more odstopiti od

zahteve po doslednem spoštovanju legalnosti. Zato je tudi postavila Stipeta Mesiča za predsednika zveznega Predsedstva in zahtevala, naj ta organ vzame oblast v svoje roke. S štirimi glasovi v njem pa Srbiji ni nič lažje kot sprejemati sklepe, ki bodo predvsem po volji te republike.

Glede zagotavljanja varnosti je Slovenija torej v nekakšni nemočni situaciji, ki ji skupščinski poslanci pravijo »ne mir ne vojna«. Edini garant miru so tuji opazovalci, ki se jih Srbija brani in daje jasno vedeti, da bolj ko si bo Slovenija želela posredovanja Evrope, hušji bodo konflikti med Srbi in Hrvatimi. Tako Slovenija s prizadevanji za večjo varnost nad sebe kliče še večjo nevarnost. V primeru srbsko-hrvaške vojne je namreč vsakomur jasno, da bodo slovenske težnje pozabljene v isti sekundi izbruha vojne, saj so te za Evropo neznatne in zanemarljive v primerjavi z razsežnostmi vojne teh dveh republik in ob težavah, ki jih tak spopad lahko povzroči tudi med ostalimi državami.

Tako bi lahko rekli, da je dilema med zagotovitvijo varnosti in mednarodnim priznanjem Slovenije lažna. Edino jamstvo varnosti je priznanje Slovenije – tisto, za kar so si slovenski politiki prizadevali že ves čas vojne in kar je svoj polom doživelo s podpisom Brionske deklaracije. Ker nihče od najvišjih političnih predstavnikov Slovenije ni smel ali mogel pojasniti, ali jim je bilo ob podpisu obljubljeno tudi priznanje po treh mesecih,

smemo sklepati, da se to v resnici tudi ni zgodilo. Kaj lahko torej Slovenija stori po tem roku, če je Evropa ne bo pripravljena sprejeti medse kot enakovrednega partnerja?

Ob silovitih pritiskih zveznih organov, da bi Slovenijo ekonomsko zlomili, je upravičen strah, da je ES dala drugačno obljubo – da tudi po treh mesecih Slovenije ne bo priznala, zato imata zvezna vlada in zvezno predsedstvo vse možnosti in s suspenzom osamosvojitvenih aktov tudi vse legalne pravice, da si Slovenija mirno podredita in jo vrmeta v jugoslovanski sistem. Dr. France Bučar je to težnjo Evrope na eni od tiskovnih konferenc v CD tudi javno razgalil. Bati se je, da bi v tem primeru prevladala politična volja, da se po treh mesecih izzove vnovičen oborožen spopad in s tem pokaže Evropi, da so nacionalna, kulturna, gospodarska in druga nasprotovanja dejansko nepomirljiva. Takšna je seveda najbolj črna varianta razpleta. Kot smo se lahko prepričali v tej nekajtedenski vojni, Evropa določa njeno vrednost predvsem po številu žrtev, teh pa ob upravičenih domnevah, da se bo na vnovičen spopad bolje pripravila tudi armada, gotovo ne bo težko podeseteriti ali celo postoteriti. Tudi če bi Slovenija za takšne izgube končno le dobila mednarodno priznanje, bi bila takšna »zmaga« ničvredna v primerjavi z materialno škodo, razsulom družbenega življenja in s posledicami, ki bi jih vojna zapustila pri posameznikih. Vojaška zmaga bi za Slovenijo pomenila nacionalni samomor. Tudi če so se Slovenci pripravili z orožjem boriti za samostojno državo, je vojna najboljši način, da jo izgubijo. Kaj namreč takšna država pomeni za družine, če bi te zanje morale žrtvovati svoje člane in

se s tem zapisati propadu? Po vojni bi vsekakor dobili državo moralno, duhovno in seveda fizično zlomljenih in uničenih posameznikov, državo brez perspektive.

Kako se vojni izogniti, pa vendarle doseči mednarodno priznanje? Na zadnji seji slovenske Skupščine so poslanci sicer zavrnili predlog Liberalno-demokratske stranke, so pa sprejeli podobno idejo kluba Stranke demokratične prenove. S posebnim sklepom je Skupščina zadolžila Izvršni svet, da čimprej pripravi pogajalska izhodišča. S tem je Skupščina tiho sprejela to, kar so ji sugerirali liberalni demokrati – da je diplomatsko ofenzivo potrebno usmeriti v Beograd.

Če namreč lahko verjamemo izjavam visokih zveznih in predvsem srbskih predstavnikov, Sloveniji nihče ne brani odhoda iz Jugoslavije. Zdi se, da bi bilo najbolj koristno vzeti njihove besede zares in dobesedno ter v Beogradu skleniti sporazum o slovenskem odhodu. Ne glede na to, da bi temu lahko rekli tudi izdaja Hrvatov ali prodaja Albancev, je s politično-praktičnega vidika takšna rešitev za Slovenijo najmanj boleča. Če bi Slovenija odšla iz Jugoslavije sporazumno in relativno mirno, pospremljena s pozdravi ZIS in zveznega predsedstva, bi v Evropi legalno in legitimno nastala nova država. S tem bi, vsaj kar zadeva Slovenijo, zadostili pogojem, ki jih postavlja Evropa, ko zahteva mirno, demokratično in dogovorno urejanje nove državne skupnosti, poleg tega pa bi Evropo postavili pred »izvršeno dejstvo«. Nobenega razloga ne bi imela, da bi Slovenije ne priznala, in če smo odkriti, to bi bila zanjo tudi najudobnejša poteza.

VELENJSKIM TERITORIALCEM STA SE PRIDRUŽILA V POPOLNI BOJNI OPREMI

Slovenska bojevnika Dolf in Dare

Ko smo preverjali govorice o dveh prostovoljcih v TO, smo vedeli le, da sta se v enoto javila oblečena v ameriške uniforme, s svojim orožjem in strelivom. Na sledi ugibanjem in bežnim nagibom se slednjič odpravimo v velenjsko Karako, kjer izvemo, da osebi resnično obstajata in da se bo verjetno dalo pogovoriti z njima.

Že naslednji dan se dogovorimo za sestanek in prvi uri sobotnega večera preživiva

sto Zastave. O njem in soborcih govori kot o ljudeh, s katerimi je užitek sodelovati. Na

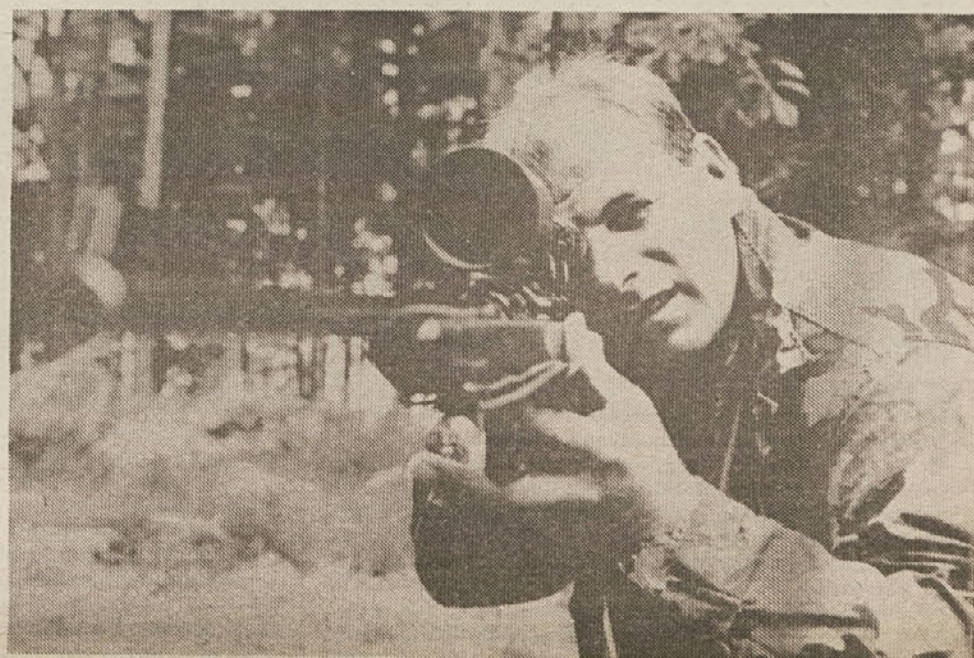
dati ali kaj podobnega, to strelivo je bilo namenjeno TO, naši slovenski vojski.«

Z vojaško-bojnih tem pridemo na politično. Vprašamo iz kakšnih nagibov sta se prijavila, ali je šlo za domoljubje, avanturizem ali kaj tretjega: »Tam, kjer se borijo za pravič-

Stopila sva skozi vrata in ga takoj spoznala. Srednje visok, mišičast, s kratko postrizenimi lasmi, kakšnih petintridesetih let. Po nekaj besedah je bil led prebit in pogovarjali smo se, kot da bi se poznali že od prej. Kasneje sva spoznala še njegovega prijatelja. Med smehljanjem si je gladil rusko bradico, si včasih popravil očala in stresal dovtype. Ne uživata alkohola, redno vadita in skrbita za kondicijo. V TO sta se kot prostovoljca javila s svojim orožjem, ostrostrelkami Heckler&Koch.

Dare: s snajperjem Heckler und Koch

Dolf: v vojni bi ščitil hrbet celo policaju

v družbi z Dolfom, človekom, ki je slovenski javnosti znan predvsem po streljanju v moziškem Merlinu. Že takoj na začetku pogovora pove, da je o dogodku pravilno poročal le Večer. Trdi, da je šlo za samobrambo in da bo na sodišču zahteval odprtje prvega zapisnika z izjavami prič, ki potrjujejo njegove trditve. Priče so namreč čez čas izjave spremenile.

Začnemo se pogovarjati o vojni in o tem, kako sta se s prijateljem prijavila kot prostovoljca.

»Najprej naju z Daretom niso hoteli vzeti v TO, ker imava pač takšen sumljiv sloves, zato sva komandantu velenjske TO povedala, da bova šla v akcijo sama in da bova naredila cirkus in pol. To je pomagalo. Kmalu so naju vpoklicali. Verjetno je šlo za nekakšno mero nadzora nad nama, saj so vedeli, česa vse sva sposobna. Imava ameriške uniforme, ostrostrelne puške Heckler & Koch s kalibrom 7,62x51, s sabo sva vzela vsak po 250 nabojev in svoja Magnuma; Dare je vzel 357, jaz pa 44.«

Dolf zanika govorice o tem, da bi bila delila orožje soborcem in da naj bi bojda komandantu dala nov magnum name-

vprašanje, kako su jo pogledali, ko sta se pojavila v enoti, odgovori: »Lahko bi rekel, da so bili veseli, z večino se namreč poznamo že od prej.«

Doda še, da je malce neumen občutek zmagati v vojni, ne da bi izstrelil en sam strel. Nato pogovor zanese na akcijo, ki so jo opravili med vojno, za praznenje skladišča streliva. Pove, kako so s polnimi tovarnjaki streliva čakali na letalski napad, pohvali voznike tovarnjakov in celotno moštvo.

Pogovor teče kot dobro namazan mehanizem in kmalu se lotimo druge teme. Dolf je med drugim premirjem odšel v Avstrijo in kupil še dodatnih 200 nabojev, ki pa so mu jih na carini zaplenili. »Najprej si sam kupim opremo, nato pa mi vzamejo strelivo. Niti potrdilo mojega komandanta, da je strelivo za TO, ni pomagalo. Tisti carinik, Maks Petelinšek mu je ime, ima priimek, ki resnično odgovarja njegovemu obnašanju. Ko mi je govoril o zveznih protokolih, se je petelinil na vse pretege. Zanima me le, kje je bil, ko so zvezne enote s tanki tolkle po civilistih.«

Ko ga vprašamo, ali ni bilo malce tvegano priti na mejni prehod z naboji na zadnjem sedežu, odgovori: »Teh nabojev nisem nameraval nikomur pro-

no stvar, je sramota, če ne sodeluješ. Slovenija je bila ogrožena, Dare in jaz sva vedela kaj morava storiti. Pazi, ne on ne jaz se ne bi nikdar umaknila iz Slovenije. JLA imava že od nekdaj v želodcu in ko so začeli groziti, sva vedela, kaj se bo zgodilo. Zato sva poskrbela, da sva bila noter še pred petindvajsetim.«

Kasneje doda, da sta se v času zalivske krize odšla prijaviti v ameriško bazo Sheridan pri Augsburgu, vendar ju niso sprejeli, ker sta tujska: »Husein je na koncu povzročil še ekološko katastrofo. Proti takšnim sem se pripravljen zmeraj boriti, s tem mislim takšne ljudi, ki se ne menijo niti za civiliste ali kakroli drugega.«

Pogovarjamo se tudi o otrocih v tankih: »Zakaj se srbske matere niso organizirale teden dni pred vojno, ampak šele ko so začeli njihovi sinovi umirati? Zato, ker so mislile, da bodo v dveh urah dobile sinove-heroje. Šele ko so vidеле, kaj se dogaja, so začele razmišljati. Podobna stvar je s premirjem. Če bi bila slovenska vojska v takšni situaciji kot JLA, ne bi v Beogradu našel žive duše, ki bi hotela podpisati premirje.«

Malce se spustimo tudi v strateške vode. Dolf meni, da bi Slovenija potrebovala profesionalno, sicer maloštevilno a dobro opremljeno vojsko. Pravi, da ne bo pomisljal niti trenutka, če bi ponovno prišlo do kakšne agresije na Slovenijo. Enako velja za Daretu: »V teh časih je treba držati skupaj. Poglej, marsikaterega policajca ne maram, toda v vojni bi mu ščitil hrbet. Tepemo se lahko po vojni.«

Kasneje se seznanimo še z Daretom. Med klepetom ju vprašamo, če se ne bojita, da bi jima policija odvzela orožje. »Lahko pridejo ponj, toda naslednjo vojno bova gledala na TV, v Avstriji,« pravi Dolf. »Ja, lahko nama vzamejo orožje,« doda Dare, »če ga bodo našli...«

(Fotoreportaža na strani 24)

Če naju teritorialci ne bi vzeli medse, bi naredila cirkus na svojo roko

Preoblačenje na gozdni poti

SLOVENSKI STARŠI PRI SVOJIH FANTIH

Samo, da so še živi

Petek, 12. junij – V času na Brionih deklariranega miru je na obisk svojim sinovom – vojakom v Beli Manastir odpotoval prvi avtobus zaskrbljenih slovenskih staršev. Inicijator obiska je bil Elizej Prinčič, tudi sam oče vojaka. Sam je navezal stike z Rdečim križem Slovenije in Belega Manastira ter preko Centra za obveščanje izbrskal tudi telefonsko številko vojašnice v Belem Manastiru. Obisk je kar nekaj časa visel v zraku, saj je podpolkovnik Miladin Šekarić šele dva dni pred odhodom avtobusa v soočenje s slovenskimi vojniki tudi privolil.

Avtobus je v petek krenil iz Ljubljane ob 4. uri zjutraj, v njem se je do zadnje vstopne postaje v Lendavi zbralo 39 staršev. Prvi pogovori so bili v znamenju izmenjave informacij o počutju vojakov, o bojazni pred negotovo situacijo na področju Baranje in o ugibanju

Komandant obmejnih enot Belega Manastira Miladin Šekarić v pogovoru z očetom vojaka Stanetom Krambergerjem

o tem, kako jih bodo armadni mogotci sploh sprejeli. Pot čez Madžarsko se je ob 14. uri končala z vstopom na hrvaški mej-

ni prehod Kneževu, kjer so jih že pričakali komandant Šekarić, Zlatko Marković v imenu RK Beli Manastir in predstavniki sedme sile. Službena stonka JA, ki ji je sledil tudi avtobus staršev, je utirala pot h karavli Djuro Salaj. Kakih sto metrov pred karavlo so starši v vrsti, kjer so stali slovenski fantje, že prepoznavali svoje »tamale«. Iz vojašnice ter iz 11 karavl Belega Manastira je jugoslovanska armada prepeljala 23 Slovencev, od katerih so nekateri po sedmih mesecih prvič ugledali domače.

Objemom, solzam in prvim izmenjanim besedam je sledil sladko zvonec nagovor komandanta Šekarića ter predsednika skupščine občine Beli Manastir Rudolfa Emerta. Besede komandanta Šekarića, čes, vaši sinovi morajo odslužiti vojni rok po zveznih predpisih, so bile sicer trde in niso puščale nikakršnega optimizma, pa vendar nihče od staršev ni dvignil glasu. Med kolena so nekateri samo močneje stisnili potvalke, v katerih so nosili civilne obleke za svoje sinove za primer, da bi bil kateri od njih vendarle izpuščen. Kot je bil dobrohoten uvodni pozdrav, je bila trenutek kasneje novinarjem predložena »za dobrobit

vseh nas v JLA« zahteva, da je vsakršno snemanje pogovorov z vojniki in oficirji prepovedano. Kljub temu se novinarske mu vohljanju nismo odpovedali. Strnitev pogovorov s slovenskimi mladci bi bila naslednja: Domov bi rad šel pogledat. Škoda, da se nisem za prebeg odločil takrat, ko je to uspelo 11 Slovincem. Zdaj nas kontrolirajo... Te tri mesece bom že še zdržal, potem me pa v vojski ne vidijo več. Nisem mogel telefonirati, ker nimamo izhoda v mesto. Skrbelo me je za domače, ker nismo mogli gledati televizije...

Ob odhodu me je kapetan Nadarević poklical še na pogovor. Zatrnil mi je, da ima JA samo dobre namere, da pa mu moram izročiti kaseto, s katero sem snemala nekatere pogovore. Iz krepiljev zaplenitve me je rešil Zlatko Marković, ki me je z besedami, čakajo nas starši, ki so prispeli iz Osijeka, strpal v avto in odpeljal v prostore Rdečega križa v Belem Manastiru.

Iz Osijeka sta se medtem že vrnili družini Natlačen in Modrijančič. Jadranka Natlačen mi je po pogovoru s sinom dejala: »Ja, poklič me po telefonu. Piše ne, ker je len za pisat. Sedaj je že od prvega junija na terenu v Borovem selu. Pravi, da se počuti še kar sigurnega, vsekakor bolj kot v Osijeku. V spopadih, ki so na tem področju bili, je sodeloval dvakrat. Enkrat je šel ob dveh ponoči ven, enkrat pa ob dveh popoldne. Sicer pa niso dovoljeni nobeni obiski. Tudi o prebegu je razmišljal, vendar si sedaj ne upa. Pravi, da je preveč zastraženo, slišal je tudi, da fante, ki jih pri prebegu dobi hrvaška policija, vtakne v narodno gardo.«

Iz Celja je na obisk odšla tudi družina Drame. Henrik Drame je povedal: »Rajko Brumec je naš rejenc. Do konca ima še 49 dni. Nad sprejemom sem prijetno presenečen. V mesto ne hodijo. Če gledajo drugi program hrvaške televizije, kjer imajo včasih program slovenske TV, jim starašina takoj najde kakšno delo.«

Baranja, pokrajina, kjer živi 36% Hrvatov, okoli 22% Srbov, 20% Madžarov ter ostale narodnosti, je preživela tudi obisk slovenskih staršev. Žetev v sami Baranji ovira okrog 60 tankov, ki so razporejeni po pšeničnih poljih, sicer pa Beli Manastir do mednarodnih spopadov v osiješki okolici loči dobrih 33 kilometrov. Pomirjeni s tem dejstvom in z uvidom, da so slovenski fantje zaenkrat še dobro, so starši zapustili Beli Manastir. Ščepec dobre volje

s strani armade je bil dovolj, da bodo v naslednjih dneh manj napeti in da bodo lažje prebili tri mesece, ko se jim bodo sinovi vrnili v utrjene družinske tirnice.

Tajnik Rdečega križa Beli Manastir, Zlatko Marković

Pogovor s tajnikom RK Beli Manastir, Zlatkom Markovićem:

Kako ste organizirali obisk slovenskih staršev pri svojih sinovih v Belem Manastiru?

Bil sem v čestih kontaktih z Odbori staršev. Še posebej smo stike navezali po vojnih dogodkih v Sloveniji, ko smo z RK Slovenije izmenjavali podatke o stanju in počutju vojakov. Po prihodu oklepnih enot v Baranjo je zanimanje slovenskih staršev za počutje vojakov naraslo. Ideja o prihodu v Baranjo je tako nastala spontano med Rdečim križem Beli Manastir in Odborom staršev iz Nove Gorice.

Kako ste zadeve uredili z armado?

Na začetku je bilo nekaj težav, vendar je na koncu armada le privolila v obisk. Sicer je bil njihov odnos do RK dovolj korekten. Sam sem jim napisal še pismo, v katerem sem zahteval spoštovanje zenevskih konvencij in možnost direktnega stika staršev z vojniki.

Novinarjem, pa vendar niso pustili snemanja in pogovorov!

Še včeraj, ko sem bil na pogovorih pri komandantu Miladinu Šekariću, sem dobil zagotovilo, da bo snemanje sredstvom javnega obveščanja omogočeno. O tem smo obvestili tudi novinarje, ki so danes sem tudi prišli: iz Radia Osijek, televizije HTV, Glasa Slovenije, Radia Beli Manastir in vas. Šele, ko smo prišli na karavlo, je komandant izjavil, da je dobil iz poveljstva korpusa odlok o prepovedi snemanja.

Lahko opišete razmere v Belem Manastiru?

Tukaj zaenkrat še ni frke, ni še streljanja, medtem ko je na bližnjih področjih okoli Osijeka situacija zelo zaostrena. V Baranji vlada relativen mir. Tukaj življenje med Hrvatimi, Srbi in Madžari zaenkrat še temelji na mirnodobnih principih skupnega življenja. Krhek mir je prejšnje sredo skorajda porušil prihod oklepne enote iz Vojvodine. Ljudje so bili precej vznemirjeni.

Koliko tankov je prišlo?

Okoli 100 tankov in drugih oklepnih vozil. V kamionih so v vojašnico prispeli tudi srbski rezervisti. Tanki so še zmeraj tukaj, razporejeni so po baranjskih žitnih poljih.

Pozdravni govor komandanta obmejnih enot Belega Manastira, podpolkovnika Miladina Šekarića:

»Dragi gostje, starši, bratje in sestre. Pozdravljam vas na plemeniti in bogati Baranji, na karavli Djuro Salaj, na robu vasi Torijanci. Prišli ste na obisk svojim najbližjim z namenom, da vam sami predložijo pravo resnico o naši armadi, o tem, kako jih varujemo in koliko pozornosti jim posvečamo. Edini cilj, h kateremu teži JLA, je mir in varnost vseh ter preprečitev možnosti, da bi naši otroci izgubljali svoja mlada življenja. Vse aktivnosti armadnega vrha so usmerjene k preprečevanju vojne in k vrnitvi miru v Jugoslaviji. Zato pričakujemo vaše razumevanje in podporo tem prizadevanjem v teh prelomnih trenutkih. Zavedamo se vaših starševskih občutkov in zaskrbljenosti, vendar je v tem trenutku za ohranitev življenj edina možnost ta, da JLA izvršuje svoji nalogi – ohranitev miru in zavarovanje meja. JLA tega ne more izvajati brez vojaških starešin iz cele Jugoslavije. Posamezniki, ki temu oporekajo, iščejo druge rešitve, ki peljejo v razpad armade in vodijo narod v oborožene mednarodne spopade. Ne dovolite, da se ponovi 1941. leto. Rad bi povedal, da vaši sinovi morajo odslužiti svoje vojaške obveznosti in to po zveznih predpisih. Tu ni nikakršne dileme. Mi smo kot starešine najprej starši, skrbimo o vaših najdražjih. Več smo z njimi kot s svojimi družinami. Zagotavljamo, da jim nič ne bo manjkalo, da bodo častno in pošteno odslužili svoj vojni rok in da se bodo čez 2-3 mesece vrnili živi domov. Bodite ponosni in srečni, ker imate sinove, ki čuvajo naše meje v Baranji. Želim, da ob vrnitvi domov prenesete naše in resnične želje vaših sinov, da dostojanstveno odslužijo svoj dolg domovini.«

Starši vojakov pred zgradbo RK Beli Manastir

TUDI TERITORIALCE SO LOVILI

Končno na svobodi

V nedeljo, 30. junija, je enota jugoslovanske armade, ki je bila stacionirana na desnem pobočju mejnega prehoda Šentilj, zajela dva pripadnika slovenske Teritorialne obrambe. Hutler Silvo in Marjan Potočnik sta bila izpuščena čez dva dni ko se je predala karavla v Ceršaku. Pripeljala sta se s kombijem prve pomoči, ki je po močnem obstreljevanju v Šentilju istega dne prevažal ranjene vojake JA. Nastal je tale intervju.

Kaj se je v nedeljo zgodilo z vami?

»Obveščeni smo bili, da se bo enota na hribu predala. Deset teritorialcev nas je odšlo v izvidnico. Razdelili smo se v dvojke in opazovali pobočje z različnih mest. Midva sva se jim preveč približala in hkrati spoznala, da se sploh ne mislijo predati. Zajeli so naju okoli 12. ure in naju odpeljali v karavlo v Ceršaku.

V tej karavli je bila zvezna policija. Sta se kaj pogovarjala z njimi?

Ja, povedali so nama, da so prišli iz Beograda z namenom, da prevzamejo kontrolo prometa na carini. O spopadih, ki so bili tukaj že v teku, pa sploh niso več vedeli. Zvezna carin-

ska uprava je vseh 30, kolikor jih je bilo tukaj, poslala v Šentilj brez kakršnekoli informacije o stanju in premikih armade.

Danes se je celotno moštvo karavle predalo, potem ko so teritorialci močno obstreljevali pobočje in karavlo v Šentilju. Je v karavlo v Ceršaku prebežalo tudi kaj ranjenih vojakov?

Mislím, da je prispelo 8 ranjenih vojakov. Eden je bil najbolj kritičen, ker je bil zadet v glavo. Tudi ostali so imeli resne strelne rane.

Je prispel tudi major Jovanović, ki je vodil enoto JA v Šentilju?

Ne, zanj vojaki pravijo, da je izginil. Večkrat jim je dejal, da se predal ne bo. Če bo situacija kazala na neizbežnost umika

Zajeta teritorialca, Silvo Hutler in Marjan Potočnik, po izpustitvi v Ceršaku

ŠTRAJK PRI POLKOVNIKU VINTERJU

Kdo bo popravil tanke

Te dni, ko so časopisi polni takšnih ali drugačnih poročil o vojni v Sloveniji in na Hrvaškem, je šel kar nekako mimo svojevrsten štrajk v Tehničnem remontnem zavodu Bregana.

Gre namreč za vojaški objekt na sami meji Slovenije s sosednjo Hrvaško. Delavnice se širijo tik potoka Bregane na slovenski strani v brežiški občini, večina delavcev pa prihaja s sosednje Hrvaške. Kdor je še v količjak mirnih časih brzel mimo po avtocesti, ni imel pojma o kakšnem takšnem objektu, ki je postal že tako velik, da se kar nekaj časa lahko vozi ob njem po cesti proti Breganskemu selu. Minuli četrtek so lepo urejena parkirišča pred vratarnico samevala. Zunaj stoji velika vitrina z barvnimi fotografijami. Na teh slikah je v prostranih dvoranah videti vsakovrstno orožje, tudi tanke, nad katerimi se s sodobnimi stroji sklanjajo delavci.

Na vratarnici sprejem kot v vsaki drugi naši tovarni. Poveš kdo si, daš osebno, vratar telefonira in v spremstvu odi-

demo v upravno stavbo. Ivan Vinter v civilni obleki se ne razlikuje od poslovnih v drugih podjetjih. Pove, da je sicer polkovnik, sicer pa diplomirani inženir, donedavni tehnični vodja zavoda, trenutno pa, ker je direktor bolan, prvi mož zavoda. Odiševa v veliko sejno sobo. Omeni, da so bili tu že od zagrebških časopisnih hiš in v isti sapi potoži, kako so nekatere njegove izjave zapisane popolnoma napačno. Tako je podčrtal, da so že prve dni sovražnosti imeli pogovore

V Remontnem zavodu Bregana pravijo, da je povprečni osebni dohodek 8.500 dinarjev. Resda je kvalifikacijska sestava zaposlenih dokaj visoka, vendar zavračajo misel, da bi bil osebni dohodek v kakršnikoli povezavi s štrajkom. Okrog 70 odst. dobaviteljev je iz Slovenije, poglaviti so mariborski Tam, Jeklotehna, Riko iz Ribnice. Kakršnih 20 odstotkov uslug nudijo civilnim naročnikom. Npr. servis za tovarnjake Škoda je delal tudi med štrajkom, delal je tudi servis za avtodvigala.

z brežiškim županom Ivanom Tomšetom, kako so trije iz zavoda zatem odšli v mesto in se povsem korektno pogovarjali. Zavodova delegacija je pojasnila, kako ne ogrožajo nikogar in kako želijo ohraniti proizvodnjo, z občino imajo tudi nadaljnje stike. Podobno kot ostali vojaški objekti po Sloveniji med sovražnostmi niso imeli elektrike. Zato so poslali delavce z večine proizvodnih linij na enotedenski plačani dopust. »Predzadnji ponedeljek je prišla na delo večina delavcev – ob vseh težavah s prevozi. Morda jih je manjkalo kakšnih 7 odstotkov. Nismo jih uspeli pripraviti, da bi tudi od-

šli na delo,« pojasnjuje Vinter. Zato so se dogovorili še za en teden, vendar tokrat neplačane dopusta. Polkovnik govori o »vseh dogodkih«, ki da so pač vplivali na delavce. Zunaj zavodske ograje je vztrajno slišati, da so vojne oblasti želele po sovražnostih v Sloveniji sem prepeljati večino pokvarjene vojaške tehnike, prav to pa so zavrnili delavci, češ, »orožja, ki strelja po naših ljudeh, že ne bomo popravljali.« Zato polkovnika vprašamo, če so tja res pripeljali poškodovan oklepnik, katerega naj bi bili zaposleni prepoznali kot enega tistih, ki naj bi bil tu prej na popravilu, zatem pa je krenil nad Slovenijo. Ta dogodek zanika. Minuli ponedeljek so bili vsi zaposleni klicani v zavod, kdor ne bo pričel z delom in za to ne bo imel opravičenega razloga, bo dobil delavsko knjižico.

Zadeva seveda ni tako preprosta. Tehnični remontni zavod Bregana je bil ustanovljen neposredno z ukazom predsednika Josipa Broza Tita leta 1954 in je neposredno pod upravo Zveznega sekretariata za obrambo. V tej zvezi naš sogovornik omeni trimesečni rok iz brionskih pogovorov s trojko, ko bi lahko razčiščevali tudi bodočnost zavoda. V vseh teh letih je tu zrasel kolektiv, ki ga civilne oblasti ocenjujejo na 800 zaposlenih, kjer je kakšnih 130 Slovencev.

Pravzaprav je to največja tovarna brežiške občine. V vseh teh letih so tu zrasli kadri za zahtevna strokovna dela, za katere ni nadomestila. V tem je verjetno največja moč te prav posebne stavke, za katero se tudi polkovnik Vinter strinja, da je nastala povsem spontano. Po drugi strani se sliši, da si ob popravilu poškodovane vojaške težke opreme manejo roke v podobnem zavodu v Bački Palanki. Bi si še pred letom dni lahko predstavljali štrajk v vojaškem zavodu, oziroma vojni industriji?

ali predaje, se bo ustrelil, je dejal.

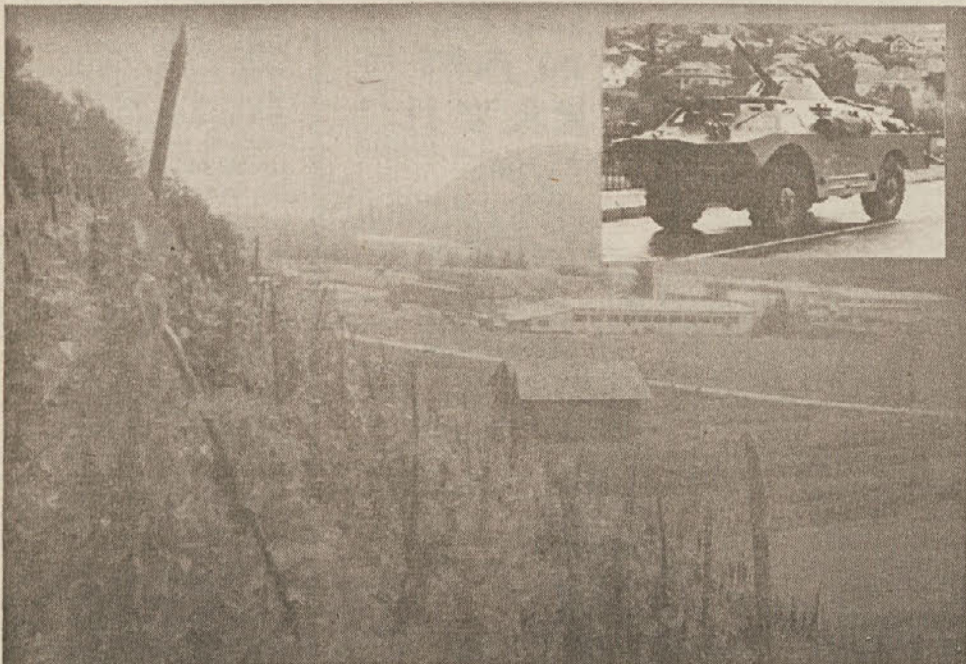
Kako pa so postopali z vama? Sta dobivala hrano?

Naju so zaprli v bunker v neposredni bližini karavle v Ceršaku. Pobrli so nama pasove

in vezalke na čevljih. Hrano sva dobivala enako kot tamkajšnji vojaki. Jedli smo bolj skromno, ker so jim zaloge že kopnele. Tudi poraščena sva že, ker se nisva smela briti. Hvala bogu, da je konec. Vsaj ujetništva, če že vojne ne.

Eden zajetih tankov: bi ga v Bregani, ker je slovenski, vzeli na redni servis?

Remontni center v Bregani: delavci nočejo popravljati armadnih tankov in oklepnikov

NAROČILNICA NOVA DOBA

Ime priimek

naslov

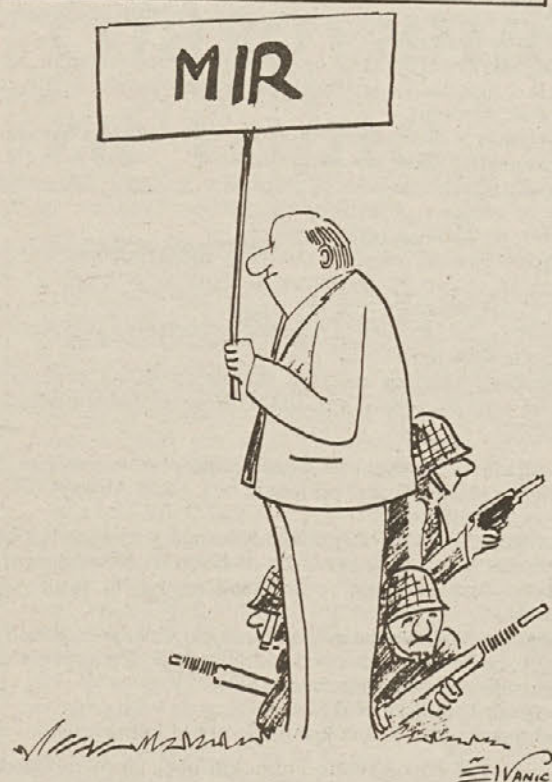
naročam časopis-tednik Nova doba na naslov

Na gornji naslov mi pošljite izvodov. (število)

Obvezujem se, da bom redno plačeval naročnino.

podpis naročnika

RES JE ...

NOVA DOBA

KONEC ZGODOVINSKIH LAŽI

DR. NADA KLAIČ:

ZADNJI KNEZI CELJSKI V DEŽELAH SV. KRONE

V knežjem mestu izide v dneh pred 1. Svetovnim slovenskim kongresom knjiga o knezih Celjskih, nekronanih srednjeveških vladarjih z velikansko gospodarsko in politično močjo. Knjiga zagrebške zgodovinarke dr. Nade Klaič, ki je celjski knežji družini po dolgih stoletjih prva priznala moč, ugled in sloves, ki ga je ta uživala v času svojega vzpona in zmagoslavja.

Knjigo je med bralce s strokovnim razmišljanjem popeljal prof. dr. Janez Šumrada. Oblikoval jo je Jože Domjan, fotografije sta napravila Viktor Berk in Lucas, stiskal jo je Četis Celje. Vezana je v platno in za reprezentančne knjižnice v usnje.

Cena knjige, vezane v platno, je 599 dinarjev, vezane v usnje in numerirane pa 999 dinarjev.

NAROČILNICA

Nepreklicno naročam izvode knjige dr. Nade Klaič Zadnji knezi Celjski v deželah Sv. krone, vezane v ...

Ime _____

Kraj _____

ulica _____

Poštna številka _____

pošta _____

Številka osebne izkaznice _____

Datum _____

podpis _____

Naročnik plača knjige po povzetju in poštino poravnava sam.

Naročilnice pošljite na naslov:

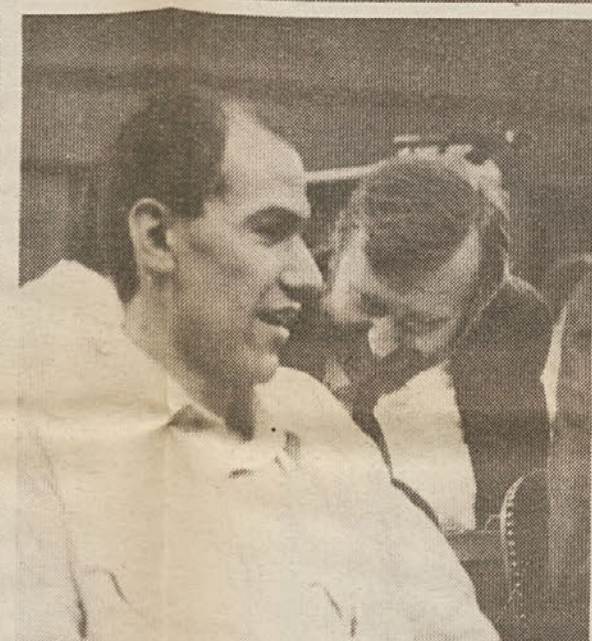
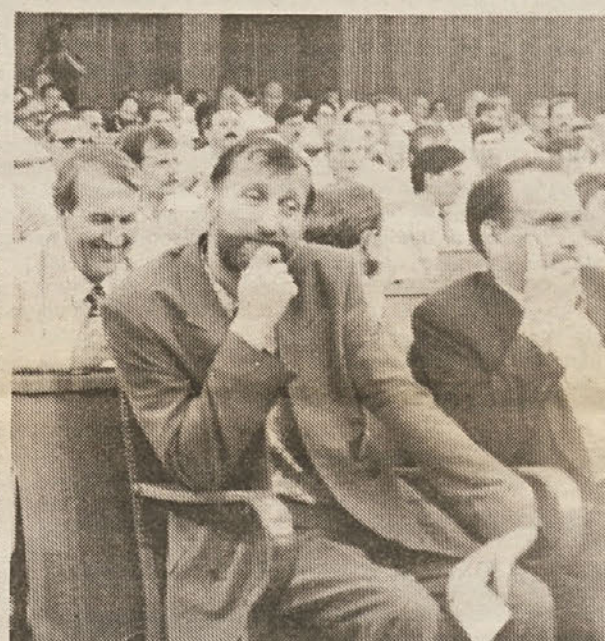
Prese d.o.o., Askerčeva 15, 63000 Celje

Informacije po telefonu 063 23 331, 063 27 606 ali po

faxu 063 25 849.

MED SPREJEMANJEM BRIONSKE DEKLARACIJE V SLOVENSKI SKUPŠČINI

Gospodje, kaj je tako smešnega?

Noč dolgih nožev (2. del)

HUMORESKA

Izvirnost pa taka

V našem podeželskem mestecu, ki ne bo več krajevna skupnost, prebivalci pa ne več delovni ljudje, je oblast prišla na misel, da je treba presenetiti s kakšno resnično izvirnostjo. »Bodimo izviri,« so rekli, »ampak spreminjajmo vsebino.« Ugotovili so, da bi najlaže presenetili z na novo urejenim javnim redom in mirom. »Dosedanji odlok je treba nujno zamenjati z novim odlokom, saj se ve, komu je služil in kdo si ga je ukrojil po svoji meri.«

»V uvodu moramo zapisati, da mora odlok na novo urediti vprašanja javnega reda in mira,« so rekli najbolj ogreti. »Prilagoditi ga moramo evropskim standardom, kar je zelo pomembno, če hočemo v Evropo, kot za goste iz Evrope, da se bodo tu počutili kot doma. Obenem bi se seveda domačini lahko zgledovali po Evropejcih.«

Ko je osnutek prišel na klopi, je med poslanci vzbudil nekaj nelagodnosti, v opoziciji celo nasmeškov, zato so ga skušali hitro pobrati. Le redkim je uspelo v naglici opaziti kakšno izredno tenkočutno podrobnost. »Glej ga,« je poslanec dregnil soseda. »Ne smeš čebel spuščati ven. Kam jih pa spuščaj?«

»Poglej tole. Ob nedeljah ne smeš s kosilnico kositi trave,« je rekel ta.

»Popolnoma prav. Zakaj bi pa morale kosilnice brniti tudi ob nedeljah? Na podeželje je treba vrniti nekdanji nedeljski mir in pokazati več spoštovanja do mašnega gvanta. Za prišleke, ki na podeželju uživajo v vikendih, je koristneje, če uporabljajo koso ...«

»... ampak tako, ki ne bo pela,« je dodal poslanec.

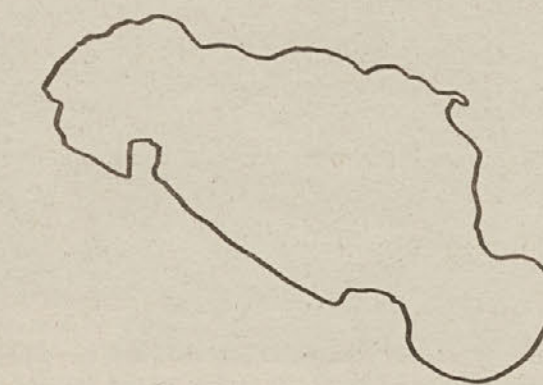
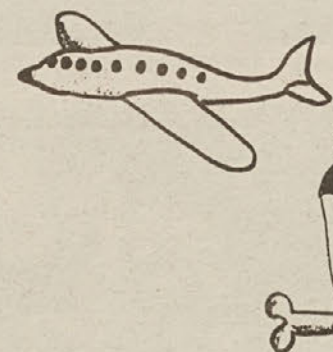
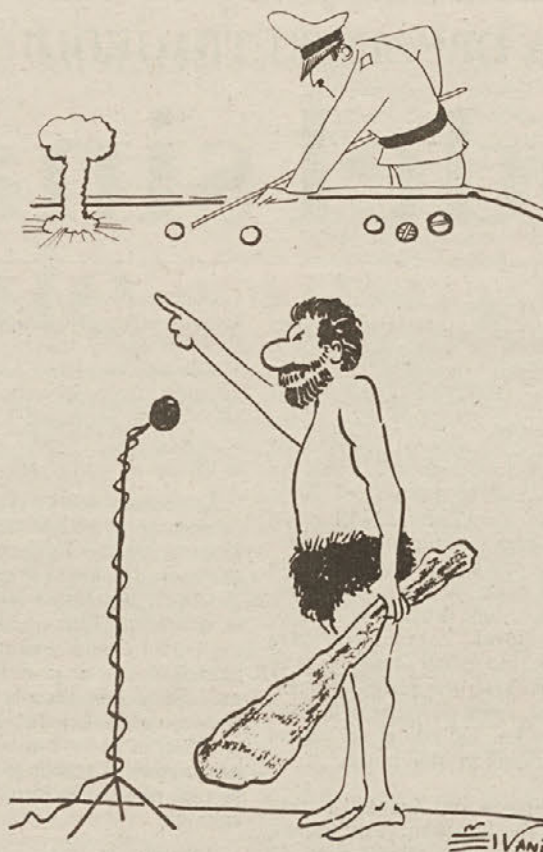
»Sicer pa je znano, da motorne kosilnice onesnažujejo zrak, ki mora zopet dobiti pristen vonj po naravnem gnoju.«

»Kaj pa praviš na to, da psi ne smejo lajati po deveti zvečer?«

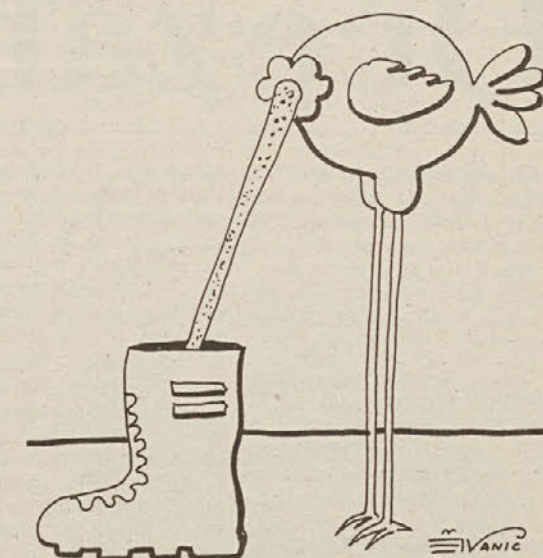
»Zadnji čas. Kdo bo pa poslušal tako pozno pasje laježe? Kako bi pa lahko zgodaj zaspali, če bi se zdaj tu zdaj tam oglašali psi? Na podeželju mora biti ponoči popoln mir. Kmet se naj temeljito spočije.«

Ob takih in podobnih bi lahko našli še kaj bolj izvirnega.

Poslanec v zadnji klopi je menil, da bi v osnutek odloka morali nujno vnesti določbo, po kateri, na primer, kokoši ne sme znesti jajca kadarkoli, ali bognečad, pri sosedu, še posebej ne, če bi pretrdo padlo na tla. Doseči bi morali, da kure sploh ne bodo več kokodakale, petelini pa naj bi uro, ko se oglašijo, prestavili vsaj na sesto zjutraj. Zapeli pa naj bi samo trikrat.

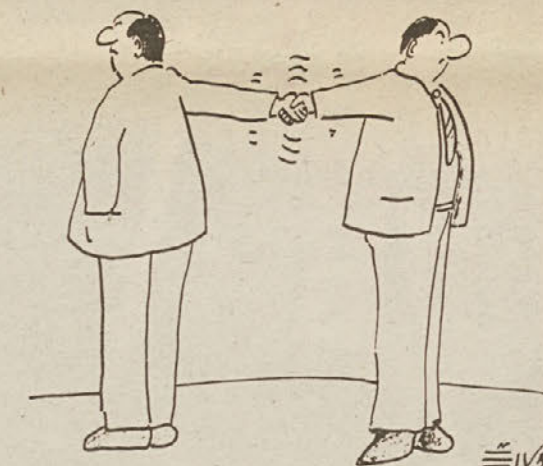
NI RES ...

— da bi letalstvo JLA mitraliralo letala Adrie Airways na Brnikih. Piloti JLA so potniška letala slovenskega prevoznika, ki so stala na zemlji preluknjali samo zaradi boljše ventilacije. Račun je znan: najmanj sto milijonov dolarjev. Plaćnik ni znan.

— da okupacija Slovenije nima tudi dobre strani. Delavci Metalne v Mariboru ne stojijo več brez dela. Zdaj delajo protitankovske ovire. Slaba stran je v tem, da naročnik (država Slovenija) ni solventen.

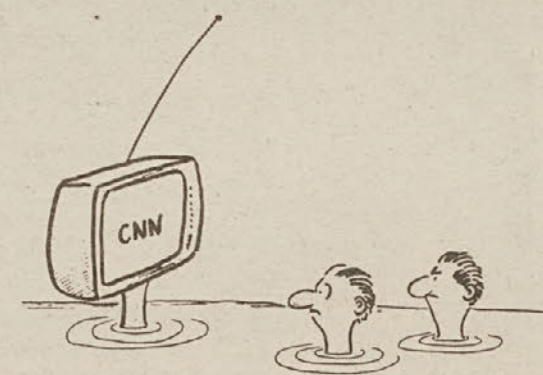
— da gospa Spomenka Hribar zadeve z materami vojakov v Cankarjevem domu ni zagrabila s prave strani. Samo matere svoje nesreče in žalosti niso mogle deliti z njo. Želele so le svoje sinove, kozarec vode in kos kruha.

— da so v Kranju že preimenovali Cesto JLA v Bleiweisovo cesto in Trg revolucije v Slovenski trg. Za preimenovanje so glasovali šele v občinskem zboru krajevne skupnosti, od tu pa do resničnega preimenovanja je še približno tako daleč, kot je dolga — Sava.

— da gospod poslanec Janez Črnej noče odgovoriti prizadetim, ki jih je osumil mešetarnja v brezpravju. Vse, kar bi se mu naj zapisalo v njegovih že znamenitih pisnih bi naj bilo to, o čemer bi naj Celjani govorili, za to pa on ne more odgovarjati.

— da je JLA s tanki obkolila letališče na Brnikih. Na posnetkih iz zraka so generali ugotovili, da so tamkajšnja krompirišča okupirali koloradski hrošči. Zato je bilo tankistom naročeno, da naj pomendraj golazen.

BEDA IN JABOLČNIK BOTROVALA DRUŽINSKI TRAGEDIJI

Oče zabodel sina

Zgodilo se je predzadnje nedeljo zvečer. Najprej je sin hotel ubiti očeta, nato je oče ubil sina, nakar si je le ta hotel sam soditi. Z vrvi ga je rešila prijateljica. Ko je bil rešen zanke, je s sekiro hotel ubiti še svojega pastorka.

Velike Gorelce nad Laškimi obišče le redek popotnik. Če bi kdo hotel najti še domačijo s hišno številko šest, bi se našel v še večji zagati. Vsekakor pa je potrebno pustiti avto na koncu vasi in se tja odpraviti peš. Domačija **Rudolfa Zalokarja**, šestinpetdesetletnega možakarja, stoji proč od sosedov, brez cestne povezave s svetom, v strmini, kjer se ob suhem vremenu loviš ravnotežje, da se obdržiš na nogah. Pot do hiše, kjer se je zgodila ta strašna družinska tragedija, vodi skozi gozd, po hriboviti gozdni poti.

Soseda, **Gabrova Julka** jih dobro pozna. Poznala je vso družino, od majhnih nog naprej. Zato rada pove: »S pokojno ženo Slavico, je imel Dolfi, kot mu pravimo, štiri otroke, tri hčere in enega sina. Tega edinega, ki ga je sedaj ubil. Tudi Slavica ni imela lepega življenja z njim, zato je kmalu

začela piti. Še bolj pa je pil Dolfi in velikokrat zmerjal Slavico. Potem je umrla za rakom, kakšnih deset let bo od tega. Tri starejše hčere so šle po svetu in živijo vsaka po svoje dobro. Najmlajši sin Zdenko pa si življenja ni znal prav urediti. Najprej je živel z žensko v Lukovcu, s katero ima dva otroka, nato pa se je z njo sprl in šel živeti z njeno sestro, s katero ima še enega otroka. Bil je ljubosumen možki, pa tudi popil ga je rad, tako kot njegov oče. Danes imata obe ženski vsaka svojega moškega, on pa se je vrnil v Velike Gorelce nad Mišjim dolom. Tako so tukaj živeli oče Rudolf, sin Zdenko in Rudijeva ženska Fanika.

Fanika Bratec se je k Dolfiju preselila pred sedmimi leti. Takrat je imela že dva skoraj odrasla otroka. Z Dolfijem nima otrok, saj jih tudi ona šteje že čez petdeset. Skupaj živita kot mož in žena, čeprav nista poročena.

Dolfijev pob Zdenko, ki je bil star enaintrideset let, tukaj ni imel nobene ženske.

Na domačiji Rudolfa Zalokarja obdeluje poljščine **Marija Hribernik**, dekle **Radka Bratec**, sina **Fanike Bratec**. Ker

sem zaide le redek gost, se z veseljem odzove nagovoru. Bila pa je tudi priča zadnjih dogajanj preteklo nedeljo. »Rudi (tako ona kliče Rudolfa) je prišel v Polano, kjer živiva skupaj z Radkom, tisto nedeljo že ob dveh popoldan. S seboj je imel Dolškova dva pjeba. Bil je pijan. Imel je nož, ki ga je kazal nam in drugim. V Jurkloštru je pijan govoril, da bo ta nož prišel še nočoj v poštev. Veste, tudi drugače je bil grozen človek. Zaradi teh groženj ga nismo jemali resno, saj je že velikokrat prej počel kaj takega, sploh pa kadar se je napil jabučka. Od nas je šel naprej po svojih pivskih poteh.

Njegov sin Zdenko je tisto nedeljo popoldan rekel Faniki, da gre v gozd nabirat gobe. Pa tega ni storil. Proti večeru je prišel pijan domov s svoje gobe, je turneje. Tako sta bila tisti večer oba pijana, oče in sin. Že drugače sta se rada sporekla. Beseda je dala besedo in sin Zdenko je s palico, v katero so bili zabiti žebli, mahnil očeta Rudla. Ko se je Zdenko obrnil, je šel Rudl na njega in ga zabodel z nožem. Zdenko ni bil takoj mrtev. Prihitela je Fanika

s palico v roki, ker ju je hotela spraviti narazen, vendar je prišla prepozno. Zdenko jo je še z zadnjimi besedami zaprosil: »Fanika, pomagajte mi!«, pa ni bilo več kaj pomagati. Obležal je mrtev tukaj, med kevdrom in vrto, na goli zemlji.

Ko je Rudl videl kaj je sinu naredil, se je zavedel dejanja. Skupaj s Faniko sta šla k sosedom povedat, kaj se je zgodilo. Ti so potem poklicali reševalce in miličnike. Tam pa je Rudl kaj kmalu izginil. Faniki se je zazdelo čudno in je stekla domov. Šla je mimo trupla v klet, je že vedela zakaj. In našla ga je. Visel je na vrvi in bil je že brez zavesti. Zgrabila je srp, ki je visel na steni in hitro prerezala vrvi.

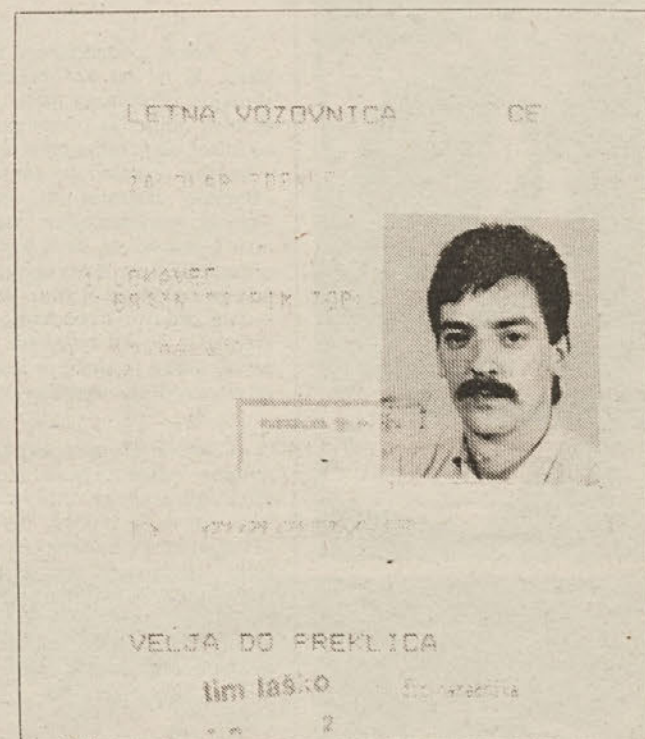
Tule gor je visel, pogledjte. Potem je padel po tem sodu in z glavo udaril po »preši«, da se je do krvi poškodoval. Takrat sva prišla midva z Radkotom k hiši. Radko je vzel vedro mrzle vode in nezavestnega Rudla polil. Rudl se je zavedel. Radko, ki je stal zraven mrtvega Zdenka in ranjenega Rudolfa je Rudolfu očital, da je ubil svojega lastnega sina. Takrat pa Rudolf nič ni bil več tako

slab. Zgrabil je sekiro in hotel z njo udariti mojega Radkota. Radko pa v dir po bregu. Svoji mami Faniki je še zakričal: »Mama, bežite ven!« No, takrat so pa na srečo že prišli miličniki in preprečili še hujše. Najprej so ga odpeljali v bolnico, nato pa še v zapor, kjer je še danes.

Jaz sem vse skupaj opazovala z vrha hriba. Strah me je bilo, da bi Rudolf potem, ko je napadel Radkota, napadel še mene. Dobro, da se ni lotil še Fanike, ki je hotela pomagati

njegovemu sinu Zdenku, ko je ta umiral. Midva z Radkom sva se za nekaj časa preselila sem k Faniki, da ne bo sama.

V torek ob petih smo Zdenka pokopali, v Šentlenartu leži. Pravijo, da se Rudolf nikoli več ne sme pokazati v vasi. Ubil je sina, ki je bil tudi sam oče treh otrok. Tako imajo sedaj Rudijevi vnuki ubitega očeta, ki ga je ubil njihov stari oče. Ta smrt je bila čisto nepotrebna. Upam, da bova midva z Radkom živela drugačno življenje.

Vozovnica ubitega Zdenka Zalokarja, katere ne bo nikoli več potreboval

Del vozovnice očeta Rudija Zalokarja

Klet, v kateri si je po storjenem dejanju hotel oče sam soditi

Na tej zemlji med hišo in kletjo je obležal zaboden Zdenko, je pokazala Marija Hribernik

Gabrova Julka: »Tudi Slavica ni imela lepega življenja z njim«

KDO JE ŽALIL JUGOSLOVANSKO ARMADO

Besede so meso postale

Brozgo t. i. aktualnih političnih razmer in družbenih norm življenja je pretežno požreti. Je neprebavljiva. Kako drugače razumeti novi politični trenutek, ki nam ga kroji življenjska danost in njeni »strokovnjaki«, ki spreminjajo svoje prepričanje iz dneva v dan. To sicer ne bi predstavljalo hujših bolečin, če takšni vrhovodci ne bi po pravilu zasedali »odgovornih funkcij«, ki v povezavi z neke vrste strokovnostjo zavirajo družbo, jo poneumljajo, zaklepajo in ji onemogočajo razvoj. Tako lahko razumemo škodo, ki jo dela država s svojimi aparati nad svojimi podaniki.

Eden najbolj zakritih elementov družbenega zaviranja se je pri nas pokazal v luči prava, kjer kopica naučenih po Kafkovsko štiti državne interese in »po svoji vesti« zapira ter drugače kaznuje ljudstvo. Zgodbe o neodvisnosti sodstva in pravni državi po osebnih tragikah čez nekaj časa postanejo smešne, kot je že naftalinska zgodba o Petru Tomažu Dobriču, našemu sedanjemu uredniku. Temeljno sodišče v Mariboru, oziroma njegovo Temeljno javno tožilstvo ga je 19. 10. 1987 obtožilo sramotnega tovariša Tita in JLA po 157. členu KZ SFRJ, za kar je predvidena zaporna kazen od enega do petih let. Omenjene sramotitve naj bi domnevno napravil, ko je v študentskem časopisu Katedra iz septembra 1987 napisal članek pod naslovom »Dan potem«. Torej ver-

balni ali mišljenski delikt. Pod obtožni predlog se je podpisal namestnik javnega tožilca Peter Čibej.

Dvanajstega 10. 1989 (torej so kompletno zadevo držali v predalu mariborskega hrama pravice dve leti) so ga na sojenju na prvostopenjskem sodišču pod sodnikom mag. Zlatkom Dežmanom oprostili. Ker je podpisnik obtoženega predloga Peter Čibej že odšel na višjo stopničko, je njegovo vlogo na obravnavi sprejel novi namestnik Jože Majer. Oprostila sodba mu ni bila všeč, zato se je odločil napisati pritožbo nanjo. Če pustimo ob strani njegova izvajanja okoli sramotjenja »pasivnega subjekta Tita«, ki je danes še bolj pasiven, pa v današnjem trenutku sigurno postanejo zanimivi njegovi pogledi na sramotenje JLA. Da ne boste debelo

gledali, naj povemo, da pritožba nosi datum 25. 10. 1989, torej le poldrugo leto nazaj. Jože Majer piše:

»Tudi pravna ocena dejanja pod 2) je daleč od realnosti in od tega kar pojmuje pod objektivno kritiko in zlasti, če gledamo na inkriminirane besede z vidika celotnega teksta, ki se nanaša na JLA. Ni težko ugotoviti, da ne gre za prizadevanje za njeno boljše organizacijo in preprečevanje nezgod v njej, temveč za diskreditiranje institucije kot političnega faktorja v družbenem dogajanju, kar se je začelo odražati prav v času pisanja tega članka in drugih člankov v podobnih časopisih.

Ugled je nekemu mogoče zmanjšati s pretiranjem in napihovanjem najmanjših slabosti v njegovem delu, to pa je tipičen način obračunavanja med političnimi nasprotniki. Obdolženec to počne brez občutka za mero do onemoglosti. Celoten članek, od začetka do konca, ne vsebuje niti enega argumenta za kopico tem, trditvev in ocen, ki jih na ravni srednješolskega časopisa nameče po raznih področjih. Drugi odstavek v članku se nanaša celo na »sramotno« sojenje, ki ga je v tistem času pred temeljnimi

sodiščem v Mariboru vodil pričujoči predsednik senata. Skratka gre za tipičen primer pamfletističnega načina obravnavanja palete dogodkov, v obliki apriornih trditvev in ocen, izraženih z žaljivim pomenom. Beseda kaos pomeni veliki ali popolni nered ali popolno zmedo. Takšna ocena je za JLA, katere usposobljenost temelji med drugim ravno na redu in disciplini, uničujoča in krni njen ugled. Obdolženčevo vprašanje »Mar boste vse pobili« vsebuje negativno in žaljivo oceno, da je JLA sposobna pobiti lastno ljudstvo ali pa nekdo drug (predstavniki ljudstva) z njeno pomočjo. Podoben pomen ima trditev o pošiljanju žar. Gre za tendenciozno pisanje in istočasno plašenje slovenskih rekrutov v tistem obdobju.

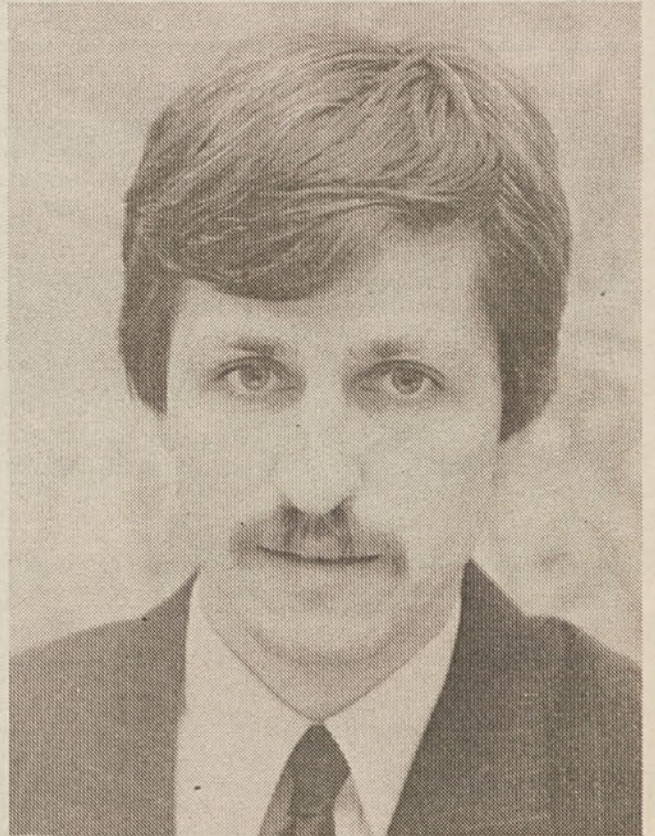
Verjetno je sedaj hudo slišati zven teh besed po peripetijah, v katere je bila vržena najmlajša evropska država. Resnično je v primeru tožilcev potrebno uvideti načelo subordinacije, kar pomeni, da je bil pameten nekdo višje, Jože Majer pa je samo izpolnjeval svojo službeno dolžnost. Sicer bi lahko, kot so nekateri tožilci napravili, tudi odklonil nekaj, kar je v nasprotju z njegovim profesionalnim prepričanjem.

Takrat je bil šef republiškega tožilstva Pavle Car, v Mariboru pa je bil najvišje mag. Dušan Požar, sicer višji tožilec, ki je ob celotni zadevi porabil največ črnih in besed. Obeh se verjetno spominjate, čeprav je Pavle Car na »novi funkciji«, mag. Dušan Požar pa ostaja. Da pa gospod Jože Majer, podpisnik zgornjih besed ne bi ostal izven igre, moramo povedati, da je zlezal na višjo stop-

ničko. Opravlja namreč funkcijo načelnika Uprave za notranje zadeve v mariborski občinski zgradbi. Kaj ta funkcija pomeni, ni potrebno razlagati.

Hudo je le, da se je po demokratskih volitvah pokazalo ravno tisto, kar smo predvidevali: nič, oziroma še hujše. Opravljalci funkcij so se malo roširali in bili celo nagajani za minulo delo. Ko Ljubljana komaj zajema sapo, da urejuje stvari na republiškem nivoju, se izven centra dogaja marsi-

kaj. Lokalni mogotci še vedno premorejo dovolj družbenega vpliva, da krojijo in šivajo ter parajo po svoji meri. Na kakšen način bo obleka sešita, če vemo, s kakšno vnemo so jo delali v prejšnjem, komunističnem sistemu, lahko samo ugibamo, dokončno pa bomo videli ob prihodnjih političnih spremembah, saj je jasno, da so se tigri le potuhnili v nedolžne muce. Če še kdo omeni avtonomijo sodstva pri nas, naj ga koklja brčne.

Jože Majer: novinar je žalil JLA, ko je napisal, da bo streljala po lastnem ljudstvu

HRANILNO KREDITNA SLUŽBA
KMETIJSTVA IN GOZDARSTVA
ŽALEC p.o.

- 60% letna obrestna mera za avista hranilne vloge
- 80% letna obrestna mera za enomesečne depozite
- 86% letna obrestna mera za tromesečne depozite
- jamstvo Republike Slovenije za hranilne vloge
- možnost dviga in pologa na poslovnih enotah Ljubljanske banke in poštah
- opravljanje plačilnega prometa za občane in obrtnike
- vodenje žiro računov za občane in obrtnike po 55% letni obrestni meri.
- možnost nakazila pokojnin na vaše hranilne knjige

Poslovne enote: KZ Celje, Miklošičeva 7, Vojnik, Zalec (nasproti Železniške postaje), Nama Levec, Laško, blagajne pri članicah
Pošta: 63310 Zalec, Hmeljarska 3
Telefon: (063) 714-251 Telex: Hmezad 33514 Žiro račun: 50750-601-19275

Viktorija

Posredništvo nepremičnin - Komisijska prodaja

Od 9-13. ure
Zidanškova 18
63000 CELJE
Tel.: 063 21-697, 36-936

POSEBNE UGODNE ANONIMNE PONUDBE PRODAJE

Pogoji plačila, kreditiranje, vpogled v dokumentacijo in ogledi nepremičnine ob osebnem obisku v posredništvu.

- Nova hiša (dela pred vselitvijo), vrt, garaža, v naselju Ljubečna, 50.000 DEM, ostalo po dogovoru
- Hiša v Hrastniku, vrt, garaža, 2/3 cene ali zamenjava za enosobno stanovanje v Celju
- Vseljiv dvojček, komfort, 2 obroka
- Vseljiva garsonjera
- Idealna lokacija 6 km iz Celja, 1500 m², gospodarsko poslopje in nadomestna gradnja hiše z možnostjo najema njive - 12000 m²

BOJ ZA OBSTANEK V VELEMESTNI DŽUNGLI

Pištola pomeni življenje

Medtem ko se pri nas šele srečujemo s pravimi roparskimi napadi, so v velemestih po vsem svetu takšni dogodki nekaj povsem vsakdanjega. Blagor visoko civiliziranih družb kaže svojo temno, resnično plat. V mestih, katerih število prebivalcev se meri v milijonih, se ogroženi komajda še lahko zanesejo na pomoč policije, zato se ne gre čuditi, da so redki lastniki restavracij ali trgovin neoboroženi. Oboroženo je tudi osebje teh loklov, skratka vsi, ki bi lahko prišli v konflikt z roparji.

V New Yorku, točneje v Brooklynu, četrti kjer že od nekdanje vlada zakon močnejšega, je Raphael Disla, lastnik manjše španske restavracije že drugič v tem letu na roparski napad odgovoril s streljanjem in obakrat je v samoobrambi ubil roparja. Ob prvem napadu, ki se je zgodil na začetku

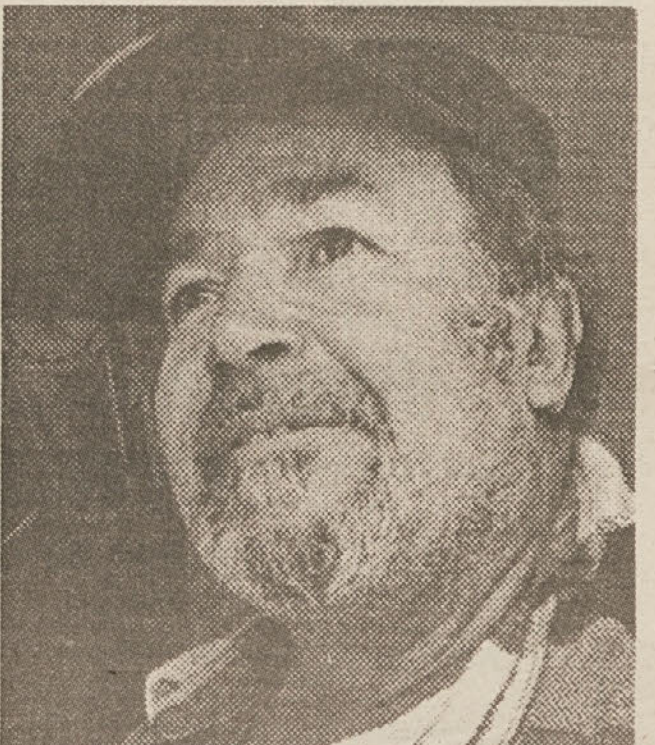
leta je Disla ubil roparja, ki ga je pred tem brez opozorila ustrelil v levo ramo. Tokrat je lastnik restavracije »La Cabana«, kot se lokal imenuje, že takoj ko sta vanjo vdrla roparja in potegnili pištole, iz svojega magnuma 357 v njiju izstrelil nekaj krogel in na mestu ubil prvega ter težko ranil drugega

napadalca. Raphael Disla, ki prvokrat ni bil obtožen uboja, ker je šlo za samoobrambo, se bo tokrat moral zagovarjati pred sodiščem, toda ne zaradi uboja, temveč zaradi posedovanja neregistriranega orožja. Njegov magnum namreč ni bil prijavljen. V urbanih četrtih z visoko stopnjo kriminalnih dejanj organi pregona dostikrat ravnanjo precej milo z žrtvami roparskih napadov, ki v samoobrambi ranijo ali ubijejo napadalca. Kaj več že skorajda ne morejo storiti.

Lastniki trgovin na Graham Avenue, kjer se nahaja

»La Cabana«, so mnenja, da je Disla ravnal pravilno. »To je njegov kruh, od te restavracije živi in mislim, da bi vsakdo storil isto,« pravi Randy Negron, brivec, ki ima svojo brivnico nedaleč proč. »Če imaš pištolo,« trdi Carlos Montalvo, uslužbenec v trgovini z barvami, »se ti ni treba bati ničesar.«

Robert Pitler, profesor na pravni fakulteti v Brooklynu, pravi: »Gre za človeka, ki je dvakrat uporabil orožje v samoobrambi in če tega ne bi bil storil, bi ga danes najverjetneje ne bilo več med živimi.«

Raphael Disla, lastnik restavracije v Brooklynu, je vzel zakon v svoje roke

REGATNI MEGAPROJEKT YACOMA NA TLEH

Štajerska jadrnica v vinogradu

Bojan Butolen, predsednik Yacome, napoveduje tiskovno konferenco (»v kratkem«, čeprav nihče ne ve, kaj to pomeni), na kateri naj bi odgovorili, zakaj je ta štajerski mega-projekt tako rekoče že propadel. Ob tem naj bi razkrili tudi domnevne zakulisne igre, ki da so zavrle ali, gledano z današnjega zornega kota, že zaprle Yacomin pot v San Diego. Tam naj bi njena 23 metrov dolga jadrnica, ki jo že malodane dve leti gradijo v hangarju sredi slovenjgorskih vinogradov (Zgornja Velka alias Marija Snežna), januarja prihodnjega leta zarezala pacifiške valove na America's Cupu '92. Gre za najatraktivnejšo in najdražjo, pa hkrati najdonosnejšo regato na svetu.

America's Cup je najstarejše kontinuirano športno tekmovanje na svetu, ki se je rodilo natanko pred 140 leti, namreč 1851. Botrovalo mu je rivalstvo med ZDA in Anglijo, ko je slednja še veljala za prvo pomorsko silo sveta, medtem ko so se z jadranjem za zabavo ubadali le maloštevilni petičneži. Američane je k hitrejšemu razvoju jadrnic prisilil boj za obstanek in težnje po vse večjem zaslužku. In tako se je John Cox Stevens odločil konstruirati in zgraditi jadrnico, s katero bi Angležem demonstrativno pokazal, da so glede tega v zaostanku za Američani. Leta 1851 je splavil jadrnico America, ki ga je stala tedaj fantastičnih trideset tisoč dolarjev. Kot njen kapitan je z njo odrinil na Atlantik in po dvajsetih dneh pristal v Southamptonu na angleški obali.

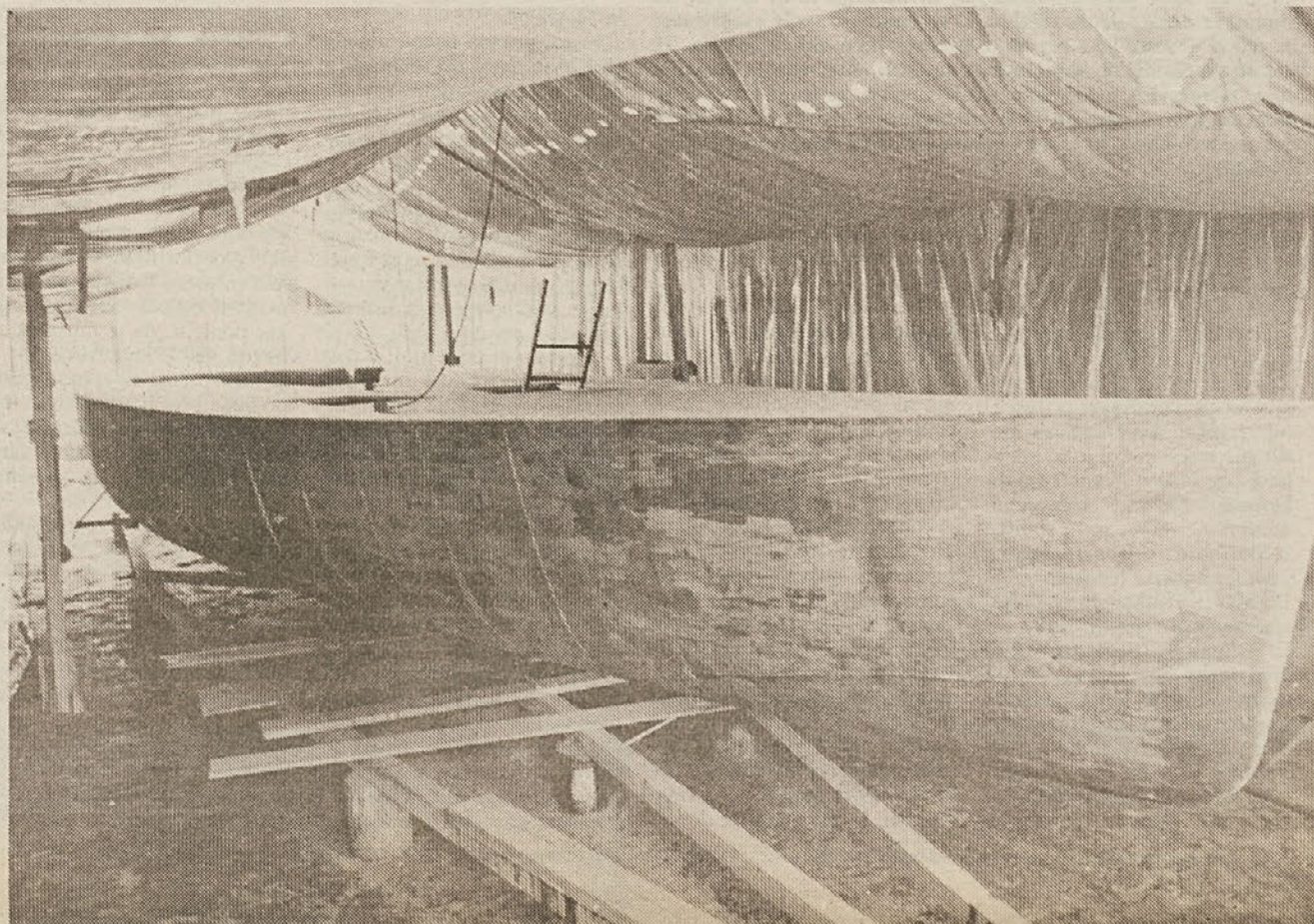
Po tem odmevnem dogodku so pobudo prevzeli Angleži oziroma njihov Royal Yacht Squadron, ki je priredil regato okoli znanega »hipijevskega« otoka Wight. Gostitelji so poslali v boj kar 14 jadrnic, a je na njihovo žalost zmagal Stevens in prejel 60 centimetrov visok srebrni pokal, vreden sto gvinej. Podarila ga je kraljica Victoria. Vendar Angleži niso izgubili samo prestižne tekme, marveč še pobudo. Po povratku v New York je namreč Stevens v čast svoje jadrnice (in blagajne) ustanovil stalno regatno tekmovanje z naslovom America's Cup.

Leta 1992 bodo tako priredili že 28 regato, vendar so pravila bistveno drugačna kot na zadnji leta 1987. S sprejemom standarda, po katerem ima lahko jadrnica tipa America's Cup

le 23 metrov dolžine, 5,5 metra širine in 32 metrov visok jambor, so izločili noro drage projekte (novozelandska jadrnica na regati v avstralskih vodah leta 1987 je bila dolga kar 37,5 metra in je imela 40 člansko posadko). Tako se je zanimanje za America's Cup naglo povečalo in prirediteljem v San Diegu se je za 1992 prijavilo kar 28 jadrnic – prvič tudi iz Sovjetske zveze (kar dve barki) in Jugoslavije.

Kljub zmanjšanim stroškom je tudi novi tip jadrnice znansko drag, priprave pa pravi logistični podvig. Ze zavoljo tega je start projekta Yacoma s sedežem v Mariboru pred dobrima dvema letoma v medijih povzročil nemalo pomislekov. Predvsem zavoljo neizkušnosti peščice podjetnikov, silne tehnološke zahtevnosti, ki jo terja projektiranje pa izgradnja America's cup jadrnice, in še vedno velikanski stroški za njeno gradnjo z vsem, kar k pripravam za regato sodi. Tako je Benečan Raul Gardini, ki ima v igri tri jadrnice, za svoj projekt porabil že celih 50 milijonov dolarjev. Tatsumitsu Jamasaki, eden od japonskih kandidatov, pa naj bi bil za svojo barko pripravljen odšteti celo neverjetnih 80 milijonov dolarjev. Michael Fay z Nove Zelandije, ki je pred štirimi leti s svojo superbarko pogorel, je tokrat previdnejši: v novega »konja« je vložil »borih« 25 milijonov dolarjev.

Nihče ne vem, od kod podjetnim Mariborčanom denar, da so se spustili v tako drago dirko. Govorijo o zasebnem kapitalu. Start projekta oziroma začetek gradnje jadrnice v Zgornji Velki pa jim je men-

Jadrnica YACOMA: Marija Snežna pomagaj

da omogočila komaj v lastni režiji izpeljana loterija sredi leta 1989, ki pa jim že na začetku ni prinesla slave, marveč škandal. Yacomovce so obtoževali prevare: Zajeten del prodanih kandidatov, pa naj bi bil za svojo barko pripravljen odšteti celo neverjetnih 80 milijonov dolarjev. Michael Fay z Nove Zelandije, ki je pred štirimi leti s svojo superbarko pogorel, je tokrat previdnejši: v novega »konja« je vložil »borih« 25 milijonov dolarjev.

Da kljub nenehnemu za medije prirejenemu optimizmu Yacome in njihovih predstavnikov nekaj resno škriplje, je bilo jasno že lani. Najprej so imeli velike težave s tem, kako zbrati 150 tisoč dolarjev kavicje za prireditelja America's Cupa.

Nazadnje je na pomoč priskočila Kreditna banka Maribor, da so se lahko Mariborčani za regato sploh prijavili, kavicjo pa je zavarovala Zavarovalnica Maribor. Potem so se, uradno zaradi pomanjkanja tradicije, zatekli pod firmo reškega jadrnega kluba Galeb, a so po nekaj mesecih izgubili njegovo naklonjenost. Ko je bilo že jasno, da je Yacoma zaplula na sila tanek led, so si domislili, da bi jih lahko rešila republika Hrvatska. Ta naj bi namreč priimknila manjkajoči denar (po trditvah Yacome bi za start v San Diegu potrebovali »le« še milijon mark), oni pa bi s svojo barko, ki bi jo krstili za Croatia, pripomogli k promociji mlade hrvaške države.

Hrvaško vrhovništvo se je menda za stvar sprva kar ogrelo, potem pa so iz kabineta samega Franja Tuđmana poslali v Zgornjo Velko strokovno komisijo (v njej je bil celo upokojeni admiral), ki je pregledala jadrnico v izgradnji. Njene ugotovitve so bile katastrofalne za Yacoma. Že v projektu naj bi odkrili vrsto napak in slabosti (glavni projektant je Stanislav Kovačević), neustrezno pa naj bi bila grajena tudi sama

barka. Zavoljo tega so na zaigrebških Banskih dvorih Yacoma dokončno odpisali, čeprav ta zavrača navedbe hrvaške komisije. Pri tem se sklicuje na Avstralca Kenna McAlpina, ki je v imenu organizatorja regate januarja natanko pregledal trup nedograjene barke in ki naj bi bil z njo zelo zadovoljen. V resnici pa je na tiskovni konferenci v Zagrebu po opravljeni inšpekciji izrazil dokaj skeptično (nenavadna oblika jadrnice, nekakšnih pet lukenj v njej itd.), povezano z Yacominom ladjo, čeprav je hkrati dejal, da ta zadovoljuje predpisane standarde America's Cupa.

Menda si samo pri Yacomi še nočejo priznati, da iz njihovega projekta ne bo nič. Tako se je še minule dni mudil v ZDA njihov tiskovnih predstavnik Robert Rippl, da bi pri hrvaških izseljencih, ki so v Yacominu blagajno vplačali že lepe dolarje, še kaj iztisnil – čeprav januarja v San Diegu ne bo startala nobena Croatia. Sicer pa ni na tleh samo Yacomin projekt. Tudi tam, kjer imajo s temi zadevami neprijetno več izkušenj, razvitejšo tehnologijo in predvsem več denarja, resno škriplje. Tako so od America's Cupa '92 že

odstopili Nemci, ki jih je podpiral Mercedes. Tudi ena od dveh japonskih bark je že odstopila. Špancev, ki so svojo jadrnico splavili že zgodaj spomladi, najverjetneje tudi ne bo, saj je med poskusno plovbo odpadla izredno draga in tehnološko zahtevna kobilica in se potopila. Celotno ime in denar španskega kralja Juana Carlosa, sicer navdušenega in tudi odličnega jadrca, nič ne pomaga.

Kdo bi potemtakem pomagal Yacomi, čeprav sploh ne gre za pretirano naivne dečke, ki bi samo čakali, da jim bo kaj kanilo z neba? Yacoma je zbrala skupino izredno agresivnih, zvečinoma mladih slovenskih poslovnežev, ki je v okviru lastnega »public relationa« učinkovala zelo samozavestno, s svojimi suverenimi napovedmi nimalokrat celo prepotentno. Verjeti je, da se je račun marsikoga med njimi v dveletni dobi Yacome dodobra napolnil in da jim tudi po njegovem dokončnem potopu ne bo slabo. Razen... no, razen, če ne bo pravne države Slovenije kdaj zamikalo, ali je tudi za Yacominu fasado bilo vse tako čisto kot na njej. V tem primeru pa še Marija Snežna ne bo mogla pomagati.

GRADBENE PARCELE

V CELJU NA OSTROŽNEM, KOMUNALNO UREJENE, LAHKO KUPITE V

STANOVANJSKI ZADRUGI

ATRIJ

ŽE OD 260.000,00 DIN dalje

Pohitite, število parcel je omejeno!

ZAGOTOVITE SEBI IN SVOJIM BOLJŠE ŽIVLJENJE!

tel.: 063-25-612

fax: 063-29-318

Vodnikova 11, CELJE

KATEDRA KATEDRA

S PRILOGO IZPOD PULTA

Časopis, ki je močnejši od papirja.

BOBAN IN PROSINEČKI Milijonske kupčije

Zvonimir Boban in Robert Prosinečki, dva mlada jugoslovanska nogometaša sta »zvezdi« evropskega prestopnega roka. Denarna mogotca, Italijan Berlusconi in Španec Mendoza, ki sta lastnika AC Milana in Real Madrida, sta prav z Bobanom in Prosinečkim reševala glavi. Berlusconi manj, Mendoza precej, precej bolj.

Italijanski Milan, sicer kaznovan z letom dni prepovedi igranja v evropskih pokalih (po ukazu Berlusconi je zapustil igrišče na polfinalu s francoskim Olimpiqom) ima v svojih vrstah tri tužce (beri Nizozemce: Gullit, Van Basten, Rajkard) in marsikdo se je vprašal, zakaj kupuje Bobana. Res je, da imajo Nizozemci veljavne pogodbe do leta 1993, res pa je tudi, da jih lahko Berlusconi, seveda z »odpravnino«, z lahkoto prekine. Resnejši razlogi so javnosti manj znani. Ruud Gullit je Berlusconiju v preteklosti povzročil veliko težav. Skoraj leto dni je počival zaradi bolj ali manj uspešnih operacij kolena, brčas pa to Italijana še ni močno motilo, saj je imel izredno močno moštvo, ki je kraljevalo tako v italijanski ligi kot v evropskem pokalu prvakov. Več sivih las je Berlusconiju povzročilo Gullitovo privatno življenje. V urejenem domu ga je čakala družina, glavo pa mu je mešala prikupna italijanska novinarka, ki odnosov s priljubljenim Ruudom ni preveč skrivala. Prišlo je do ultimata: ali domov, ali k ljubici! Gullit se je takrat vrnil domov, pa ne za dolgo. Čas je opravil svoje in Nizozemec si je izbral novo izvoljenko, se poročil in na nek način »zadovoljil« delodajalca, ki je seveda vedel, da mora zvezdnik ustreči tudi italijanskemu načinu družinskega življenja. Pa spet ni šlo vse gladko. Nova poškodba in kar precej glasna razmišljanja ali Milan še potrebuje Gullita. Mnenja so deljena, čakanje pa nikdar ni bila odlika Berlusconi.

Odločil se je: kupil bom mladega igralca, ki bo nadomestil Gullita. Kdo je to? Jugoslovani Prosinečki ali Boban?

Robert Prosinečki je že v lanskem letu »kontaktiral« z Milanom, manager Naletič pa je v vseh pogovorih zadrževal, da Robert ni podpisal nobene pogodbe ali predpogodbe in da so malenkosti (avto Mercedes in denar) le znak spoštovanja FC Milana do najboljšega mladega evropskega igralca. Zadržil je, da so to pač novi pristopi, ki jih v Jugoslaviji ne razumejo in da je končna odločitev Robertova.

Samo naiivneži so seveda verjeli takim izjavam. Natančno smo vedeli, da v družini Prosinečki odloča oče. Prav Djuro Prosinečki je bil pravi manager. Svoje delo je opravljal »diplomatsko«, tako da je zadovoljil prav vse. Na njegovo srečo je Robert dobro igral, cena prestopa pa je bila iz dneva v dan višja.

Nepričakovano pa je prišlo do preobrata in »dinastije« Prosinečki se je obrnila proti Španiji. Tu pa se nadaljuje Bobanova zgodba. Berlusconi in novi trener Capello sta novo priložnost takoj poiskala pri »dinastiji« Boban. Seveda spet ni bilo težav z denarno ponudbo. Bolj jih je skrbelo, kako bo z dokumentom za igranje v tujini, saj so pri FC Milanu dobro vedeli, da Boban ne izpolnjuje pogojev NZ Jugoslavije. Bili pa so modri. Čakali so na razplet v Madridu. Boban in Prosinečki sta v enakem položaju. Kaj bodo storili kraljevski Real in njegov predsednik Mendoza? Šestkratni zmagovalec po-

kala prvakov je bil v precej večji kaši. Pričakovanih tekmovalnih rezultatov v pretekli sezoni ni bilo, zamenjali so trenerja, (priložnost je dobil Jugoslovani Radomir Antič), Mendoza se je na volitvah močno zamajal predsedniški stolček in rešitev je Španec poiskal pri Robertu Prosinečkem. Natančneje, pri njegovem očetu. Galantni Djuro se je spet izkazal kot zviž. Vljudo se je za vse storjeno zahvalil FC Milanu in sklenil, da bo njegov sin zaigral v Madridu. Zakaj? Preprosto se ni mogel upreti ponudbi, vredni 25 milijonov DEM in ker še danes verjame, da bo ugledni Real pridobil naklonjenost UEFA in s tem tudi NZ Jugoslavije.

Mendoza je seveda takoj, ko je bilo mogoče, poskrbel za promocijo. V slogu velike zvezde je Robert v beli majici kraljevskega Reala izjavil, da je vse v rokah Mendoza in da se v Jugoslavijo ne bo več vrnil. Dobro informiran o načinu španskega družinskega življenja je poskrbel tudi za predstavitve trenutne življenske sopotnice. Res je, da je v vsaki izjavi poudaril, da bo kadar ga bo selektor vpoklical, igral za reprezentanco Jugoslavije. Družinica Prosinečki ima seveda tudi primeren življenjski standard, kajti Robertov podpis velja pet let.

Preprost zaključek: Robert Prosinečki je član madridskega Reala (italijanski FC Milan je torej dvoboj izgubil), ali bo zares tudi zaigral pa je seveda vsaj za zdaj odprto vprašanje! FC Milan je res izgubil Roberta Prosinečkega, zato je bila nova naloga takoj »ujeti« Zvonimirja Bobana. Po končanem italijanskem prvenstvu je zagrebškega kapetana na turnejo po ZDA povabil »konkurent« Juventus. Ali bo Milan izgubil tu-

di Bobana? Na njegovo srečo so pri Bobanovih z veliko pozornostjo spremljali prestop Roberta Prosinečkega. Čakali so na razplet in ker niso dobili pravega odgovora, so se odločili za pogajanja s FC Milanom. Zvonimirjev oče Marinko je prevzel vaje v svoje roke. Spet ni manjkal manager Naletič, ki perfektno obvladuje italijansko nogometno tržišče. Bobanovi so imeli še en cilj: vnovčiti tudi starejšega Dražena, ki se ni najbolj izkazal pri ljubljanski Olimpiji. Pri FC Milanu niso skoparili. Ponudili so približno toliko kot Prosinečkemu pri Realu. Preprosto niso hoteli zaostajati. Zvonimir pa je v vseh izjavah modro prepovedal svoj prestop dogovorju FC Milan-Dinamo (HAŠK Gradjanski). Nenadoma so mu v Milanu ukradli tudi osebne dokumente in »nemočen« je moral še nekaj dni ostati pri Berlusconiju. Vse bolj pomemben pa je postajal Čas. Koliko časa bo še potreboval Real, da bo omehal NZJ in Miljanica in seveda UEFA? Jasno je, da bo toliko časa čakal tudi Boban!

Ali sta FC Milan in Real Madrid dovolj močna za UEFA? Ali je res, da UEFA pripravlja spremembe, ki jih bodo morale spoštovati vse nacionalne nogometne zveze, pa seveda tudi NZJ? Ali pa bo morda NZJ klonila kar sama? Vse to so vprašanja, ki se zdijo trenutno nerešljiva. V taborih v Milanu in Madridu mislijo drugače. Lahko, da sta Milan in Real vsak na svoj način »kupil« Bobana in Prosinečkega za sezono 92/93?

V vsakem primeru sta mlada nogometaša poskrbela za številne novinarske zgodbe, zaradi katerih se bodo časniki in revije še nekaj časa dobro prodajali. Tudi to je del poslov.

GABRIELA SABATINI JE POPOLNA ŽENSKA Seksi stroj

Med svetovno teniško smetano se Gabriela Sabatini prebija poleg odlične igre tudi s svojim mikavnim telesom in z vsem kar spada k tej seksi športni podobi. Medtem, ko nekatere druge igralke dobivajo vse bolj atletsko postavo, skrbi z ustretnim treningom za svojo ženstvenost. Pri svojih enaindvajsetih letih je uspela dobro vnovčiti tako športno nadarjenost kot telesno privlačnost. Tako jo športni novinarji imenujejo slasten bojni stroj. Da se zaveda svoje lepote in komercialnega efekta, dokazuje s poziranjem izven teniškega igrišča. Razporek na obleki ji ni slučajno zdrsnil pred objektivom. Biznis je pač biznis.

Tenis ni samo šport, bi rekla Gabriela Sabatini.

NA PLATNU BOLJŠI KOT V RINGU Mickey Rourke boksa

Tisti, ki ste gledali **Mickeya Rourkea** v filmu Barflay, kjer se je pretepal v barih in na gostilniških dvoriščih, vas bo prav gotovo zanimala vest, da se je »lepi umazani dečko« lotil čisto pravega ringa. V dvoboju, ki bi naj bil, po strokovnih ocenah sodeč, mešanica boksa in profesionalnega wrestlinga s pridihom Hollywooda, je tesno po točkah premagal trintridesetletnega avtomehnika, **Steva Powella**. Rourke, ki je leto starejši od nasprotnika, je slednjemu zadal nekaj močnih aperkatov, bojda pa ni manjkalo celo znanega boksarskega plesa in poziranja. Mož, ktere prispotnost bi bila zaželen v marsikateri postelji, je med drugim tudi dokaj uspešno izzival občinstvo in ga zabaval **Mickey Rourke v ringu**

DRAGAN DŽAJIĆ VABI ALFREDA JERMANIŠA Olimpija zahteva DEM

Simpatici in vedno skromnega Alfreda Jermaniša smo srečali v njegovem rojstnem kraju, Kopru, v katerem se je naučil igrati nogomet, pridobil veliko prijateljev ter postal priljubljen med klubskimi soigralci, kot tudi med ljubitelji nogometa tega kraja. Z željo po afirmaciji je 24-letni Jermaniš odšel v Ljubljano, kjer je v kratkem postal standardni igralec Olimpije. Njegov izreden talent so takoj opazili tudi

ostali naši športni strokovnjaki, med njimi tudi Dragan Džajić, ki ga je pozval, da se pridruži rdeče-belim.

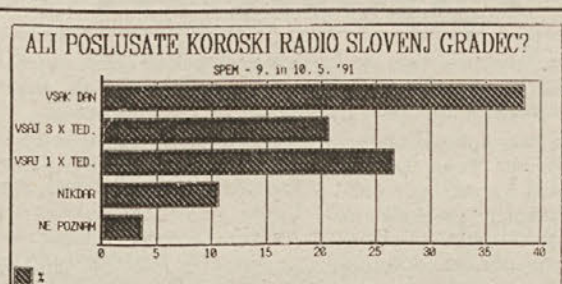
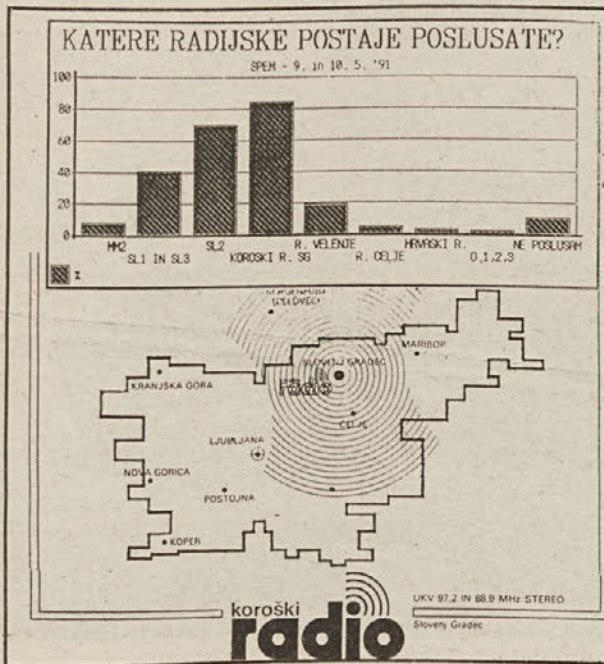
»Dobivam pozive od nekaterih naših prvotligoških klubov, toda najbolj sem veselo poziva Dragana Džajića. Pomenilo bi mi veliko postati član evropskega prvaka, saj so to sanje vsakega nogometaša. Verjamem, da bi se hitro vključil v ekipo in zaigral v prvi postavi ter ustvaril kariero, s čimer bi

svoji družini zagotovil boljši standard,« ponosno pravi Jermaniš.

Iz zanesljivih virov smo zvedeli, da Olimpija zahteva od Crvene zvezde 500.000 DEM odškodnine.

»V nogometu se marsikaj dogaja. Ko sem prestopil iz Kopra v Olimpijo, sem, kot tudi moj nekdanji klub, dobil smešno vsoto denarja. V Olimpiji se nisem učil igrati nogometa, temveč sem tja že prišel

z določenim znanjem in izkušnjami. Normalno je, da sem s profesionalnim pristopom k nogometu, seveda pod strokovnim vodstvom, v Olimpiji napredoval, toda ali vse to stane toliko kolikor ste omenili? Če je to točno, menim, da ni korektno od uprave mojega kluba, da zahteva toliko denarja. Vseeno verjamem da se bo sta moj direktor Ameršek in Džajić dogovorila glede mojega prehoda v Crveno zvezdo.«

ČAS ODDAJANJA: vsak dan 24 ur – STEREO – 50 ur lastnega programa tedensko

PONEDELJEK: od 11.00 – 15.00 (od 15.00 – 19.00 RA Velenje)
TOREK: od 11.00 – 20.00
SREDA: od 11.00 – 15.00 (od 15.00 – 19.00 RA Velenje)
ČETRTEK: od 11.00 – 20.00
PETEK: od 11.00 – 15.00 (od 15.00 – 19.00 RA Velenje)
SOBOTA: od 9.00 – 24.00
NEDELJA: od 9.00 – 11.00 (od 11.00 – 12.30 – RA Velenje) od 12.30 – 15.00

KO NE ODDAJAMO LASTNEGA PROGRAMA, Prenašamo SKY RADIO.

MICROTEKS
INDUSTRIJSKA PRODAJALNA
Zidanski 27, Celje

To je trgovina z najcenejšim ženskim in moškimi perilom, največjo izbiro body-jev, pižam, spalnih srajc, halj, svilenih nogavic in največjo izbiro uvoženih ženskih in moških kopalk

Pridite in se prepričajte!
HVALA ZA ZAUPANJE

KOROŠKA ZAKLADNICA

Devetsto let Benediktincev

Benediktinska meniška družina in blišč njihovih neprecenljivih kulturnih dosežkov so predmet prve razstave take vrste na avstrijskem Koroškem. Koroška zakladnica je »pseudonim« za benediktinsko opatijo Svetega Pavla v Labodski dolini, nedaleč od Laboda, oziroma Dravograda in predstavlja najstarejši samostan v Avstriji, ki je še vedno delujoč in živi. To zadnje je sicer za naše pojme, ki smo v glavnem bili v Pletterjah, skoraj pretirano.

Nikjer ni neke posebne mistike v očuvanju nedotakljivosti samostanskih prostorov in je velik del dostopen obiskovalcem. Še več, v svoji turistični zagnanosti, saj sprejmejo kar tisoč obiskovalcev dnevno, so napravili neke vrste srednjeveško-krščanski prostor za otroke, kjer se lahko pod oboki preselijo za nekaj stoletij v preteklost in burijo svojo domišljijo. Raznorna turistična šank ponudba za njihove starše pa postavlja piko na ž dogodku, ki kaže razliko med zapadnim mišljenjem in našim.

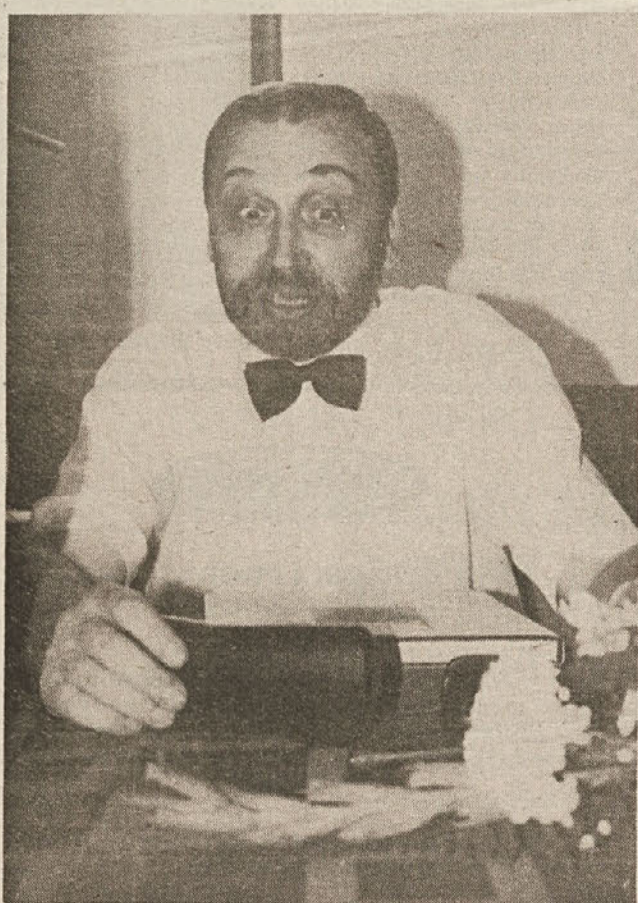
Vse je treba prodati in cerkev okoli tega očitno nima predsojsov.

900 let star samostan je odprl svoja vrata na stečaj, da bi predstavil večino svojih umetniških zakladov, kateri so bili do sedaj dostopni le nekaterim ekspertom, navadnim smrtnikom pa prvič. 28 soban v njihovi izvorni obliki vzpostavlja več kot ustrezno ozadje za zgodbe iz Koroške zgodovine in kulture v evropskem kontekstu. Ko postopamo po samostanu nas njegovi hodniki vodijo do impresivnih prikazov del iz šole hesperijske umetnosti, enkratnih zakladov srednjeveške umetnosti, med katerimi je nujno posebej omeniti stare mojstre, kot so Dürer, Breughel, Rembrandt in Rubens. Presenečenje, ki sem ga doživel ob pogledu na njihova dela, je bilo veliko, saj si nisem mislil, da lahko ima neka takšna vasica, kakor je Sveti Pavel, tako bogato slikarsko zbirko. Sigurno je to najbližji kraj, kjer lahko z omenjenimi mojstri preidemo v neposreden kontakt.

Že izrazita aura tega kraja, v katerem se prepletajo baročne arhitekturne vizije, oblikovane okoli silovite romanske cerkve, še danes razkriva duhovno moč in namene časa, v katerem je bil postavljen. Farna cerkev je srce in središče samostana, enkratni sakralni prostor iz časov visoke romanike. Enkratni na Koroškem je slog s polstebri z bogato oblikovanimi romanskimi kapitli iz 12. in 13. stoletja. Nato se je cerkev do današnjih časov dograjevala in delno spreminjala, da v njej najdemo veliko baročnih elementov in celo del iz 18. ter še 20. stoletja, ko je nastala monumentalna freska Switberta Lobisserja na severni steni hiše.

Če nam vsi ti zakladi v najprejsem pomenu besede, saj najdemo vse od knjig, rokopisov, zlatih ovitkov za knjige, sakralnih predmetov itd., ki datirajo kar v 9. stoletje, niso dovolj, si lahko v tem, še vedno kulturnem centru pokrajine, ki so ga postavili 1091. leta in ga do danes spreminjali, lahko ogledamo tudi Zaklade kitajske umetnosti ali vstopimo v Muzej sadjarstva. V času, ko po domovini in južneje vsak dan bolj narašča vojna histerija in nas spremlja na vsakem koraku, takšen duhovni počitek v posvečenem prostoru ob gledanju del človeških rok in njegovega uma ter duha vliva energijo in razpoloženje, ki nas potegneja iz nesmislov moderne družbe in kažeta neproduktivnost južnih bratov v vsej luči.

Za konec pa še nujna informacija: razstava bo odprta vsak dan od 9. do 17. ure in vam bo dostopna do 27. oktobra.

Dr. Tomo Korošec: esej o rojstnem kraju in pivu

ZVEZE TI DVIGNEJO STANDARD

Galerijica v žepu

Kako lepo je minila otvoritev nove mariborske privatne galerije M-art prestige na Poštni ul. 1 in seveda dobila zaslužen prostor v vseh medijih, ki so to največjo privatno galerijo z izredno ambicioznim programom sprejeli odprti rok. Zakaj tudi ne bi, ko pa sta njena lastnika direktor Umetnostne galerije v Mariboru Peter Može in njegova žena Darinka.

Najprej sem se začudil, kako je o vseh zakonih o podjetjih, zavodih itd. še možno, da lahko nekdo, oziroma njegova žena ob direktorovanju v enem od stebrov mariborske kulture še »fura« privatne posle na istem, se pravi galerijskem področju. Kakšen bo Možetov razkorak, ko bo moral braniti interese obeh svojih piščančkov. Kateremu bo dajal prednost verjetno ni težko uganiti. Hkrati pa mi vsa stvar celo nekoliko smrdi, saj, koliko mi je znano, naši zakoni ne dovoljujejo opravljanja iste dejavnosti v privatnem podjetju do dve leti potem, ko smo zapustili družbeno. To velja za dotično osebo in za njene najozje družinske člane (žena). Mogoče se da iskati pravne luknje v tem, da je Umetnostna galerija zavod posebnega družbenega pomena, M-art prestige pa podjetje, vendar bi to dilemo raje prepuštil ustreznim pravnim ustanovam, ki v takih primerih še malo preveč spijo. Ali pa ne.

Peter Može je pred svojim desetletnim direktorovanjem v Umetnostni galeriji namreč opravljal kot umetnostni zgodovinar dela na mariborski policiji. Ker prometnik sigurno ni bil, ni težko uganiti, kje so bile njegove interesne sfere. Po pošteno opravljenem policijskem delu, so ga postavili za šefa največje Likovne institucije v Mariboru, čeprav njegove veze s staro službo niso popolnoma zamrle. O tem bi veljalo vprašati nekatere »družbeno nepriemerne« umetnike. Galerija, ki jo je vodil Peter Može je predstavljala klasično socialistično umetniško stavbo, ki je več del časa sama sebi namen, o čemer priča tudi obisk. Sigurno bi mi gospod direktor ugovarjal s številkami, ki se vlečejo v tisoče, kar hitro pa pozabi, da imajo mariborske in okoliške osnovne šole po učnem programu vsakoleten obvezen ugled zbirke, pa, če je kaj novega ali ne. Koliko je pa tistih pravih obiskovalcev, ki si resnično zaželi-

jo umetniškega doživetja, bo zamolčano. Skratka Umetnostna galerija je bila vsa ta leta mrtev prostor kljub temu, da je prav fino ležala na raznih proračunskih sredstvih. Zadnje čase so se razširile govorice, da Peter Može misli oditi iz galerije, saj je tudi sama klima postala neugodna in je mogoče obvladala tista »bolje sam, kot, da te vržejo«, hkrati pa je pričurlo, da se v Poštni ul. 1 gradijo, oziroma obnavljajo neki prostori, v katerih naj bi bila galerija. Na prostorih je delal mariborski Staninvest, ki jih je po pogodbi moral usposobiti do 4. faze. Ušlo jim je tudi, da je lastnik omenjenih prostorov Peter Može, oziroma njegova žena Darinka. Kaj pa pri vsej stvari, poleg domov z zakonski neoporečnosti postopka moti?

Prostore, v katerih je sedaj privatna galerija Može, je Staninvest dal v razpis za najem. Na prvem razpisu so se odločili za skladiščno namembnost, saj je bilo stanje v njih, po strokovnih ogledih, katastrofalno in bi bilo kakršnokoli vlaganje v njih predrago. Ker prvi razpis ni uspel, so ga ponovili in prostorom spremenili namembnost v galerijsko dejavnost. Zunanja komisija, sestavljena iz ljudi, ki niso zaposleni na Staninvestu in so iz mariborskih institucij kot Zavod za urbanizem in celo iz Izvršnega sveta, oziroma njegovih sodelavcev, se je odločila, da je ponudba Možetovih najprimernejša. Cena, ki bi jo bodoča galerija za investicijo zahtevala, za Možetove ni bila problem.

Vendar pa se je potem začelo. V istem času, ko so usposabljali privatno galerijo, so obnavljali tudi Umetnostno galerijo. Dela na obeh so, kakšen slučaj, tekla istočasno: ko so v Umetnostni galeriji polagali elektriko, so jo polagali tudi na Poštni ul. 1; ko so belili v UG, so belili tudi tam... Račune za UG je podpisoval seveda njen direktor Peter Može in ni ne-

mogoče, da so v Umetnostni galeriji porabili malo več cvenka in materiala, saj so morali del vnesti v privatne prostore.

Več žic, cevi, apna, kamna ali barve se pač pri tako obsežnem projektu kot je sanacija Umetnostne galerije niti bistveno ne pozna. Hkrati pa Stavbarjevi delavci, ki so delali v Umetnostni galeriji vedo povedati, da so tudi v času, ko so bili na delovnem mestu v UG, v bistvu delali na Poštni ul. 1 in spreminjali podobo prostorov, v katerih se je pozneje odprla M-art prestige. V obeh primerih jim je bil šef Peter Može, ki je bil še takrat nekaj časa na dopustu. Gospa Alenka Tramsšek, sicer zaposlena na Staninvestu, pa baje sedaj opravlja določena računovodska dela za privatno galerijo.

Zgodba je karseda prepletena in v njej nastopa več oseb, med katerimi so omenjeni le vrh ledene gore. Da pa bi se začel celoten klobčič razpletati, so očitno zainteresirani marsikateri v Mariboru, kar dokazuje tudi omenjeno pismo, ki smo ga dobili in je objavljeno med pismi bralcev v tej številki Nove dobe. Možetu se očita marsikaj, med drugim tudi to, da

naj bi z družbenim denarjem zgradil svojo privatno galerijo, ki bi jo naj dobil v zahvalo za »dobro« opravljeno delo od mariborskih tvorcev preteklega družbeno-političnega sramote.

Očitno je, da nova oblast še nima dovolj velike moči, da bi zaustavila take peripetije in ji v splošni družbeni konfuznosti uhajajo iz rok. Stebri starih garnitur pa se jim smejejo in še pravočasno poskrbijo za svoje riti. V Mariboru, kjer se v pravnih organih ni nič spremenilo in so še vedno na vrhu stari klani, je očitno to še bolj mogoče. Strah, ki vlada v strokovnih in umetniških krogih pred Petrom Možetom, ki ima dobre zveze tudi na policiji, očitno ni odveč. Nedavne peripetije v Društvu likovnih umetnikov Maribor, nam odkrivajo le del te sile. Po drugih strani pa med svojimi kolegi Peter

Može nima prave podpore, saj velja za strokovno izredno šibkega. Zakaj se to enkrat za vselej ne uredi, je potrebno vprašati njih, kakšna pa bo usoda privatne galerije M-art prestige bomo videli čez nekaj časa.

Upam, da ta članek ni le reklama za takšno dejavnost.

Gospod Peter Može, bivši policaj

MONOGRAFIJE

Knjiga o Laškem

V tem žalostnem času, so Laščani poskrbeli za žarek upanja: ob izdaji Monografije o Laškem so v petek pripravili bogat kulturni program in v tamkajšnjem dvorcu odprli razstavo.

Kot je na tiskovni konferenci poudaril ing. Tone Turnšek, predsednik uredniškega odbora in slavnostni govornik, slovenski narod ni nikoli klonil, zato je mogoče celo dobro, da takšno sporočilo, kot je reprezentativna Monografija o Laškem pojde v svet v tako hudih časih.

Monografija o Laškem je nadaljevanje naporov, da bi ta kraj bogate preteklosti širše predstavili svetu. Prvi poskus je bil narejen z izdajo Laškega zbornika pred šestnajstimi leti.

Monografija obsega 150 izmed nekaj sto predloženih fotografij, uvodni esej je napisal dr. Tomo Korošec, zemljepisnega dr. Antona Sore, arheološkega

Tone Knez in zgodovinskega Miloš Rybar. Uredniški odbor je oblikovanje zaupal Miljenku Liculu, tehnično izvedbo pa Andreju Jenku. Monografijo je natisnila tiskarna Ljudske pravice v 3.000 izvodih.

**SVETOVNI
SLOVENSKI
KONGRES**

Celjski komorni zbor na predstavitvi monografije o vsej bolj ambicioznem mestecu Laško

NE REVNA NE LEPA

Z bombe na šiviljo

»Bila sem povsem na vrhu in povsem na tleh. Zdaj sem našla sredino. Nisem več ne bogata ne lepa, sem pa zadovoljna.« Elma Karlova (Selma Karlovac), stara 58 let, je bila ena prvih nemških seks simbolov. Nastopila je v 50 filmih in očarala Curda Jürgena, Heinza Dracherja, Guntherja Phillipa idr.

Danes živi sama z mačko Šnuri v dvosobnem stanovanju v Münchnu. Pravi: »Ljubila sem vse svoje moške, a nisem se hotela poročiti.« Ko je pred petnajstimi leti težko zbolela in preživela več operacij ter shujšala za 15 kilogramov, so njeni oboževalci nenadoma izginiti. Tudi ni bilo več filmskih po-

nudb. »V tovarni sem delala kot šivilja,« pravi Elma, »pomagala sem v nekem baru, bila sem celo čistilka.« Potem je dobila spet nekaj filmskih vlog, med drugim je igrala v Kir Royalu. Zdaj se igralka ukvarja s slikanjem, meditiranjem in prerokovanjem z belimi zrni, ki ji jih je pred 40 leti podarila neka ciganka. »Vem, da se lahko veselim prihodnosti,« pravi, in ima samo dve želji: da bi dobila nekaj televizijskih vlog in da bi shujšala za deset kilogramov.

Brez dela in denarja

Victorii, lepi hčerki 1980. leta umrlega filmskega igralca Petra Sellersa, pri šestindvajsetih letih še ni bilo treba delati. Zdaj se pritožuje: »Sem brez dela, grozi mi lakota.« Da. Očetovo premoženje v vrednosti 43 milijonov DEM-je namreč dobila njegova žena Lynne.

Izobrazba se splača

Poklicna izobrazba je najboljše zaščita pred brezposelnostjo in poročitvo za napredovanje kot boljši zaslužek. V Nemčiji zasluži tretjina zaposlenih z visokošolskimi diplomami 4 ali več tisoč DEM na mesec, le 16 odstotkov absolutov poklicnih šol uvrščajo med »dobre zaslužkarje«. Sicer podrobnejši podatki kažejo, da

od 100 zaposlenih zaslužijo nad 4 tisoč DEM mesečno štirje delavci s končano vajeniško šolo, šestnajst s strokovno in 36 z visoko šolo. Od 3 do 4 tisoč DEM v enakem vrstnem redu 7, 22, 24, od 2 do 3 tisoč DEM 33, 38, 23, od 1 do 2 tisoč DEM 44, 20, 13 in manj kot tisoč DEM 12, 4, 4.

Reven milijonar

Med 250 najbogatejšimi Švedsi je kralj Gustav (45) zdrsnil s 158. na 176. mesto (njegovo premoženje je vredno 38,6 milijona DEM). Daleč pred njim – na 69. mestu je nekdanji teniški as Björn Borg (89,9 milijona DEM). Samo teniški igralec Mats Wilander si deli s kraljem Gustavom 176. mesto. Kralj je torej res reven milijonar.

MUZIKA JE BIZNIS

Tisti, ki spremljate glasbeno stran, ste verjetno že v prejšnji številki opazili, da smo skrčili obseg na pol strani. Vzrok ne tiči toliko v vojni, kot v času kislih kumaric. Poletje je namreč sušno obdobje tudi kar se tiče glasbenih dogodkov, ob zvokih glasbe pa bi bilo trenutno najprijetnejše uživati na terasi kakšnega obmorskega hotela, daleč od vojne in ostalih »High-Stress« okoliščin. Vojna je »popapala« še zadnjih par koncertov, ki bi se naj zgodili pred začetkom visoke turistične sezone, ko vse živo pobegne na morje. Tokrat bomo verjetno bežali v tujino.

Če lahko upamo, da se bodo stvari »in the combat zone« to leto toliko uredile, da lahko konec jeseni pričakujemo gostovanje kakšnega tujega benda, smo na konju. Ta optimistična, upam da ne utopična želja, je poleg vseh nas, ki radi zaidemo na kakšen koncert ali fešto z dobro muziko, potrebna tudi našim promoterjem in organizatorjem koncertov, sicer lahko začno iskati nove zaposlitve. To pišem zato, ker sem iz dobro obveščenih krogov izvedel, da med nekaterimi največjimi slovenskimi promoterji obstaja realna bojazen in dvom o smotrnosti nadaljevanja tega posla. Fantje in gospoda, potrpite še malo, kmalu bo vse jasno, kam naj se orientirate namreč. Obstaja rešitev, ki deluje v vseh situacijah. Narodnjaki, fantje, narodnjaki.

No, če že ne bo denarja za potovanje na Reading, se bo dalo pogledati kakšen koncert v Münchnu ali Grazu, morda tudi na Dunaju, če bodo le meje ostale odprte. Napovedi o prihodnosti slovenskega monetarnega sistema nimam, zato se bom izognil ugibanju o tem ali bo denar za takšno početje.

Druga stvar, ki verjetno daje misliti marsikomu od nas, je vpliv političnih razmer v bivši Jugoslaviji na Jugo rock sceno. Vprašanje je, koliko bendov si bo upalo potovati po nevarnem in divjem ozemlju, se prebijati skozi fronte in barikade, potovati v strahu pred terorističnimi napadi in podobnim. Pod isto senco dvoma stoji tudi trditve, da bo večina Rock'n Roll bendov uspela obdržati pregovorni, rock internacionalizem in ne bo podlegla manični depresiji.

Če se prepustimo mislim in se poigramo s trenutnimi dejavniki na naši rodni grudi, si lahko približno zamislimo tudi sodelovanje z avstrijsko rock in underground sceno, kolikor te slednje sploh je. Nekatere povezave so doslej uspešno opravili mariborski rock aktivisti, nekaj pretoka je bilo ustvarjenega preko HC kanalov. Če malce posplošimo, lahko rečemo, da je pol avstrijske scene okužene s SUB POP senzibilnostjo. Morda bodo iz te alpske dežele vzniknili tudi takšni bendi, ki bi lahko navdušili pri nas. Skepsa obstaja, predvsem

Babes in Toyland na prvem mestu britanske neodvisne lestvice

zato, ker zaenkrat vsi avstrijski rock bendi ne odtehtajo zlahtnega uporniškega patosa kakšnih Partibrejkersov, katerih očitno nekaj časa ne bo mogoče videti na naših odrih. Ali pa? Kdo ve. Predvsem opogumlja dejstvo, da imajo rock glasbeniki ogromno prijateljev po vsem ozemlju bivše Juge. Glasba in politika sta zelo tesno povezani, še posebej ko gre za rock glasbo. Toda pri rocku je odnos do politike negativen že sam po sebi, zato boste bolj težko našli rock bend, ki bi pel hvale kakšnemu predsedniku države. Še Dead Kennedys so dajali zelo protislovna pojasnila o nastanku svojega imena.

Rock ontološko ne prenaša visoke politike, ker je glasba z ulice. Če se vključijo v igro, počne to na način, ki si ga sam izbere. No, gre za nekakšno zadoščanje, recimo takšno: »Če že moram igrati to igro, jo bom igral na svoj način.« To pa je tudi najpomembnejše pri vsej zadevi. Morda se vode res ne da riniti v breg, toda nekateri pač uživamo, če kdaj poskusimo kaj nemogočega.

Za rock internacionalizem gre. Pomembno je kaj misliš in kaj imaš v glavi, ne pa kaj ti piše v potnem listu. Glasba pride sama od sebe.

LESTVE

Velika Britanija (NME) – singli

1. JASON DONOVAN – Any Dream Will Do
2. COLOUR ME BADD – I Wanna Sex You Up
3. KENNY THOMAS – Thinking About Your Love
4. BETTE MIDLER – From A Distance
5. SALT'N'PEPA – Do You Want Me

Velika Britanija (NME) – albumi

1. CHER – Love Hurts
2. REM – Out Of Time
3. SEAL – Seal
4. THE EURYTHMICS – Greatest Hits
5. SKID ROW – Slave To The Grind

Velika Britanija (NME) – neodvisni singli

1. PRIMAL SCREAM Higher Than The Sun
2. PIXIE – Planet Of Sound
3. SLOWDIVE – Holding Our Breath

Happy Mondays in koke: Nova Doba bi že pokazala ta par jošk, toda konzervativni Angleži so nam spet zagodli.

4. INSPIRAL CARPETS – Please Be Cruel
5. SPIRITUALIZED – Feel So Sad

Velika Britanija (NME) – neodvisni albumi

1. BABES IN TOYLAND – To Mother
2. ELECTRONIC – Electronic
3. LOOP – Wolf Flow
4. NORTHSIDE – Chicken Rhythms
5. KLF – The White Room

ZDA (Billboard) – singli

1. PAULA ABDUL – Rush Rush
2. COLOUR ME BADD-I Wanna Sex You Up
3. EXTREME – More Than Words
4. REM – Losing My Religion
5. MICHAEL BOLTON – Love Is A Wonderful Thing

ZDA (Billboard) – albumi

1. NWA – Efilzaggin
2. PAULA ABDUL – Spellbound
3. REM – Out Of Time
4. C&C MUSIC FACTORY – Gonna Make You Sweat
5. MICHAEL BOLTON – Time Love and Tenderness

RAP obeti (NME)

1. NICE AND SMOOTH – Hip Hop Junikes
2. HEAVY D & THE BOYZ – Peaceful Journey
3. 3rd Bass – Drelicts Of Di-lect
4. SLICK RICK – I Shouldn't Have Done It
5. LL COOL J – Six Minutes Of Pleasure

Velika Britanija (NME) – filmi

1. THE SILENCE OF THE LAMBS
2. MERMAIDS
3. MISERY
4. A KISS BEFORE DYING
5. SLEEPING WITH THE ENEMY

NOVICE

Amerika je res dežela svobode in demokracije. Da je temu tako, dokazuje tudi najnovejši zakon o vizah za tuje glasbenike, oziroma vse, ki se ukvarjajo z zabavno industrijo. Zakon, ki bi naj po pisanju NME omejil možnosti mladih britanskih bendov, zadnjih nekaj mesecev kar precej prisotnih na ameriški sceni, bi naj po prvih napovedih omejil število vseh »show-biz« ljudi na pičlih

25.000 na leto! Gre za pravo kravarsko bedastočo, ki so je do zdaj bili sposobni samo v kakšni Sovjetski zvezi ali na Kubi. Kaj to pomeni za pretok kulturnih informacij, ni treba posebej razlagati. Očitno niso bila svarila izvajalcev, ki so opozarjali, da se konzervativno-fašistični del Amerike ne bo ustavil le pri cenzuri domnevno nemoralnih tekstov in ovitkov plošč, prav nič pretirana. Kulturna blokada, ki je zvezni oddelek za vize namerava izvesti v Združenih državah, bo verjetno naletela na velik odpor med vsemi liberalno mislečimi Američani, toda vprašanje je, kaj bodo le-ti zmogli ukreniti proti veliki moralni večini (moral majority), ki v ZDA že lep čas buzirira vse drugače misleče, oziroma vse, ki ne trbijo v isti rog.

Shaun Ryder, pevec benda Happy Mondays se je odločil za solo kariero. Z bivšim basistom The Smiths, Andyem Rourkeom je posnel cover benda Thin Lizzy. Pesem se imenuje Running Back in je prvič izšla leta 1976 na njihovem albumu Jailbreak. Kakšna bo usoda Shaunovega matičnega benda, še ni znano, predvidevamo pa lahko, da zaradi tega izleta še ne bodo razpadli. Medtem se člani Happy Mondays vključno z Ryderjem veselo nastavljajo fotografom z lepoticami revije Penthouse v naročjih. Ja, nekateri pa res znajo živeti.

ZA VEDNO Z NAMI

Pred 5. leti MADONNA – Papa Don't Preach
Pred 10. leti MICHAEL JACKSON – One Day In You Life
Pred 15. leti CANDI STATON – Young Hearts Run Free
Pred 20. leti CHRIS FARLOWE – Out Of Time

TV

»IN«
»The Thing« Johna Carpenterja
»OUT«
Reklama za O Boy!

TREND

Biti vojaški veteran

Forma

GRAFIČNA PRIPRAVA

SIMONA VOVK

C. na Ostrožno 113

63000 Celje

☎ 063/34 222

Razpis
Dobre, pogumne
in drzne novinarje

redno ali pogodbeno zaposlimo.

Uredništvo Nove dobe,
Aškerčeva 15, Celje

EKOLOGIJA – KOMUNISTIČNA SKRIVNOST

Kmalu konec življenja

Opustošenje naravnega okolja je bila komunistična najgrša lastnost. Onesnaženi so gozdovi, zrak, vode in življenje. Denarja za sanacijo nastalih resnih življenjskih vprašanj pa ni, ne v državah, kjer je ekologija na dnu, ne tam, kjer je malo nad dnem. Onesnaženje vzhodne Evrope pa je takšno, da je ne samo degradirana kvaliteta življenja, temveč je ogroženo že samo življenje. Nemalo je mest, kjer sonce sploh več ne sije, so gozdovi, ki niso več gozdovi, vode, ki niso več vode, ljudje pa živijo na robu smrti. Nekaj pa se le da narediti. Lahko vsaj poizkušamo ohraniti našo državo. Kako? Že veste?

– prekomerno napolnjene pnevmatike povečajo porabo goriva.

– Če so pnevmatike pretirano napolnjene vsaj za en funt (45,328 dag) se poraba goriva poveča za dva odstotka.

– lažji avto porabi manj goriva. Če težo povprečnega avtomobila povečamo za 50 kilogramov, se poraba goriva poveča za en odstotek.

– za 700 papirnatih nakupovalnih vrečk potrebujemo celo drevo.

– najmanjši curek iz preluknjane pipe lahko iztoči preko 230 litrov tekočine na dan.

– zemlja izgubi na dan vsaj tri živalske vrste. Predvidevajo, da se bo tempo čez deset let povečal na tri živalske vrste na uro in tako bo leta 2000 že 20 odstotkov zemeljskih živalskih vrst izgubljenih za vedno.

– povprečno vsak pisarniški delavec zavrže 90 kilogramov visoko kvalitetnega recikliranega papirja na leto.

– v dveh letih potrebujemo za dojenčkove plenice dvajset dreves.

– pri pretoku vode 55 litrov na minuto, dvominutno tuširanje porabi 110 litrov, desetminutno pa preko 500 litrov vode.

– če odvržete aluminijast odpadki skozi avtomobilsko okno, bo le ta onesnaževal zemljo še vsaj 500 let.

– če namesto 90 vozite 100 kilometrov na uro, porabite 15 odstotkov več goriva.

– na vsako tona recikliranih kozarcev za enkratno uporabo je prihranjenih vsaj 1,2 tona dodatnih surovin. Proizvodnja recikliranih kozarcev porabi tudi 50 odstotkov manj vode, pripomore pa tudi k 20-odstotnemu

Plastične vrečke na svoji dolgi življenjski poti skozi kanal pri Marsellu v Franciji.

Maske so ponekod postale sestavni del boja za preživetje

Kisel dež je v Češko-slovaški federaciji skoraj popolnoma uničil gozdove. Po podatkih iz 88. leta je na Češkem samo 29 odstotkov gozdov nepoškodovanih.

zmanjšanju onesnaževanja.

– stoletno deževno tropsko drevo proizvede dvajsetletno količino kisika za človeka. Če bodo ljudje uničili vsako uro 30 hektarjev tropskega gozda in če se bo nadaljevalo nepogozdovanje, bodo ropski gozdovi izginili že čez 100 let. Kaj bo s kiskikom, je jasno!

– uradniki bi lahko prihranili vsaj 17 dreves in približno 50 kilogramov čistega zraka na vsako tona recikliranega papirja.

JOJ KAM BI DELI

Strupeni tovor na Jesenicah

Industrijski odpadki, ki so v 72 vagonih prispeli na Jesenice in naj bi do 7. julija zapustili železarsko mesto, so še vedno na Jesenicah. Tudi do 12. julija, ko naj bi prispel odgovor, kam naj bi odpadki šli, odgovora do četrte ure popoldan ni bilo.

Tisto, kar najbolj razburja Jeseničane pa je, da so informacije o dogajanjih okrog odvoza tovara zelo skope, zaradi česar so na razširjeni seji občinske vlade zahtevali celo odstop ministra za urejanje prostora in varstvo okolja Miha Jazbinška. Je že res, da je vmes v Sloveniji divjala vojna in da ni mogoče reči, da se informacije o tem, kaj je možno s tovorom storiti ne zbirajo – najbolj verjetna varianta je sežig nekje v Italiji – vendar pa je zagotovo, da bi prav prizadeti morali vedeti vso resnico okrog dogajanja. Na vprašanje o tem, kdo v vladi je odgovoren za to, da so odpadki sploh na Jesenicah, je odgovor prav tako zavil v meglo. Zanimiv pa je podatek Miha Jazbinška, da je v Sloveniji še več takšnih odpadkov, kot je trenutno tovor na Jesenicah. Zakaj se potem šele ob tem primeru sprašujemo, kako in kje uničiti te odpadke? Izgovarjanje ali žalostna resnica?

Med odpadki, ki so zdaj zaprti v 61 vagonih – tovor so uredili tako, da zdaj nikjer več ne izteka, pa tudi smrad so tako ublažili – so večinoma sintetični ogljikovodikovi polimeri, ki jih industrija uporablja za izdelavo lakov, smol, lepil, itd. Ti so težko razgradljivi, tako kot je tudi njihova sinteza zapleten proces. Seveda se pri zgorevanju ustvarjajo strupeni plini, zato je njihov morebiten vžig, uvod v ekološko katastrofo. Sestava teh polimerov, pa je skrivnost tudi zato, ker so njihove formule del poslovne tajnosti podjetij, ki jih uporabljajo v proizvodnem procesu.

Največ težav pa je tovor prinesel prav gasilski enoti Železarne Jesenice. Za njih veljajo izredne razmere še štiri tedne, od prihoda vlakovne kompozicije, to pa pomeni podaljšan turnus, saj delajo namesto v štirih, v dveh izmenah in to 24 ur na delu, 24 ur na počitku. Zato so mnogi že upravičeno utrujeni, saj velja za tega neubogljivega otročička slovenske vlade poseben režim, med drugim uporabljajo pri delu tudi izolirni dihalni aparat za zaščito pred zunanjo atmosfero. Pri tem so po podatkih do 3. 7. 91 opravili 7.347 delovnih in 394 strojnih ur, kar zneso v denarju 5.897.242,00 din.

POL JEKLEN POL ŽIV ČLOVEK Tehnika pomaga ljudem

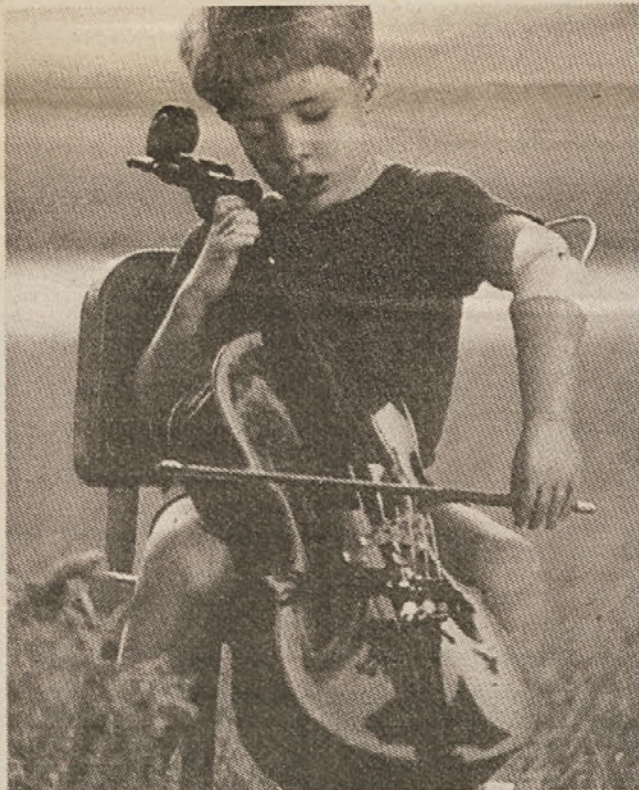
Že zelo dolgo je tega, ko je človek zamenjal izpadli zob z umetnim ponaredkom. V novejšem času se medicina veliko ukvarja s transplantacijo organov. Spomnimo se samo velikega medicinskega uspeha, ki so ga doživljali ob prvi presaditvi srca iz telesa mrtvega darovalca v telo prejemnika. Tovrstne presaditve človeških organov iz telesa mrtvega darovalca (ali skoraj mrtvega) v telo živega prejemnika predstavlja zraven etičnih, človeških problemov tudi čisto praktične in zakonske prepreke. Želimo si lahko le, da bi tehnika v čim večji meri izpodrinila presaditve živih organov ali oživljenih delov telesa, saj lahko to privede do masovnega trgovanja življenjsko potrebnih organov.

Tako se v veselje vsega človeštva dogaja, da s pomočjo tehničnih pripomočkov in raznih novih materialov slepi sprevidi, hromi shodi, gluhec zasliši in mutec spregovori.

Medicinska znanost pa ni ostala le pri nadomeščanju vitalnih delov telesa z umetnimi, ampak se tudi je lotila uspešnega posla v kozmetično dekorativni kirurgiji. Te se poslužujejo predvsem samoveščne osebnostno nezadovoljne osebe. V tolažbo množici moških in posredno tudi žensk so se tovrstni znanstveniki lotili tudi iz-

Kljub amputaciji obeh nog lahko s pomočjo tehnike trenira tek

Z dobrim tehničnim nadomestkom prave roke je otroku omogočeno igranje čela.

delave t.i. penis proteze. Stvar še sicer ni v široki uporabi, vendar rezultati preizkušanj kažejo v utemeljenost tovrstnih raziskovalnih nadaljevanj.

Nadomestni deli so ponekod že izdelujejo serijsko, naprimer umetni zobje, druge pa je potrebno izdelovati po naročilu. Tako recimo v Nemčiji presadijo približno 60 tisoč umetnih kolkov. Cena enega umetnega sklepa znaša na primer 6500 DEM. Rok trajanja je petnajst let, zamenjava nadomestnega dela pa se mora narediti v za to usposobljeni bolnišnici.

Druge po svetu izdelujejo tehnične pripomočke za normalno življenje, v naši kruti slovenski realnosti pa »izdelujemo« vojne invalide, ki bodo to tehniko uporabljali.

Bolezni na prvi pogled

Mnogo prej, preden se pojavi kakšna bolezen, nas na to opozarja telo, na primer, s spremembami na očeh, koži, laseh, jeziku itd. K zdravniku moramo pri teh simptomih:

OČI: če je beločnica rumena, je to znamenje zlatenice, vnetja jeter ali žolčnika, če je obarvana plavo, opozarja na bolezen kosti. Krvave oči so znamenje zvišanega pritiska ali vnetja veznice. Če vidimo samo še nejasno, grozi zelena mrena. Pogosti ječmen kaže na diabetes. Če se okrog zenice naredi bel krog, je v telesu preveč holestrola: nevarnost infarka. Če otečejo veke, nam utegne srce povzročiti težave. Nabrekli zrklo opozarja na nepravil-

no delovanje ščitnice. To je vzrok za motnje v srčnem utripu.

JEZIK: brazde kažejo na sladkorno bolezen, bela obloga na motnje v prebavi. Če je jezik močno rdeč, je nekaj narobe z debelim črevesom, jetri ali s srcem.

KOŽA: mehurčki so znamenje slabokrvnosti ali slabega krvnega obtoka. Rdeča barva obraza kaže na motnje v delovanju ščitnice ali na visok krvni pritisk. Jetera so obolela, če se na rokah pojavijo gnojni mehurčki, če je blato svetlo ali urin krvavo rdeč. Če je koža gladka in tanka kot pergament, grozi ciroza jeter.

USTNICE: če so modre, črpa srce premalo krvi v pljuča.

LASJE: če izpadajo v šopih, je to posledica diabetesa, težke infekcije ali hormonskih motenj.

NOHTI: navznoter upognjeni nohti so znamenje slabokrvnosti. Če so izbočeni, mora zdravnik pregledati jetra, srce in pljuča. Temno obarvani nohti kažejo virusno infekcijo.

NOGE: če zatečejo brez pravega vzroka, gre za obolenje srca ali ledvic.

TEŽA: če hitro shujšate ali imate pogosto driske, je motena prebava, vneta čreva ali oslabela trebušna slinovka. Vzrok za to je lahko celo tuberkuloza.

		KRIŽANKA: FRANCI PAVŠER	JAMA V SAVINJSKI DOLINI	ZDRAVNIK ZA UŠESNE BOLEZNI	VOJAŠKA BOLNICA	GORSTVO VITALJI	POGANJEK
		NARODNI HEROJ					
		DEL KOLESAR. DIRKE					
		DOMAČA SKOČNA ŽIVAL					
		ŠPORTNA TOVARNA V BEGUNJAH ŠAPA					ODPOSLANEC
		PROJEKCIJA NA VODOR. RAVNINO. PRITOK DRINE					
RUDARSKO MESTO V BIH					IGRALEC KELLY		
CARUSO					TKANINA NOVA DOBA		
NEMŠKI MATEMATIK (BERNHARDT)						LETOPIS	ŽID. Z. IME
SILA		SAMOGLASNIK	MESEC V ŽID. KOLED. PRIJETEN VONJ				POBIRALEC DAYKOV
GL. MESTO ARMENIJE					SKRAJŠANO AM. M. IME JUTRANJI SVIT		
		VULKAN V MEHIKI					
		OBLJUBLJENA DEŽELA					
		BUDIŠČINI SVEČENIK					
							100m ²

Nagradna križanka Terme Zreče

1. nagrada: Vikend paket za 1 osebo na Rogli
 2. nagrada: Garnitura orodja UNIOR
 3. nagrada: 3 brezplačna kopanja v Termah Zreče
- Nagrade se lahko koristijo: julija, avgusta ali septembra.

Nagrajenci nagradne križanke iz prejšnje številke

1. nagrada: 5-litrski sodček Pivovarne Laško – Koprivc Olga, Cankarjeva 3, 63310 Žalec
2. nagrada: 6 kozarcev Pivovarne Laško – Mraz Jože, Cesta v Bevče 34, 63320 Velenje
3. nagrada: Karton 10 steklenic laškega piva – Vuk Jozica, Trubarjeva 53 a, 63000 Celje

KAM Z DIVJIM VITEZOM

300 let mrtev

Ni šala: v brandenburški vasi Kampehl v Nemčiji se župnik in župan pripravata o mumificiranem truplu nekega 300 let starega viteza. To je bil Christian Fridrich von Kahbutz, rojen 1651. V svojem divjem pozebljenju si je vzel pravico, da bi preživel prvo noč z vsemi dekletki njegovega okolišča. Maria Leppin se mu je uprla, zaradi česar naj bi pobil njenega ljubimca. Pred sodiščem je vitez izjavil: »Če sem to storil jaz, po svoji smrti ne bom strohnel.« Njegova mumija leži od 1702. leta v grobnici male cerkve v Kampehlu. Vsako leto si jo ogleda kakih sto tisoč obiskovalcev – za vstopnino 3 DEM, od tega ostane cerkvi le 360 DEM. To pa je po mnenju župnika Freimarka »za tako dolgo prijateljstvo premalo«. Župan Bublitz pa pravi: »Vedno sm skrbeti za viteza, vendar je naš.« S problemom se bo ukvarjalo sodišče, kajti navsezadnje bo treba rešiti vprašanje, kam z mumijo, če se ji cerkev odreče, župan pa ne bo zanj našel novega prebivališča.

KALKULATOR Vojni plen

Zdaj, ko so posledice vojne že nekoliko bolj znane in vidne, ponekod pa tudi ocenjene in preračunane v materialno škodo, bi težko potegnili črto pod nastalimi dogodki in trčili, da je to vse, za kar smo bili oškodovani. Ugotovljena škoda je samo neposrednega materialnega izvora, primanjkljaj, ki ga bo celotno gospodarstvo imelo v prihodnjih obdobjih, pa bomo še dolgo ugotavljali. Družbeni bruto proizvod bo letos občutno manjši od lanskega. Vsekakor tudi v letu 1992 ne bodo stvari čisto »poslihtane«, če že zaradi drugega ne, pa zaradi turizma. Veliko naših podjetij ima podružnice, prodajalne, ekspoziture ipd. v južnejših republikah, ki pa te stvari jemljejo kot vojni plen.

Prihodki se ne usmerjajo več preko SDK v Slovenijo, ampak jih zadržijo pri sebi. Prispel in zapadle terjatve (bodisi na račun dobavljenega materiala, gotovih izdelkov ali storitev) se ne poravnava, v primeru prevelikega dolga ali prevelike pasive pa se ti deli naših podjetij podpirajo v republikah, kjer poslujejo. Opravka imamo z najprimitivnejšimi balkanskimi metodami vodenja gospodarske politike, kar slovenskemu gospodarstvu prinaša posredno škodo in s tem povezano izgubo na račun izpada prihodka. Če zraven še prištejemo ogromne težave izvoznih usmerjenih podjetij pri realizaciji obveznosti do tujih partnerjev, dobimo malo popolnejšo sliko o celotni oškodovanosti slovenskega ekonomskega prostora. Vzpostaviti bomo morali vsaj zasilno pravno varnost naših podjetij, kar ne bo lahko, saj je težje graditi in obnavljati kot pa rušiti.

O tuji finančni pomoči in o blokiranju denarnega trga Slovenije s strani Narodne banke Jugoslavije je v tej rubriki že bilo govora in tega ne bi ponavljali. Oškodovana bodo tudi druga, negospodarska področja (npr. kultura, sport...), ne glede na obseg njihovega delovanja. Se in se bi lahko naštevati, pa bi težko prišli do konca. Kako dolgo bo potrebno za popolno odpravo nastalih razmer, nihče ne zna povedati. In če vemo, da smo se s prejšnjo (2. svetovno) vojno ukvarjali celih 46 let in se z njo ukvarjamo še danes, potem zaključek prepuščamo matematikom in analitikom.

POVOJNA EKONOMIJA

Svinjsko bomo jedli

Da v kriznih razmerah vedno najprej pomislimo na svoje želodce, se je že večkrat pokazalo. Tudi v zadnji vojni smo poleg vojašnic oblegali predvsem trgovine s prehrabnimi artikli, na kar so vrli trgovci primerno reagirali. S cenami seveda.

Tudi v teritorialni obrambi je za dvig morale najpomembnejša dobra hrana in ker je obramba sedaj na prvem mestu, bo tako tudi, če bo hrane primanjkovalo in se bo njena poraba racionalizirala.

Živalsko prebivalstvo Slovenije

Strah pred prisilno spremembo jedilnika ni povsem odveč, čeprav nas ves čas prepričujejo o nasprotnem. Če pogledamo statistične podatke o virih mesne hrane, ki se tačas še mirno pasejo po naši deželi, lahko ugotovimo, da to prebivalstvo ni naraščalo z istim tempom kot Slovenci.

Tako je bilo leta 1921 na glavo goveje živine 2,5 prebivalca,

v lanskem letu pa že 3,6. S prašiči je stvar podobna, le da moramo za primerjavo pogledati leta 1931, ko smo se že dobro navadili na Jugoslavijo in njeno kulinariko.

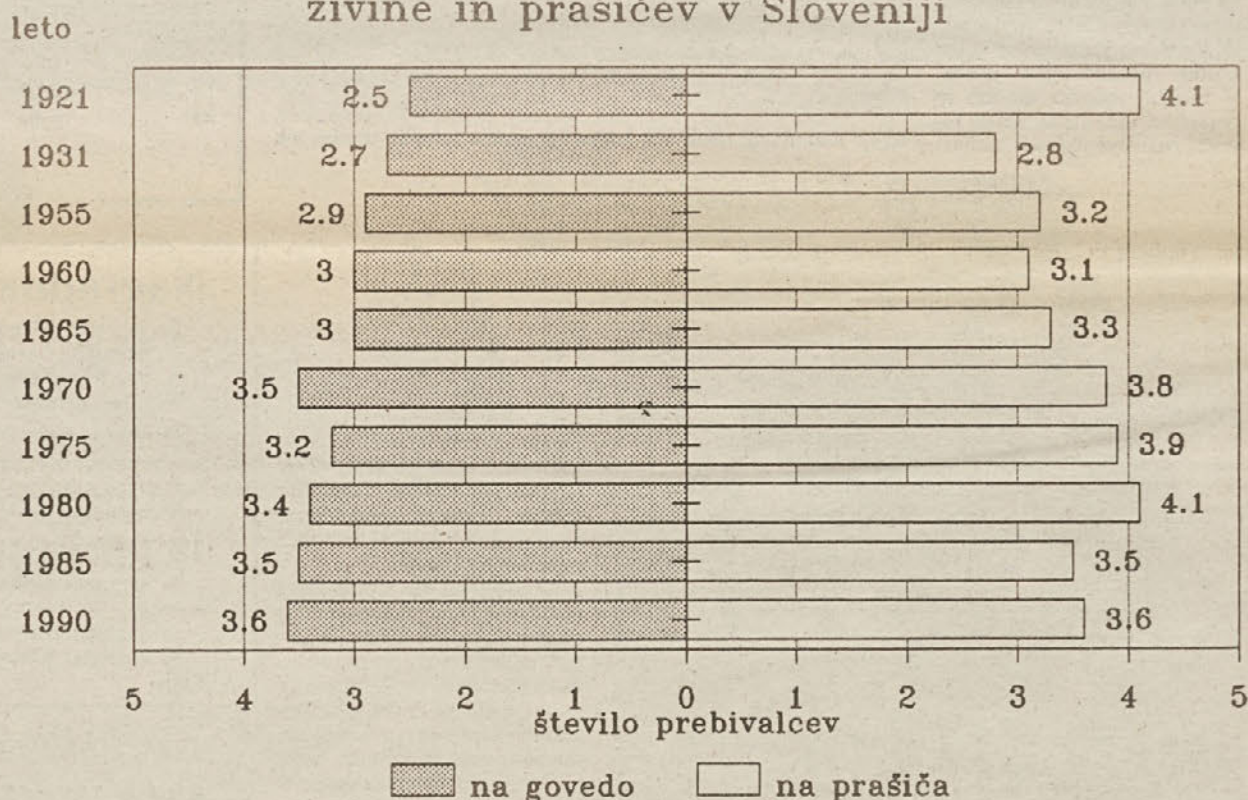
Sprememba jedilnika

Čeprav bi po podatkih lahko sklepali, da je skoraj za vsako povprečno družino nekje v Sloveniji ena kravica in eno prasce, pa ni čisto tako. Del katerekoli črede je potrebno pustiti pri življenju zaradi razmnoževanja. Razlika pa je tudi med kravico, ki je koristna zaradi mleka in prašičem, ki izpolni edini življenjski cilj z odhodom v klavnico.

Zato predvidevam, da bodo v trendu predvsem svinjske specialitete. Novonastalim razmeram pa jih bomo ustrezno prilagodili, da ne bo kakšnega zlonamernega namigovanja na Jugoslavijo. Tako so čevapčiči klobasice brez črevnega ovoja, čuftam lahko spremenimo obliko v kocko in jih poimenujemo mesne kocke, pleskavice pa so že davno postale hamburgerji.

Število prebivalcev na glavo goveje živine in prašičev v Sloveniji

TRGOVSKO PODJETJE

TEKO p.o.

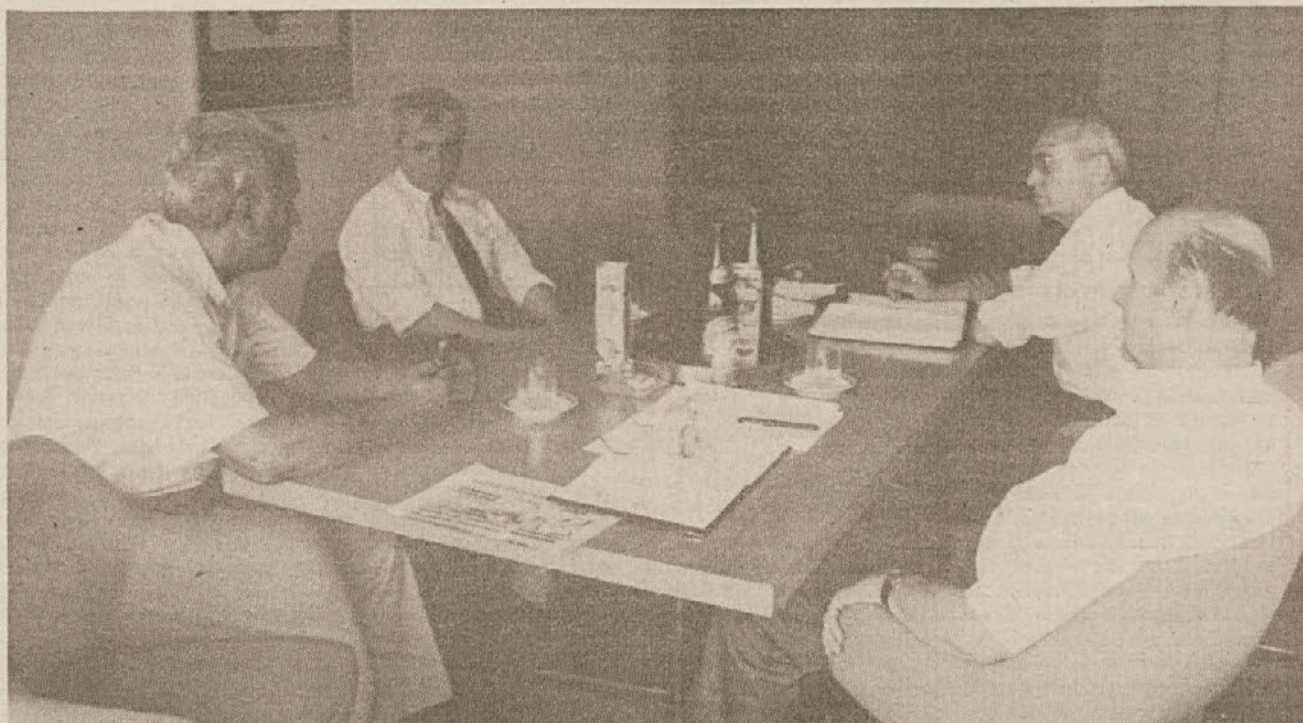
63000 CELJE, GUBČEVA 1

NOVO - NOVO - NOVO - NOVO - NOVO

BOGATA IZBIRA GOSPODINJSKIH POTREBŠČIN

UVOZ IZ ITALIJE

V petek sta vodstvo Gospodarske zbornice za celjsko regijo obiskala predsednik Franc Horvat in minister Maks Bastl. Pogovor je tekkel o tem, kako v teh razmerah pomagati celjskemu gospodarstvu in o novi organiziranosti Gospodarske zbornice. Na posnetku visoka gosta med pogovorom s Frančkom Knafelcem, novim vodjem regijske zbornice in Francetom Banom, predsednik IO GZ celjske regije.

MALI OGLASI

上海飯店
 KITAJSKA RESTAVRACIJA
 "ŠANGHAI"
 HREN & YANG
 Cesta pod parkom 2, Velenje, Tel.: 063/855-734

ODPRTO VSAK DAN od 12. do 16. ure in od 18. do 24. ure

HOROSKOP od 18. do 24. 7.

Oven 21. 3. - 20. 4.

Kritične pripombe iz delovnega okolja vas naj ne spravljajo v zadrego, ampak jih preslišite. V zameno za to vas bo v zasebnem življenju čakalo veliko presenečenje. Ob koncu tedna boste poželi, kar ste sejali. Srečne številke 4, 7, 12, 18.

Bik 21. 4. - 20. 5.

Ukvarjali se boste s celo vrsto problemov, ki vas že dolgo tarejo, a morali bi se predvsem spopasti z vzroki. Ne pozabite, da vam nekdo, ki nanj pozablja, lahko zelo pomaga. Previdnost v prometu. Srečne številke 9, 15, 22, 37.

Dvojčka 21. 5. - 21. 6.

V prihodnjih dneh ne pričakujte olajšanja: sami sebi se boste zdeli kot breme. Potrebovali bi zaupnega svetovalca, ki bi vam pokazal pot iz težav. Ne bodite preveč plašni do neke osebe in se opogumite. Srečne številke 7, 11, 28, 41.

Rak 22. 6. - 22. 7.

Ob koncu tedna boste dočkali nenadejano in od srca se vam bo odvil velik kamen. Pazite, da ne bi zašli iz ene skrajnosti v drugo skrajnost in izgubili zaupanja pomembne osebe. Prisluhnite kakšnemu nasvetu. Srečne številke 3, 19, 37, 40.

Lev 23. 7. - 23. 8.

Prepričani ste, da v ljubezenski zadevi ne boste prišli na čisto, vendar vas občutki zelo varajo. Že v najkrajšem času bo steklo vse kot je treba in v obojestransko zadovoljstvo. Pazite na svoje zdravje. Srečne številke 2, 15, 20, 41.

Devica 24. 8. - 23. 9.

Prizadevajte si, da bi dosegli cilj, četudi se vam bo na trenutke zdelo, da je nedosegljiv. V srčni zadevi imejte več potrpežljivosti in ne vrzite takoj puške v koruzo, da vam ne bo žal. Previdnost v prometu. Srečne številke 30, 33, 43, 45.

Tehtnica 24. 9. - 23. 10.

V prihodnjih dneh vas bo dajala depresija, ki pa se je boste najlažje znebili, če se boste posvetili delu in naredili tisto, kar ste zamislili. Bodite strpnejši do partnerja, da bo tudi on do vas. Srečne številke 2, 15, 21, 31.

Škorpjon 24. 10. - 22. 11.

V prihodnjih dneh boste polni energije, zato boste z lahkoto kos še večjim obremenitvam, vendar pa raje ne pretiravajte. V zasebnem življenju vas bo obvladovala nečimrnost. Ne pozabite na svoje zdravje. Srečne številke 3, 22, 30, 45.

Strelec 23. 11. - 21. 12.

Ne delajte si skrbi z nekim problemom, ki v resnici to sploh ni ali ni pomemben. Na vidiku je sprememba, ki vam bo dobro delala, če ne boste skušali uveljavljati svoje trme. Ob koncu tedna vas čaka presenečenje. Srečne številke 2, 17, 19, 30.

Kozorog 22. 12. - 20. 1.

V prihodnjih dneh ne poskušajte ničesar spreminjati na silo, ker bi se vam to lahko zelo maščevalo. Čakanje res ni vedno najboljše, je pa v vašem primeru nujno. S svojim partnerjem se temeljito o vsem posvetujte. Srečne številke 7, 11, 29, 34.

Vodnar 21. 1. - 19. 2.

Delali si boste skrbi, ki jih v resnici sploh ni. Bo pa nekaj denarnih težav, ki jih boste tudi še kar dobro prebrodili. Ob koncu tedna se obeta možnost dobrega nakupa. Bodite previdni v športnih aktivnostih. Srečne številke 5, 16, 23, 38.

Ribi 20. 2. - 20. 3.

V družini boste imeli nekaj nesporazumov, ki utegnejo prerasti v prepire. Dobro bi bilo, če stvari ne bi križem rok prepustili njihovem toku, marveč bi jih presekali in položili vse svoje karte na mizo. Srečne številke 10, 13, 27, 39.

AVTOMOBILI

JUGO 45 Junior, star 9 mesecev, prodam. Tel.: (063) 778-144
OPEL Vectro 1.6 i, novo prodam. Tel.: (063) 857-183
 126 PE, letnik 8/85, obnovljen motor, prodam. Tel.: (064) 216-903
 126 P, 4. 1990 prodam za 5000 DEM. Tel.: 731-121 Fani.

AVTOVID

Globoče 14, VOJNIK, tel.: (063) 772-483

**AVTO DELI
 PRODAJA IN NAKUP
 RABLJENIH VOZIL**

OSTALO

POHIŠTVO za dnevno sobo, možnost na 2 obroka, ugodno prodam. Tel.: (063) 24-113
DEL HIŠE z vrtno prodam v Šentjurju ali menjam za boljši avto. Tel.: (063) 856-603
MOTOR AVTOMATIK, star štiri leta, prodam. Cena po dogovoru. Vlado Pavlovič, Podgorje 49, Celje
VIDEO PLAYER ORION ugodno prodam ali zamenjam za moped. TRel.: (063) 39-685
ZEMLJIŠČE 10.000 m², njiva, sadovnjak, pašnik in nekaj gozda s hišno številko ter električnim priključkom v kraju Drevenik pri Rogaški Slatini, prodam. Tel.: (063) 39-595
HIŠO (manjšo), prodam. Franc Zupanc, Gomilsko 76, Gomilsko
DVOSOBNO stanovanje 60 m², kuhinja, kopalnica, zamenjam za pritličje ali 1. nadstropje. Ogled po 10. uri. Marija Košec, Vrunčeva 9, Celje
DIRKALNO moško kolo, ČB televizor Gorenje in električni štedilnik Gorenje, ugodno prodam. Tel.: (063) 21-270.
VIDEO blaupunkt RTV 535, video ITT Nokia 3720, 3 pare avtozvočnikov 30, 100, 150 W, sobna antena z ojačevalcem, fotoaparatom Praktica HTL 5B, vse je novo, izredno poceni prodam. Tel.: (063) 29-141 od 13. do 20. ure.
VINSKO KLET - VIKEND (voda, elektrika) in vinograd prodam. Tel.: (063) 741-077 do 15. ure.

ZDRUŽENJE ŠOFERJEV IN AVTOMEHNIKOV CELJE, Slomškov trg 1/1, telefon: 24-399, 25-709, žiro račun: LB CELJE 50700-678-45522
 UGODNOSTI BODOČIM VOZNIKOM PRI AVTO SOLI ZŠAM CELJE V ČASU POČITNIC
 - Kandidati, ki so pričeli voziti 1. 7. 1991 imajo 3 brezplačne moto ure.
 - Člani ZŠAM Celje in študente imajo dodatno 1 moto uro brezplačno.
 - Vsem kandidatom, ki obiskujejo tečaj CPP jim ga nudimo brezplačno.
 - Nudimo obročno odplačevanje storitev avto šole brez obresti.
 - Nudimo še ostale brezplačne usluge: prijava na zdravniške preglede, prijava na teoretični in praktični del izpita, testiranje, strokovna pomoč in druge ugodnosti.
PRIPOROČA SE AVTO ŠOLA ZŠAM CELJE!
 IZOBRAŽUJEMO VOZNIKE MOTORNIH VOZIL TEORETIČNEGA IN PRAKTIČNEGA DELA VSEH KATEGORIJ: A, B, C, D, E, F,
 NUDIMO USLUGE: - VLEČNA SLUŽBA NON-STOP, RENT A CAR NON-STOP

Forum d.o.o. TEL. 063-736-014

ODPIRALNI ČAS: od 9.00 do 22.00 ure

PLAVALCI IN LJUBITELJI PIZZE, PRIDITE NA BAZEN RIMSKE TOPLICE!

MINI MARKET IN VINOTEKA

GAJ

ZAGATA 1a, CELJE (za Slovenijalesom)

**ODPRTO VSAK DAN OD 8.30 DO 23.00
 OB NEDELJAH IN PRAZNIKIH OD 8.00 DO 23.00**

UGODNA PONUDBA:
PAMPERS PLENICE

VISOKOVALNE SALONITKE za streho, dobro ohranjene, cca 30 kom., kupim. Tel.: (063) 770-071

GARSONJERO ali enosobno stanovanje v Celju ali okolici kupim. Tel.: (063) 741-045 po 19. uri.

ČASISO HUDI, ZATO VAM LAHKO NUDIMO:

- neprebojne jopiče
- plinske maske
- elektronika

NEMŠČINA - SLOVENŠČINA PREVZAMEMO:

- prevajanje in tolmačenje
- strokovni prevodi
- poslovna korespondenca
- prevodi osebnih dokumentov
- simultano tolmačenje na poslovnih sestankih etc.

MICRO DATA LINK
 aškerčeva 15
 Celje 63000, p.o.b. 151
 tel: 63-21-237
 fax: 63-21-237

MALI OGLAS ZASTONJ KUPON 19

MOJ NASLOV:

Kupon in čitljivo besedilo malega oglasa pošljite na naslov Nova doba, Aškerčeva 15, Celje, s pripisom »Za male oglase« in svojim polnim naslovom. Oglasov pod šifro in oglasov za podjetja in obrtnike ne objavljamo brezplačno.

POŠTENO IN DELOVNO GOSPO, z vsaj srednjo izobrazbo in nekaj prihranki, vabi lastnica večje hiše v okolici Celja, da se mi pridruži pri odprtju specializiranega trgovsko gostinskega lokala, kot enakopravna partnernica. Tel.: (063) 853-432 po 20. uri.

CROSS KOLO - rdeče barve, prodam. Cena: 1.000,00 din. Lugarič - Tovarniška 12.

ČE VAS ZANIMA skupinsko sistemsko igranje Avstrijskega lota, pridite na razgovor, ki bo v petek 19. 7. 1991, ob 20. uri v bifeju samopostrežne restavracije v Gaberjah (posebna soba).

UGODNO PRODAM Videorekorderje Panasonic NV-J 30 in NV-F 75 HI-FI, stereo, nove z garancijo. Videokamera Panasonic NV-G1, najnovejši model, z računom. Technics komponente kasetofon 765, Receiver 200, Tuner 610/470 z garancijo, vse novo. TV Panasonic, raven ekran 63 cm, teletext, stereo, najnovejši model, nov, z garancijo. Tel.: (061) 221-696

MILENKI DEMŠAR-MIHELEC čestitajo za obletnico poroke: dedi, oma, Nadica in Tine ter brat Stane z družino.

Samostojna SLOVENIJA 1991

FOTOREPORTAŽA

Slovenska bojevnika Dolf in Dare

zavarovalnica triglav

*NIČ NI TAKO VARNO,
DA NE BI POTREBOVALO ZAVAROVANJA*

V popolni bojni opravi, ameriških uniformah, s snajperji, strelivom in ogromnima Magnumoma sta se prijavila v velenjsko teritorialno obrambo. Kdo sta skrivnostna Slovenca? Preberite reportažo na strani 7.